

Ελληνικά Θέματα

Hellenic Themes

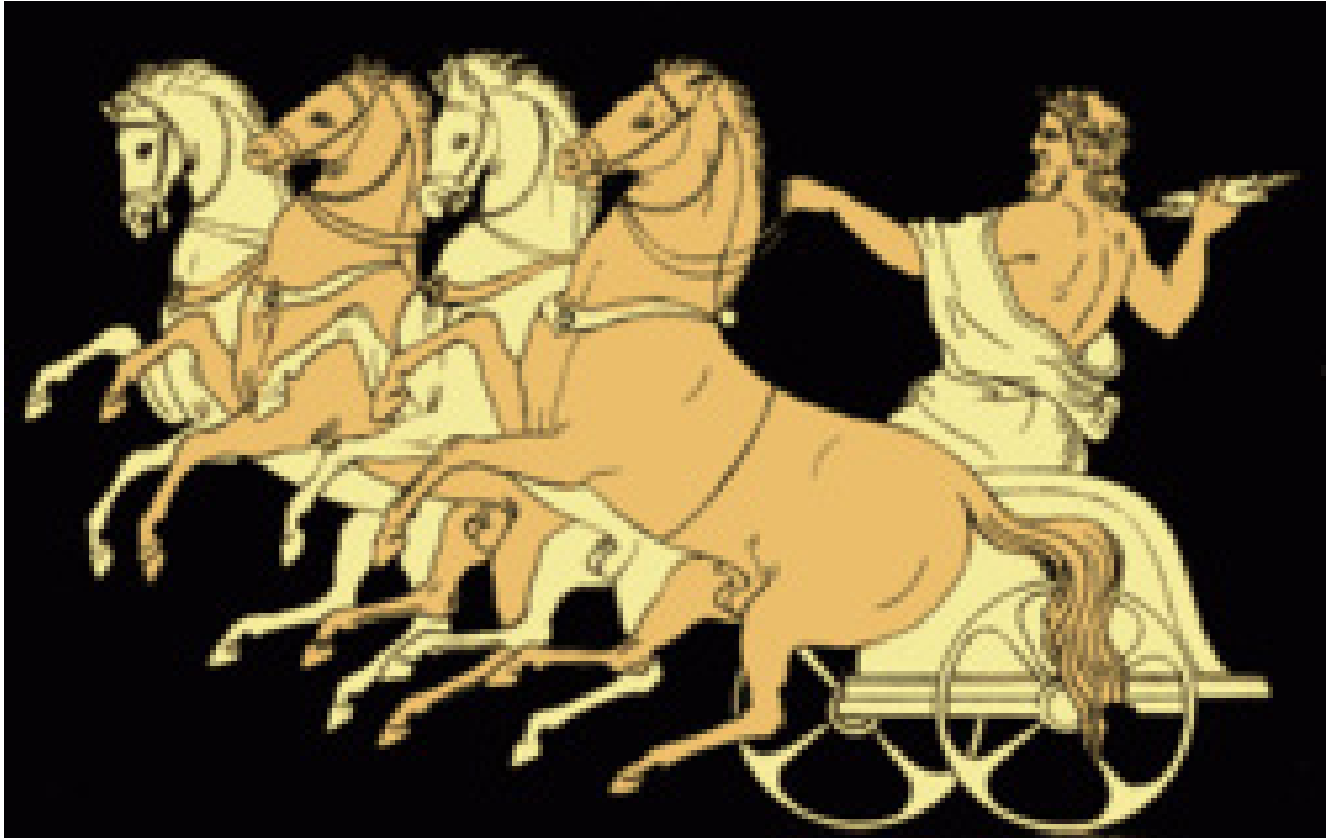
(*Η Ελληνική Γλώσσα Διεθνώς, 1992 – 1998. Μικρασιατικές Μνήμες, 1993 – 1998*)
(*Greek The International Language, 1992 – 1998. Asia Minor Reminiscences, 1993 – 1998*).
(*Ελληνικά Θέματα – 1998. Hellenic Themes – 1998*).

*Δίγλωσσο Τριμηνιαίο Ενημερωτικό
και Μορφωτικό Περιοδικό.*

Τιμή \$5-00

*Bi-lingual Quarterly Informative and
Educative Periodical.*

Price \$5-00

Zeus is the supreme god and ruler of all the gods and goddesses who live on Mount Olympus and were called Olympians. He kept peace and order through the use of his fearsome thunderbolts.

Ο Ζευς (Δίας) είναι ο ανώτατος θεός και άρχοντας όλων των θεών που ζούσαν στο Όρος 'Όλυμπος' και αποκαλούνταν 'Ολύμπιοι'. Διατηρούσε την Ειρήνη και την Τάξη, χρησιμοποιώντας τους φοβερούς του Κεραυνούς.

The Chariot of Zeus, from an 1879 Stories from the Greek Tragedians by Alfred Church.

*Έτος 7^ο (20^ο). Τεύχος 25ο (51ο). Μάρτης 2011, Μελβούρνη.
Year 7th (20th). Issue No.25th (51st). March 2011, Melbourne.*

Ελληνικά Θέματα.

Όμιλος της Μελβούρνης για την Προώθηση/Διάδοση της Ελληνικής Γλώσσας, την Επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα και τη Μόνιμη Τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Ελλάδα Έτος Ιδρύσεως 1992.

Hellenic Themes Inc.,

Organ of the League of Melbourne for the Promotion of the Greek Language, the Return of the Parthenon Sculptures and for the Olympic Games to be held permanently in Greece. Founded in 1992.

Συν-Ιδρυτής: Δρ. Κυριάκος Π. Δεληγιάννης – Φιλολόγος.
Co-Founder: Dr. Kyriakos P. Deliyannis – Philologue.

Ταχυδρομική διεύθυνση.

26 Woodville Street,
Balwyn North, Vic. 3104, Australia. Τηλ.: 03/98578985.

«Ελληνικά Θέματα».

Τριμηνιαίο Μορφωτικό και Πολιτιστικό έντυπο του Ομίλου Μελβούρνης.

Hellenic Themes Inc.,

Quarterly Cultural and Educational publication of the League of Melbourne.

Συντακτική Επιτροπή:

Πλούταρχος Π. Δεληγιάννης, Καθηγητής/Δημοσιολόγος,
Σωτήρης Μανταλβάνος, Λογοτέχνης/Ερευνητής.
Νίκος Α. Νομικός. Ποιητής/Ζωγράφος
Στρατής Βακράς, Συγγραφέας/Ερευνητής
Γαλανόπουλος Γιώργος – ξεναγός ιστορικών Μνημείων.

Editorial Committee.

P.P. Deliyannis-Teacher/Publicist.
Mobiles in Greece between July and October:
:6932490721/6940810357. E-mail plutarch@unite.com.au
plutarch15@hotmail.com
S. Mantalvanos – Writer/Author.
N.A.Nomikos – Poet/Artist.
Stratis Vakras, Author/Researcher.
Galanopoulos George – official guide.

Ευνοπόγραφα άρθρα, μελέτες και άλλες εργασίες δεν εκφράζουν απαραίτητα τις απόψεις της σύνταξης, ή των 'Ελληνικών Θεμάτων'.

Signed articles and other works do not, necessarily, express the views of the editorial committee or those of the 'Hellenic Themes'.

Τιμή τεύχους \$5-00. (Δωρεά).

Price per copy – donation \$5-00. Annual subscription \$20-00, or 10-00 euros or 12-00 American dollars.

For Organisations \$50-00 Australian dollars, or 30-00 euros or 35-00 American dollars.

Σωματεία/Όργανισμοί \$50-00, ή 30-00 Ευρώ ή 35-00 δολάρια Αμερικής. Ετήσια συνδρομή \$20-00, ή 10-00 Ευρώ ή 12 δολάρια Αμερικής.

Περιεχόμενα/Contents.Επικαιρότητα/Current issues.

Γράφει και παρουσιάζει ο Πλούταρχος Π. Δεληγιάννης-καθηγητής/ δημοσιολόγος. 3-7

Νεκρολογία για τον Κυριάκο Π. Δεληγιάννη.

(Του Θόδωρου Μαυρόπουλου – Φιλόλογου). 7-8

Κυριάκος Π. Δεληγιάννης (Του Ανδρέα Μπότσαρη). 8-9

Κυριάκος Π. Δεληγιάννης – Λάζαρος Αν. Μέλλιος, Εκπαιδευτικός. 9

Ζακλίν ντε Ρομυλί. (Παρουσίαση: Πλούταρχος Π. Δεληγιάννης. Επιμέλεια: Γιώργος Αγγελόπουλος). 9-10

The precious ancient Greek. By Zaklin de Romily. 10

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ. (Του ανωνύμου Έλληνας). Συνέχεια από την έκδοση του Δεκέμβρη 2010. 11-12

Κλεπτοκρατία. (Του Δρα Κώστα Βίτκου). 12-13

Διανοητικά Σκουπίδια. (Του Δρα Κώστα Βίτκου). 13-14

Ζωντανά αργαία ελληνικά. (Επιμέλεια: Δρ. Κώστας Βίτκος). 14-15

Άγνωστη Ιστορία των κλεμμένων Γλυπτών (από το ναό της Αφαιάς Αθηνάς στην Αίγινα. (Άγνωστης πηγής). 15

Έφυγε από τη ζωή η Ελληνίστρια Ζακλίν ντε Ρομυλί. 15-16

Η Ελληνική παιδεία των Αρϋίδων. (; Πηγή). 16

Γιατί διδάσκουμε αργαία Ελληνικά στα παιδιά. (Του καθηγητή Ι.Κακριδή). 16-17

Η Ελληνική συμμετοχή στη Θεία Κωμωδία. (Του Σωτήρη Μανταλβάνου, συγγραφέα/ερευνητή) 17-18

Φιλολογικά (Του Νίκου Α. Νομικού –ποιητή/ζωγράφου) 18

Παλιά ποιήματα Του Δρ Κυριάκου Π. Δεληγιάννη. 19

Early Greek Philosophy. (By John Burnett, with Burnett's Notes). 19

Η Αθλιότητα του πολέμου στις Τρωάδες του Ευριπίδη. Του Δρα Κυριάκου Π. Δεληγιάννη. Φιλόλογου. 20-21

Η βίαιη παρθενωγένεση της Ρωμιούσνης (Του Θωμά Ηλιόπουλου. Φιλόλογου). 21-22

Τα ιερά των αργαίων Ελλήνων (Του Χαράλαμπου Κανδηλιώτη – ποιητή/ερευνητή). 22-23

Βλαπτικοί παράγοντες στην εργασία και την εργαζόμενη γυναίκα 9παρουσίαση: Κατερίνα Τσίτα. Επιμέλεια του Γιώργου Ραχιώτη). 23

Οι ξεχασμένοι Έλληνες της Κάτω Ιταλίας. (Άρθρο της Χριστιάνας Λούπα). 24

Βραδυνές περισυλλογές και διαλογισμοί (Γράφει ο Στρατής Βακράς – συγγραφέας/ερευνητής) 24-26

Βιβλιοπαρουσίαση (Γράφει η Ιωάννα Λιακάκου – συγγραφέας). 26-27

Χάρτης ηλικίας 120.000 ετών. 27-28

Οφειλές της Γερμανίας προς την Ελλάδα (Του Δαμιανού Βασιλειάδη – μέλους του Εθν. Συμβουλίου). 28-30

Κβαντική Καρνάτιδα (Πηγή: Πύλη Ιάσωνος). 30

Στα αζήτητα-2500 χρόνια Ιστορίας (Πύλη Ιάσωνος) 30-31

Διάφορα (Από τη Εφημερίδα Νέα Ικαρία). 31-32

Επικαιρότητα/Current Affairs.

Με την έκδοσή μας αυτήν μπήκαμε στο εικοστό (20^ο) έτος των εκδοτικών μας δραστηριοτήτων. Το γεγονός αυτό μας δίνει μια δικαιολογημένη χαρά και καινούριο κουράγιο για να συνεχίσουμε να προωθούμε τους σκοπούς και τους στόχους μας και να ενημερώνουμε τους αναγνώστες μας για ο,τιδήποτε το ενδιαφέρον παρουσιάζεται.

Το εικοστό όμως αυτό έτος μας βρίσκει σε βαθιά θλίψη και πένθος. Την Τετάρτη, 22 του Δεκέμβρη, στις 3-00 τα χαράματα, ο χάρος κατόρθωσε να νικήσει τον συνεκδότη των «Ελληνικών Θεμάτων», τον δάσκαλο μας, τον συνεργάτη μας, τον φίλο και αδερφό μας, Κυριάκο Π. Δεληγιάννη. Ο θάνατος του Κυριάκου, σε ηλικία 83 χρόνων, είναι μια αβάσταχτη απώλεια για όλους μας, αλλά περισσότερο για εμάς, τα αδέρφια του και όλους τους συγγενείς μας. Κυριάκο μας λείπεις!!!

Ο Κυριάκος γεννήθηκε στο χωριό 'Τροπαιούχος' της Φλώρινας τον Αύγουστο του 1927 από γονείς πρόσφυγες. Οι γονείς μας Παράσχος Ηλία Δεληγιάννης και Μελισσινή Δεληγιάννη, το γένος Μπουσδελεκίδη, γεννήθηκαν στα Κουβούκλια της Προύσας και ήρθαν στην Ελλάδα με τον ξεριζωμό του 1923. Ο Κυριάκος τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας και συνέχισε τις γυμνασιακές του σπουδές στο Γυμνάσιο της Φλώρινας. Οι γυμνασιακές του όμως σπουδές διακόπηκαν εξαιτίας της βάρβαρης εισβολής της φασιστικής Ιταλίας, της ναζιστικής Γερμανίας και της επίσης, φασιστικής Βουλγαρίας. Ο Κυριάκος, όπως εξάλλου και η μέγιστη πλειοψηφία των συγχωριανών μας, ενταχτήκαμε στην Εθνική Αντίσταση. Μετά το πέρας του πολέμου, ο Κυριάκος συνέχισε τις γυμνασιακές του σπουδές και στη συνέχεια, τις πανεπιστημιακές του, στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, στη Φιλοσοφική Σχολή, απ' όπου πήρε το Πτυχίο του ως Φιλόλογος.

Το 1955, κι αφού αποφασίσαμε να μεταναστεύσουμε όλοι μας, ο Κυριάκος, για να μη μείνει μόνος στην γενέτειρα, αποφάσισε να υποβάλλει την παραίτησή του στο Υπουργείο Παιδείας και να ακολουθήσει την τρίτη ομάδα της οικογένειάς μας για τη Μελβούρνη. Οι πρώτες δύο ομάδες ήρθαμε στην Αυστραλία τον Απρίλη και Νοέμβρη του 1954.

Τα χρόνια εκείνα, τα πτυχία πολλών άλλων χωρών, μαζί και της Ελλάδας, δεν αναγνωρίζονταν από τις Αυστραλιανές αρχές κι έτσι ο Κυριάκος βρήκε δουλειά στη βιομηχανία αυτοκινήτων, στην αρχή, και κατόπιν στην υπηρεσία παροχής ηλεκτρισμού, ως μετρητής των ωρολογίων παροχής ρεύματος. Τα πράγματα, βέβαια, άρχισαν ν' αλλάζουν, όπως ήταν αναμενόμενο, λόγω των αλλαγών που έρχονταν, μαζί με τον ερχομό χιλιάδων μεταναστών, κι έτσι ο Κυριάκος διορίστηκε από το Υπουργείο Παιδείας ως βοηθός καθηγητής, στο Princes

Hill High School. Τον ίδιο καιρό άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα στην Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου της Μελβούρνης, απ' όπου πήρε το Πτυχίο του Bachelor of Arts. Μετά την απόκτηση αυτού του Πτυχίου, διορίστηκε ως κανονικός καθηγητής στο ίδιο Γυμνάσιο.

Στα τέλη του 1962 επέστρεψε στην γενέτειρα όπου και ξαναπήρε την οργανική του θέση στο Υπουργείο Παιδείας. Στις δε 29 Δεκέμβρη 1963, παντρεύτηκε την καλή της καρδιάς του, την Ελευθερία Γεωργιάδη, από την Χρύσα της Αριδαίας.

Το 1974, κατόπιν πρόσκλησης του Υπουργείου Παιδείας της Νοτίου Αυστραλίας, ο Κυριάκος ήταν ο πρώτος με απόσπαση εκπαιδευτικός, που ήρθε στην Αυστραλία. Λίγο αργότερα τον ακολούθησε και η σύζυγός του με τα τρία τους παιδιά κι εγκαταστάθηκαν οικογενειακά στην Αδελαΐδα. Έτσι, η απόσπαση αυτή άνοιξε το δρόμο και για τις αποσπάσεις εκπαιδευτικών από την Ελλάδα, που ακολούθησαν.

Στη Νότιο Αυστραλία εισήγαγε τα Ελληνικά σε διάφορα γυμνάσια. Εργάστηκε για μερικά χρόνια στο Κολλέγιο Προχωρημένης Εκπαίδευσης και στο Πανεπιστήμιο. Συνταξιοδοτήθηκε το 1992. Έγραψε πολλές μελέτες και συγγράμματα, πολλές εργασίες Φιλολογικού και Φιλοσοφικού ενδιαφέροντος. Έγραψε για το γλωσσικό ιδίωμα των Κουβουκλίων της Μικρασίας, το οποίο σύγγραμμα αποτέλεσε την Διατριβή του, που κατέθεσε στο Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων, απ' όπου πήρε το Διδακτορικό του. Τον ίδιο καιρό συνέταξε και ειδικό λεξικό για τα 'Κουβουκλιώτικα', δηλαδή, του γλωσσικού ιδιώματος των Κουβουκλίων.

Τέσσερις τόμοι εργασιών και μελετημάτων του έχουν μέχρι τώρα εκδοθεί και στο μέλλον θα συνεχιστεί η έκδοση και άλλων εργασιών του.

Ο συνάδελφός του Θόδωρος Μαυρόπουλος και η σύζυγός του Κυριάκου, Ελευθερία, ανέλαβαν το έργο αυτό. Ο κ. Μαυρόπουλος μας απέστειλε και μια Νεκρολογία για τον Κυριάκο, που δημοσιεύεται σε άλλη στήλη της παρούσας έκδοσης.

Τώρα ο Κυριάκος βρίσκεται στην απέναντι όχθη της Αχερουσίας Λίμνης. Εκεί θα μας περιμένει για να συνεχίσουμε το έργο μας. Μέχρι τότε όμως, εμείς συνεχίζουμε γιατί ήταν και επιθυμία του Κυριάκου να συνεχίσουμε.

Αιωνία σου η Μνήμη αδερφέ, συνεργάτη, δάσκαλε και πάνω απ' όλα, άνθρωπε!

With this issue we have entered the twentieth (20th) year of our publishing activities. This fact gives us a justified expression of happiness and new courage to continue to promote our aims and objectives and to keep informing our readers of whatever interest comes up.

This, however, twentieth year, finds us in deep sorrow and mourning. On Wednesday, the 22nd of December

2010, at 3.00 after midnight, charon managed to defeat our co-editor of the “Hellenic Themes”, our teacher, our collaborator, our brother, Kyriakos P. Deliyannis. The death of Kyriakos, at the age of 83, is an unbearable loss for all of us, but more so for us, his brothers, sisters and all the relatives, close friends and colleagues. We miss you a lot Kyriakos!

Kyriakos was born in the village ‘Tropaeouchos’ in the Prefecture of Florina, in August 1927. Our parents were refugees from Asia Minor. Our parents, Paraskhos Elias Deliyannis and Mellisini Deliyannis, nee Mpousdelekidou, were born in Kouvouskia, near Bursa and came to Greece with the uprooting of our peoples in 1922-23. Kyriakos completed his primary schooling in our native village and then continued his secondary school studies at the Gymnasium of Florina. His secondary education was cut short by the barbaric invasion of fascist Italy, nazi Germany and fascist Bulgaria. Kyriakos, along with the greatest majority of the people of our village, took part in the fight against the invaders along the lines of the National Resistance – EAM - ELAS.

After the war, Kyriakos continued his secondary school studies and afterwards, his University studies, in the Philosophy Faculty of the Aristotelian University of Thessaloniki. He obtained his Degree of Philology and began teaching, first in private High Schools and subsequently in the State Education System.

In 1955, and since the rest of the family decided to migrate, Kyriakos, in order not to be left alone in the motherland, decided to submit his resignation to the Ministry of Education and to follow the third lot of our family migrating to Melbourne. The first and second lots arrived in Melbourne in April and November 1954. In those years the qualifications obtained in many other countries, including Greece, were not recognised by the Australian education authorities and thus Kyriakos found a job in the automobile industry at first and then in the State Electricity Commission as meter reader. Things, however, began to change, as it was expected, due to changes that were coming, along with the coming of thousands of migrants and thus Kyriakos was appointed by the Ministry of Education, as assistant High School Teacher at Princes Hill High School. At about the same period he began studying in the Arts Faculty of the University of Melbourne, and was eventually awarded his Bachelor of Arts Degree. After the acquisition of this Degree he was appointed as ordinary High School Teacher in the same High School.

At the end of 1962 Kyriakos returned to Greece where he was reappointed in his organic position with the Ministry of Education. On the 29th of December 1963, Kyriakos married his chosen one, Eleftheria Georgiadis from Chrysa Arideas.

In 1974 after an invitation by the Ministry of Education of South Australia, Kyriakos came back to Australia

again. He was the first teacher to have come to Australia under the scheme of secondment and thus he was the one who opened the way for other teachers to follow. Soon after his wife Eleftheria and their three children followed him and so the whole family was reunited. They settled in South Australia.

In South Australia he introduced Greek in various High Schools. For some years he worked as Lecturer at the Adelaide College of Advance Education. He retired in 1992. He wrote many treatises and other works on Philosophy and Philology. He wrote also a treatise on the linguistic idiom of Kouvouskia, which he submitted to the University of Ioannina for his PhD. He was awarded the PhD in 2002. Along with his treatise/doctorate, he compiled a special dictionary for the same linguistic idiom of Kouvouskia.

Four volumes of his works have been published so far and the publishing of his other works will follow.

His lifelong colleague and friend Thodoros Mavropoulos and Kyriakos’ wife Eleftheria have undertaken to continue with the publishing of his other works. Mr Mavropoulos sent us a ‘Nekrology’ for Kyriakos which is being published in this issue.

Kyriakos is now on the other bank of the Aherousia Lake. He will await there for us in order to continue our work. Until then, however, we will continue our work here because it was Kyriakos’ wish to do so.

May His Memory Live for Ever!

Συνεχίζουμε...!

Κι ενώ εμείς προσπαθούμε να πείσουμε τους ιθύνοντες και αρμόδιους να οργανώσουν διεθνές συνέδριο στην Αθήνα, με δικά μας έξοδα, για να συντονίσουμε τον **Αγώνα** μας για την επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα και άλλων αρχαιοτήτων, οι αρμόδιοι, κατά το πλείστον, αρκούνται στις δημόσιες σχέσεις και στα γλυκόλογα. Καλά όλα αυτά, αλλά καλύτερο είναι να διεκδικήσουμε την επιστροφή, κάτι που μπορεί να είναι και εφικτό.

Το κίνημα για την επιστροφή των Έργων Τέχνης λαμβάνει ολοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις. Έτσι, είναι καθήκον μας να επιστρατεύσουμε την αγωνιστική αρωγή όλων αυτών των ανθρώπων και να απαιτήσουμε την επανόρθωση των κακουργημάτων που διαπράχθηκαν στο παρελθόν.

Στην Αυστραλία, όλο και πιο πολλοί επιστρατεύονται στον αγώνα μας. Πριν λίγο καιρό, στη σειρά των προσωπικοτήτων ήρθε να προστεθεί και η πρωθυπουργός της Νέας Νοτίου Ουαλίας, κ. Kristina Keneally.

Στην ελληνόφωνη εφημερίδα της Μελβούρνης «Νέος Κόσμος, μεταξύ άλλων, διαβάζουμε: «Σε μια εκδήλωση ειδικά για τα ομογενειακά μέσα ενημέρωσης, η κ. Keneally γνωστοποίησε ότι με μεγάλη χαρά της γίνεται επίτιμο μέλος της Αυστραλιανής Επιτροπής για την Επιστροφή των Γλυπτών...».

« Η επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα στην Ελλάδα, θα επιτρέψει σε όλους να τα τιμήσουν και να τα θαυμάσουν εκεί στον τόπο που ανήκουν: «Η κυβέρνηση της Ν.Ν.Ουαλίας είναι υπερήφανη που υποστηρίζει αυτό το αίτημα για την επιστροφή των Γλυπτών στην Ελλάδα και τον λαό της».

Εμείς επιμένουμε και καλούμε το Υπουργείο Πολιτισμού να υιοθετήσει την πρότασή μας για σύγκληση διεθνούς συνεδρίου, για τον συντονισμό των προσπαθειών μας. Αν δεν συντονίσουμε τον Αγώνα μας, δυστυχώς η φωνή μας θα είναι «Φωνή βοώντος εν τη ερήμω».

Για την επιστροφή των Γλυπτών θα πρέπει να φιλοξενούμε και τις απόψεις και άλλων ανθρώπων που ενδιαφέρονται πραγματικά για τα Έργα Τέχνης, που έχουν αρπαχτεί από διάφορους λαούς γιατί οι λαοί αυτοί ήταν είτε υπό ξένη κατοχή, ή ανήμποροι να προτάξουν αντίσταση στις διαθέσεις αυτών που το μόνο που έχουν ως αιτιολογικό για την αρπαγή ήταν η δύναμή τους. Δυστυχώς αυτοί πίστευαν και πιστεύουν στη δύναμή τους κι όχι στη λογική και τον ανθρωπισμό – χαρίσματα που μόνο λίγοι τα διαθέτουν και τα υιοθετούν. Ας δούμε τώρα και αποσπάσματα των απόψεων κάποιων ανθρώπων, όπως αυτές οι απόψεις παρουσιάστηκαν, από την εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ», την Κυριακή 28 Ιουνίου 2009. Διαβάζουμε:

ΑΣΤΕΡΟΠΗ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: «Το σύνθημά της αποπλιστικό μέσα στην απλότητά του: «Γιατί όχι;». Και το επιχείρημά της αδιάσειστο: το Νέο Μουσείο της Ακρόπολης, το ο-ποίο άφησε άφωνους όσους το επισκέφτηκαν και αποστόμωσε το αντίστοιχο βρετανικό, που επί τόσα χρόνια ψέλλιζε «μα και αν ακόμη σας τα επιστρέψουμε, δεν έχετε που να τα βάλετε...». Η Διεθνής Επιτροπή για την Επανένωση των Γλυπτών του Παρθενώνα συντονίζει τις φωνές 16 χωρών προκειμένου το αίτημα χρόνων να γίνει επιτέλους πραγματικότητα. Εκπρόσωποι από την Αυστραλία, τις ΗΠΑ, το Βέλγιο, τη Βραζιλία, τη Γαλλία, την Ισπανία, τον Καναδά, την Κύπρο, τη Φινλανδία, τη Γερμανία, τη Σερβία, την Ελβετία, τη Σουηδία, τη Νέα Ζηλανδία, τη Ρωσία αλλά και την άμεσα ενδιαφερόμενη Βρετανία υπέγραψαν στις 19 Ιουνίου τη διακήρυξή τους και δήλωσαν ότι θα κάνουν ό,τι περνά από το χέρι τους προκειμένου να επιτευχθεί η ιστορική Επανένωση». Η κ. Λαζαρίδου είπε και άλλα, εμείς σταματούμε εδώ και λέμε: πρέπει να συντονίσουμε τον Αγώνα μας. Τα Ενωμένα Έθνη πρέπει να αναλάβουν την υποχρέωση και την ευθύνη για την επανόρθωση των εγκλημάτων που διαπράχθηκαν κατά των φτωχών και αδύναμων λαών αναφορικά με την αρπαγή αρχαιοτήτων και Έργων Τέχνης. Η κληρονομιά κάθε λαού θα πρέπει να είναι σεβαστή. Ο λαός της Βρετανίας, κατά 95%, είναι υπέρ της Αποκατάστασης κι αυτό είναι προς τιμή του.

Ο ANTONI ΣΝΟΝΤΓΡΑΣ – καθηγητής του Πανεπιστημίου του Cambridge, Βρετανία, δηλώνει: «Η άγνοια είναι ο κύριος εχθρός του Επαναπατρισμού».

«Το μεγαλύτερο εμπόδιο που έχουμε να αντιμετωπίσουμε είναι η υπερηφάνεια και η ... προκατάληψη του Βρετανικού Μουσείου. Δυσκολεύεται τρομερά να κάνει οτιδήποτε που θα μπορούσε να βλάψει την εικόνα του, όπως το να ανοίξει διάλογο με εκπροσώπους από την Ελλάδα, και μάλιστα επί ίσοις όροις... έγινα πρόεδρος της Βρετανικής Επιτροπής για την επιστροφή των Γλυπτών μόλις έμαθα αρκετά για να συνειδητοποιήσω ότι η άγνοια είναι ο κύριος εχθρός του επαναπατρισμού». Ίσως να είναι έτσι, εμείς όμως πιστεύουμε ότι δεν είναι άγνοια την στιγμή που 95% των βρετανών είναι υπέρ του επαναπατρισμού. Το Βρετανικό Μουσείο που αγόρασε τα Γλυπτά από τον Έλγιν δεν προτίθεται να τα επιστρέψει, εκτός και αν υποχρεωθεί. Τι όμως μπορεί να υποχρεώσει τους ιθύνοντες του Μουσείου και τους κρατούντες την εξουσία στην Βρετανία; Αυτό θα πρέπει να είναι ένα από τα θέματα για το συνέδριο.

Η ΣΕΛΙΝΑ ΦΙΓΚΟΥΕΪΡΕΔΟ, αντιπρόεδρος της Επιτροπής της Βραζιλίας γράφει: « Η επανένωση δεν αφορά μόνο την Ελλάδα». «Η Επιτροπή της Βραζιλίας διοργανώνει κάθε χρόνο, από το 1998 ως σήμερα, ένα ταξίδι στην Ελλάδα με στόχο τη μελέτη της Ιστορίας σας. ...» Η επανένωση δεν αφορά μόνο την Ελλάδα, αλλά την υφήλιο. Αυτή η δράση δημιουργεί ένα θετικό κλίμα σε όλον τον πλανήτη και κάθε επιτροπή έχει ευθύνη η εκστρατεία αυτή να μεγαλώσει και να πετύχει τον τελικό στόχο». Είθε η επιθυμία μας να γίνει πραγματικότητα. Για να γίνει όμως αυτό χρειάζεται Αγώνας. Ο Αγώνας όμως θα πρέπει να συντονιστεί παγκοσμίως. Το Διεθνές Συνέδριο είναι μια αναγκαιότητα. Πρέπει να συγκληθεί!!!

ΜΙΚΑ ΛΑΡΙΣΣΕΝ, Μέλος της Φινλανδικής Επιτροπής.

«Σημαντικό ‘χαρτί’ η βρετανική κοινή γνώμη».

«Σημαντικό ‘χαρτί’ είναι η βρετανική κοινή γνώμη που είναι υπέρ της επανένωσης, η πίεση που θα μπορούσε να ασκήσει η UNESCO, καθώς και άλλοι οργανισμοί έχουν επιρροή σε ζητήματα πολιτιστικής κληρονομιάς. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2012 είναι κατά τη γνώμη μου, η καλύτερη αφορμή για να ανοίξουν οι πύλες του Βρετανικού Μουσείου ως κίνηση ευγενούς άμιλλας και καλής θέλησης».

«Το γεγονός ότι το Βρετανικό Μουσείο αγόρασε ‘νόμιμα’ κλεμμένα έργα τέχνης δεν σημαίνει ότι είναι δικά του. Η διεκδίκηση των ελληνικών Γλυπτών θα μπορούσε να ανοίξει τον δρόμο για τον επαναπατρισμό πολλών ακόμη έργων Τέχνης που έχουν αρπαχθεί από τη Βρετανία στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής πολιτικής της».

ΝΤΟΥΣΑΝ ΣΙΤΖΑΝΣΚΙ αντιπρόεδρος της Διεθνούς Επιτροπής Επανενώσεως των Γλυπτών, Ελβετία.

Όλοι για την ένωση κι αυτά χωρισμένα.

«Από τη στιγμή που σήμερα όλα τα κράτη της Ευρώπης πασχίζουν για την ένωση, πώς είναι δυνατόν τα γλυπτά του Παρθενώνα να παραμένουν χωρισμένα; Το 2012 μού φαίνεται πολύ μακρινό για την επίτευξη του στόχου, πρέπει ό,τι είναι να γίνει, να γίνει σύντομα, όσο ακόμη όλος ο κόσμος μιλάει και παραμιλάει για αυτό το θαύμα που ονομάζεται Νέο Μουσείο της Ακρόπολης». Δεν έχει άδικο ο Ντούσαν. Ό,τι είναι να γίνει, να γίνει τώρα. Γιατί να περιμένουμε μέχρι το 2012; Ας προχωρήσουμε με θάρρος και βεβαιότητα. Τα Γλυπτά του Παρθενώνα και πολλά άλλα Έργα Τέχνης, πρέπει να επιστραφούν εκεί όπου δημιουργήθηκαν. Οι λεονταρισμοί ας ξεπεραστούν. Βρισκόμαστε στον 21^ο αιώνα. Ας γίνουμε λίγο πιο άνθρωποι απ' ό,τι είμαστε πριν!!!

We continue...

And whilst we make every effort to convince those in authority to organise an International Meeting in Athens, with our expenses, for the Return of the Parthenon Sculptures and other ancient Sculptures, those in authority, to a large extent, were satisfied in public relations and in sweet words. All these are good, however, it is better to impose upon the British the Return of the Sculptures. Something which is realisable.

The movement for the return of the works of Art is enjoying continuously greater dimensions. So, it is our duty to enlist the help of all those who support our movement and to demand the Rectification of all the crimes that were committed in the past.

In Australia, more and more people continuously join our ranks and participate in our struggle. A little while ago, along with other famous people, we added the name of the Premier of New South Wales, Mrs Kristina Keneally.

In the Greek language newspaper of Melbourne 'Neos Kosmos', amongst other things we read: "During a special function organised for the Greek language media, Mrs Keneally declared that with great pleasure she becomes honorary member of the Australian Committee for the Return of the Sculptures..."

"The return of the Parthenon Sculptures to Greece will give a chance to all to honour and admire them on the place where they belong: "The Government on New South Wales is proud to support this request for the return of the Sculptures to Greece and to its people".

We persist and challenge the Ministry of Culture to adopt our motion for organising a world wide meeting in order to coordinate our efforts. If we will not coordinate our struggle, unfortunately our voice will be "a voice in the wilderness".

For the return of the Sculptures we ought to hear the views and of men and women who are truly interested for the Works of Art that have been stolen from various nations whose people were either under foreign occupation, or unable to provide resistance to the moods of such people whose only excuse for stealing is their power. Unfortunately they believed and still believe in their power and not on human logic, or humanity – qualities that only a few possess and adopt. Let us now read excerpts of views of some people, as these have been presented by the newspaper, 'TO VIMA', on Sunday the 28th of June 2009. We read: ASTEROPI LAZARIDOU: "Her message disarming within its own simplicity: "Why not?". And her argument is unmoved on the New Museum of the Acropolis, which left speechless and those who visited it and silenced the equivalent British, which, its directors, for so many years stammered "but even if we return them, you have nowhere to put them...". The International Committee for the reunification of the Parthenon Sculptures coordinates the voice of 16 countries in order this request of many years to become at last a reality. Representatives from Australia, the U.S.A., Belgium, Brazil, France, Spain, Canada, Cyprus, Finland, Germany, Serbia, Switzerland, Sweden, New Zealand, Russia and from the directly concerned in this matter, Britain, signed, on the 19th of June their declaration, by which they declared that they will do whatever they can so that the historic restitution will be achieved". Mrs Lazaridou continues – however, we stop here and add: we must coordinate our efforts. The United Nations must undertake the obligation and the responsibility for the rectification of the wrongdoings committed in the past against the poor and weak peoples whose Works of Art were grabbed by the strong ones. The people of Britain are 95% for the reunification of the Sculptures.

ANTONY SNODGRAS - professor of Cambridge University, Britain, states: "Ignorance is the main enemy of Restitution".

"The greatest obstacle which we have to face is the pride and the prejudice of the British Museum. It is very difficult for the Museum to do anything which would damage its image, by starting dialogue with representatives from Greece and especially on equal terms... I became president of the British Committee for the Return of the Sculptures as soon as I learned enough to become conscious that ignorance is the main enemy of Restitution". Perhaps this may be so, we believe, however, that it is not ignorance, but jingoism, since 95% of the British are for the Restitution. The British Museum which brought the Sculptures from Elgin, is not willing to return them, unless it is either obliged or forced to. What, however, can compel the ruling people of the Museum and those who hold power in Britain? This ought to be one of the items in the agenda for discussion in the conference.

SELINA FIGOUEIREDO LAZ, vice-president of the Brazil Committee, writes: "The Reunion does not concern only

Greece. The Committee of Brazil organises every year, since 1998 until today, a group trip to Greece, in order to study your History....”The Restitution does not concern only Greece, but the whole world. This activity creates a positive climate in the world and every Committee has a responsibility for this campaign to grow and to achieve its aim”. May our wish become a reality! However, in order that this succeeds we need to put up a strong fight. The fight, however, will have to be coordinated. The International conference is a ‘must’. It must be called!

MIKA LARISEN, member of the Finish Committee. “Important ‘trump card’ is the British common opinion, which is in favour of reunion; the pressure which UNESCO could have exercised; and other organisations which have some influence on cultural inheritance.

The Olympic Games of 2012 constitute, in my opinion, the best chance for the doors of the British Museum to open and is a sign of noble competition and good will.

The fact that the British Museum bought “legally” stolen works of Art does not mean that they are its property. The claiming of the Greek Sculptures could open the way for the repatriation of many more works of Art which have been grabbed by Britain in the framework of her imperialist Policy”.

NTOUSAN SITZANSKI, vice-president of the International Committee for the Reunion of the Sculptures of Switzerland.

We are for the Union, yet they are divided.

“From the moment that all the European nations try for the union, how is it possible for the Parthenon Sculptures to remain divided? The year 2012 seems to me to be very far for the achievement of our objective. Whatever is to be done, should be done soon, while still the world talks for this new miracle which is the New Museum of the Acropolis”. Dousan is right. Whatever is to be done, it must be done now. Why should we wait until 2012? Let us proceed with vigour and confidence. The Parthenon Sculptures, as well as other Works of Art that have been stolen, or illegally taken away, ought to be returned to the natural owners of such Works. The position of lion strength should be done away with. We are in the 21st Century now. Let us become a little more humane than we were before!!!

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

για τον Κυριάκο Π. Δεληγιάννη

Για κάτσετε, σγήσατε, να ιδούμε ποιος μας λείπει.

Μας λείπει ο κάλλιος του σπιτιού κι ο πρωτονοικοκύρης, που ήταν στο σπίτι Φλάμπουρο, στην εκκλησιά Φανάρι.

(Δημοτικό)

Άντλησα από την ανεξάντλητη πηγή των δημοτικών τραγουδιών μας το τρίστιχο αυτό ως motto για το αποχαιρετιστήριο κείμενό μου για έναν άνθρωπο με τον οποίο συνδέομαι πνευματικά και ψυχικά από τα χρόνια της συμφοίτησής μας στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου

Κυριάκος Π. Δεληγιάννης

Θεσσαλονίκης, τον Κυριάκο Π. Δεληγιάννη.

Ο βιολογικός κύκλος του έκλεισε πρόσφατα – 22 του Δεκέμβρη 2010, αλλ’ η πνευματική εμβέλειά του θα διαιωνίζεται, όπως του αξίζει, τουλάχιστον όσο θα ζουν οι άνθρωποι που γνώρισαν την πνευματική προσφορά του στην Ελλάδα, στην Αυστραλία και όπου αλλού άφησε ίχνη της διαδρομής του.

Η διαδρομή του ήταν μεγάλη και ξεχώρισε στον κύκλο των συνομηλίκων μας, μιας γενιάς που ξεκίνησε τη ζωή και τη δραστηριότητά της μετά το πρώτο τέταρτο του εικοστού αιώνα.

Γεννημένος το 1927 στον Τροπαιούχο της Φλώρινας έκανε τις εγκύκλιες σπουδές του στην ακριτική αυτή περιοχή και στα χρόνια της εφηβείας του πήρε μέρος στην Εθνική αντίσταση κατά της Γερμανικής κατοχής. Αποφοίτησε από τη Φιλοσοφική Σχολή του Α.Π.Θ. και δίδαξε σε διάφορα σχολεία Μέσης Εκπαίδευσης ως τη μετανάστευσή του το 1955 στην Αυστραλία. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Μελβούρνης, απ’ όπου πήρε το πτυχίο Bachelor of Arts. Επέστρεψε στην Ελλάδα το 1962 και μετά τον επαναδιορισμό του από το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας, δίδαξε σε διάφορα σχολεία (ανάμεσα σ’ αυτά και στο Κολλέγιο «ΑΝΑΤΟΛΙΑ» της Θεσσαλονίκης) και γύρισε οριστικά το 1974 στην Αδελαΐδα της Νότιας Αυστραλίας με απόσπαση για τη διδασκαλία των Ελληνικών σε σχολεία της Αυστραλίας. Κατά την περίοδο 1976 – 1992 δίδαξε στο Κολλέγιο Προχωρημένης Εκπαίδευσης της Αδελαΐδας, στο τμήμα Ελληνικών σπουδών. Το 2001 του απονεμήθηκε Διδακτορικό πτυχίο από το Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων για τη διατριβή του «Κουβουκλιώτικα, το Γλωσσικό ιδίωμα των Κουβουκλιών της Προύσας».

Παντρεύτηκε την Ελευθερία Γεωργιάδου από την περιοχή της Αριδαίας και απέκτησαν τρία παιδιά, που ολοκλήρωσαν τις σπουδές τους στην Αυστραλία.

Πέρα από τις εκπαιδευτικές υποχρεώσεις του ανέπτυξε πλούσια συγγραφική δραστηριότητα. Από κοινού με τον αδελφό του Πλούταρχο Π. Δεληγιάννη και άλλους, συνεργάστηκαν για την έκδοση δίγλωσσου τριμηνιαίου ενημερωτικού και μορφωτικού περιοδικού (1992-1998) με τίτλους Η Ελληνική γλώσσα διεθνώς και Μικρασιατικές μνήμες και (1998 ως σήμερα με τίτλο Ελληνικά θέματα). Τα τεύχη του περιοδικού αυτού, που συγκέντρωσε ένα πλούσιο σε γνώσεις και ιδέες επιτελείο συνεργατών, είναι γεμάτο από μελετήματά του, γλωσσικά, ιστορικά κ.ά. με υλικό επιμορφωτικό ιδιαίτερης αξίας.

Το 2009, με πρωτοβουλία της γυναίκας του, μεγάλο μέρος αυτού του υλικού, συγκεντρώθηκε και εκδόθηκε σε τέσσερις μεγάλους τόμους και είναι διαθέσιμο, σε όποιους επιθυμούν να το γνωρίσουν, από την επιμελήτρια των τόμων αυτών, Ελευθερία Δεληγιάννη, στη διεύθυνση: 19 Dorene St., St. Mary’s, S.A. 5042. Australia.

Αξιοσημείωτο είναι και το μεταφραστικό έργο του Κυριάκου Π. Δεληγιάννη. Ανάμεσα σε άλλα μνημονεύω μια πολύ ενδιαφέρουσα μελέτη του άγγλου φιλέλληνα George Thomson, για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό.

Συνοπτικά αυτή υπήρξε η πνευματική διαδρομή του αγαπημένου φίλου μου. Χάρηκε την αναγνώριση που έγινε της πνευματικής εργασίας του. Έχει αφήσει αρκετό υλικό εργασίας αδημοσίευτο ή δημοσιευμένο σε εφημερίδες και περιοδικά.

Ελπίζω να συγκεντρωθεί και να καταταγεί ειδολογικά το υλικό αυτό και να μας δώσει και άλλους τόμους.

Αυτό είναι ένα ισχνό πορτρέτο του περάσματος του από τη ζωή. Σπουδαία είναι όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω, Αλλ' ίσως είναι σπουδαιότερα όσα δεν έχουν αναφερθεί. Αυτά σε αδρές γραμμές είναι τα ακόλουθα:

Δεν έχω γνωρίσει πιο σεμνό, πιο αυτοκυριαρχημένο, πιο μετριοπαθή, πιο αθόρυβο άνθρωπο στη ζωή μου. Ήταν ένα μεγάλο ποτάμι, που κατά τον λαϊκό λόγο δε βουίζει. Είχε ενστερνισθεί τη γνωστή φιλοσοφική αρχή «λάθε βιώσας», δηλ. πέρασε τη ζωή σου χωρίς φανταχτερές δημόσιες εκδηλώσεις.

Ο Κυριάκος Π. Δεληγιάννης ζει μέσα στις ψυχές μας. Έχει πετύχει αυτό που θεωρήθηκε στην Ελληνική αρχαιότητα το πιο σημαντικό για έναν άνθρωπο: «μέγιστον εν τω βίω ανδρός αγαθού μνήμη». Αυτής της μνήμης φορείς θα είμαστε, όσο ζούμε, όσοι και όσες εκτιμήσαμε τα πνευματικά και τα ηθικά προσόντα του, ιδίως η αξιόγλυπη οικογένειά του.

Κλείνω το αναγκαστικά σύντομο αυτό σκίτσο του με την ένταξη σ' αυτό αποσπάσματος από το ποιητικό έργο του Γιάννη Ρίτσου, που ήταν προσφιλές εντρύφημα των αδελφών Δεληγιάννη:

«Προχθές κηδέσαμε το πρώτο χελιδόνι,
με τα θλιμμένα φλάουτα των λουλουδιών.

Ύστερα τα παιδιά κάθισαν μόνα
μπροστά στο βραδινό παράθυρο
να βλέπουν τον ήλιο που πεθαίνει.

Πίσω απ' τον άσπρο τοίχο της αυλής
ζυπνούσε ο δρόμος

και καθώς έλιανε χρυσό το φως απόμακρα,
ανέβαινε ο μεγάλος ίσκιος των βουνών

με το αμίλητο βήμα του θανάτου
ως τα 'άστερα χέρια μας,, ως την καρδιά μας,
ως το σκυμμένο μέτωπό μας».

Θόδωρος Μαυρόπουλος – Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη.

Κυριάκος Π. Δεληγιάννης.

(Γράφει ο Ανδρέας Μπότσαρης. Πρωτοδημοσιεύθηκε στο 'Νέο Κόσμο' της Μεμβούρνης).

Μαζί με τις ευχές μου για ειρήνη, πρόοδο, αγάπη σ' όλη την ανθρωπότητα γενικά και ειδικά στην οικογένεια του Νέου Κόσμου, θα σας παρακαλέσω, αν σας είναι εύκολο, να δημοσιεύσετε την παρούσα μου επιστολή με τίτλο «Καλό σου Ταξίδι, Σοφέ μας Δάσκαλε», που αναφέρεται στον Δόκτορα Κυριάκο Π. Δεληγιάννη, τον πνευματικό φωτοδότη της ελληνικής ομογένειας της Αδελαΐδας, που μας άφησε χρόνια την Τετάρτη 22 Δεκεμβρίου 2010 και η κηδεία του έγινε την Τετάρτη 29 του μήνα.

Με ιδιαίτερη λύπη πληροφορηθήκαμε το θάνατο του σεβαστού απ' όλη την ομογένεια της Αδελαΐδας Κυριάκου Π. Δεληγιάννη.

Είχα την ιδιαίτερη χαρά να γνωρίσω τον Κυριάκο από τον πρώτο χρόνο του εδώ ερχομού μου.

Είχαμε συνεργαστεί σε διάφορους τομείς, όπως η εκπόνηση του ετήσιου αναλυτικού προγράμματος, το πρόγραμμα (syllabus) της εξεταστέας ύλης για εισαγωγή στα πανεπιστήμια, την ίδρυση του Συλλόγου Ελλήνων Εκπαιδευτικών Ν. Αυστραλίας, συνέδρια, ομιλίες κ.ά.

Εκτός των πιο πάνω, μας συνέδεαν και πολλά άλλα, όπως το πάθος μας για την Ελλάδα και τον πολιτισμό της, η αγάπη για τη μάθηση, η μεθοδικότητα στο επάγγελμα του εκπαιδευτικού, η ικανοποίηση της προσφοράς, η εργατικότητα, το γράψιμο.

Το να γράψει κανείς για τον Κυριάκο δεν είναι και το ευκολότερο πράγμα. Παρ' όλα αυτά το είχα αποτολμήσει το Γενάρη του 1993, όταν αφυπηρετούσε ως λέκτορας από το Πανεπιστήμιο Αδελαΐδας, γράφοντας στην τότε εφημερίδα της Αδελαΐδας «Ελληνικά Νέα» με τίτλο «Καλή Ξεκούραση, Σοφέ μας Δάσκαλε», το αποτολμώ και τώρα με το «Καλό σου Ταξίδι, Σοφέ μας Δάσκαλε»!

Όλοι αναγνωρίζαμε το πνευματικό ύψος, την ευρυμάθεια και την χαρά του να προσφέρει. Ιδιαίτερα εμείς οι Κύπριοι, που ήρθαμε στην Αυστραλία μετά από την τουρκική εισβολή και κατοχή του τόπου μας – εμπειρίες που γνώριζε και ο ίδιος από τους πρόσφυγες Κουβουκλιώτες-Προυσιώτες προγόνους του – τον αγαπούσαμε, τον σεβόμαστε και τον είχαμε ως το πνευμονικό μας καταφύγιο. Οι πιο πολλοί τον είχαμε γνωρίσει ως συνάδελφο, ως καθηγητή μας στο Κολλέγιο Προχωρημένης Εκπαίδευσης, ως ομιλητή, ως φίλο. Γι' αυτό το λόγο, όταν στις φιλικές μας συζητήσεις δεν ήμασταν σίγουροι για μια λέξη πώς γράφεται ή τι σημαίνει, για κάποιο απόφθεγμα, για κάποιον αρχαίο ή σύγχρονο λογοτέχνη, για κάποιο ιστορικό γεγονός, προστρέχαμε στα φώτα του Κυριάκου, που με προθυμία πάντα μας έδινε τη σωστή απάντηση. Τον θεωρούσαμε πολύ δικό μας άνθρωπο και δεν ήταν λίγες οι φορές που παίρναμε το φίλο μας Κυριάκο στο τηλέφωνο για να μας βοηθήσει.

Και ξέραμε ότι η ερώτησή μας ήταν ευπρόσδεκτη και ότι με χαρά θα μας έλυνε την απορία μας. Πολλές φορές είπαμε: «Τηλεφωνήστε στον κύριο Δεληγιάννη», γιατί τον θεωρούσαμε την «κινητή εγκυκλοπαίδεια» της πόλης μας.

Παρ' όλη τη συνεργασία μας και την οικογενειακή φιλία που είχαμε ποτέ δεν απευθύνθηκα σ' αυτόν με το μικρό του όνομα ή στον ενικό, γιατί τον θεωρούσα ιδιαίτερα σεβάσμιο πρόσωπο. Θυμάμαι πόσο είχε συγκινηθεί όταν του χάρισα το βιβλίο μου «Πυρόι, Πυρωμένη Γη», και του εξήγησα ότι Πυρόι λέγεται το κατεχόμενο χωριό μου, που μας το πήραν οι Τούρκοι το 1974, το βλέπω από δυο χιλιόμετρα απόσταση, αλλά ο

τούρκικος Αττίλας δεν μας επιτρέπει ούτε και να το ... επισκεφθούμε.

Το έργο του Κυριάκου είναι πολύπλευρο και ποικίλο. Πέρα από το διδασκαλικό του έργο, τις διαλέξεις, την συμμετοχή του στο ετήσιο αναλυτικό πρόγραμμα δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, τη συμμετοχή του στη συγγραφή και εξέταση των υποψηφίων στις εισαγωγικές εξετάσεις του Πανεπιστημίου (Public Examination Board), την αρθρογραφία του και τις ραδιοφωνικές του εκπομπές, είχε εκδώσει και αρκετά βιβλία που χαρακτηρίζονται για το επιστημονικό βάθος της έρευνας και σκέψης, της λεπτομέρειας και της μεθοδικότητας.

Δεν θ' αναφερθώ ονομαστικά στα διάφορα βιβλία, που έχει δημοσιεύσει και τα οποία πράγματι στάζουν αττικό μέλι και ελληνική δροσιά, παρά μόνο στη διδακτορική του διατριβή «Κουβουκλιώτικα», που αναφέρεται στις πατρογονικές του ρίζες.

Η πολύπλευρη προσφορά του δεν είναι δυνατό να παρουσιαστεί σε μια σύντομη νεκρολογία. Πολλά, πάρα πολλά θα μπορούσαν να γραφούν για το δάσκαλο, τον ακαδημαϊκό, το συγγραφέα, το φίλο, τον οικογενειάρχη, τον άνθρωπο Κυριάκο Π. Δεληγιάννη.

Στην αφοσιωμένη σύζυγό του Ελευθερία, το μεγάλο στήριγμά του, στα παιδιά και εγγόνια του, καθώς και στους λοιπούς συγγενείς και φίλους του, απευθύνουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια. Όλους θα μας λείψει!

Ο Κυριάκος Π. Δεληγιάννης, ο σοφός μας δάσκαλος, η κινητή μας εγκυκλοπαίδεια, θα μας λείψει. Καλό σου ταξίδι, σφέ μας δάσκαλε! Καλό σου ταξίδι!

Αντρέας Μπότσαρης – Αδελαΐδα.

Κυριάκος Π. Δεληγιάννης. (Του Λάζαρου Α. Μέλλιου)

Γνωριστήκαμε στο οκτατάξιο Γυμνάσιο Φλώρινας. Γεννήθηκε στο χωριό Τροπαιούχος-Φλώρινας. Αγρότες οι γονείς. Η φτώχεια, μας συνόδευε με τη φιλία μας μα, και την αγάπη. Αποφοίτησε το 1947.

Συνταξιώτες τα οκτώ χρόνια. Στο ίδιο θρανίο που λένε. Ο μακαρίτης μου «έδειχνε» τις λατινικές λέξεις, κι εγώ τα μαθηματικά. Γιατί ο Κυριάκος στην έκτη Νέου Τύπου Γυμνασίου (όπως το λέγαμε δηλ. πρώτη Λυκείου σήμερα) έγραφε στα λατινικά.

Πού να μιλήσεις για φιλολογικά! Ήταν άπιαστος. Κι αν, σε κάποια ερώτηση του μακαρίτη καθηγητή μας – μύρο στην ανάμνηση του – που τον πήρε βοηθό του, στο Υπουργείο Παιδείας, όταν έγινε Διευθυντής της Δευτεροβάθμιας Διεύθυνσης, και, δεν απαντούσε κανείς συμμαθητής, αμέσως ακούσαμε τον σεβαστό μας καθηγητή:-

-Λέγε Κυριάκο.

Κι ο Κυριάκος, καίριος, γνώστης, ολιγόλογος (ποτέ δεν σήκωνε) και κυρίως ήρεμος, απαντούσε. Ως και τον Ύμνο της τρίτης διεθνούς ήξερε τότε. Κι είμασταν δεκαπεντάχρονα παιδιά.

Ο Κυριάκος όμως, διάβαζε και πολύ μάλιστα. Από τότε.

Όσο για τις παρέες, ήταν...υπέροχος. Ο κοντινός και κολλητός με όλους. Κι όλοι μας λέγαμε: μα, δεν τρέχει αίμα στις φλέβες του. Δεν θα σηκώσει τη φωνή του; Ποτέ παραπονούμενος! Ήταν ο αριστούχος σ' όλα. Όπως και στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης/ το ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ και ως καθηγητής φιλόλογος στο Αμερικάνικο κολέγιο Θεσσαλονίκης, στο Γσοτύλι και μετά στην Αυστραλία.

Στην φίλη Αυστραλία κι αγαπητή χώρα όλων μας και, δεύτερη πατρίδα του Κυριάκου, στην οποία έγραφε και δημοσίευε υπέροχες και μοναδικές εργασίες και ποιήματα του, προσφέροντας στις πατρίδες του, κυρίως στον ελληνισμό, φώτα δυσεύρετα, πρότυπα, πρωτότυπα και μοναδικά που εκτιμήθηκαν κι εκτιμούνται. Που είναι θησαυρός του γένους. Που είναι, το είναι μας το ιστορικό. Το παντοτινό παρόν μας.

Πόσο μεγάλη η απώλεια του. Ο ελληνισμός, και ειδικά ο απόδημος το ένιωσε. Το ζει.

Ο Κυριάκος Δεληγιάννης που, μέσα απ' την σύνεση, μόρφωση και πραότητα του, άφησε πνευματικό και ιστορικό καρπό, υπέροχο, δυσεύρετο και πρότυπο, κι εκδήμησε εις Κύριον την Τετάρτη 22/12/2010.

Ο Κύριος, τον ζήτησε στις Χαρές της Γιορτής του. Στους οικείους του, τα τέκνα του και, στ' αδέρφια και αδερφές του, από καρδιάς τα συλλυπητήρια για την απώλειά του.

Όσο για μένα, ας μου επιτραπεί να μετέχω στο πένθος της οικογένειας γιατί, ο μακαρίτης Κυριάκος Δεληγιάννης, δεν ήταν μόνο ο συνταξιώτης – συμμαθητής, αλλά, ο παιδικός φίλος..

Λάζαρος Α. Μέλλιος. Εκπαιδευτικός. Φλώρινα, 6/1/2011.

Ζακλίν ντε Ρουβί. (Παρουσίαση: Πλούταρχος Π. Δεληγιάννης. Καθηγητής/Δημοσιολόγος).

Κάποιοι άνθρωποι αξίζουν πολλά, για το πανανθρώπινο έργο τους και για τις προσπάθειές τους να γίνει ο κόσμος αυτός πιο καλός, πιο ανθρώπινος. Οι άνθρωποι αυτοί, εκτός όλων των άλλων, έβαλαν ως στόχο της ζωής τους την διδασκαλία των κλασικών γλωσσών και δη της Ελληνικής και των Λατινικών. Πιστεύοντας ότι με τη διδασκαλία αυτών των γλωσσών και των λογοτεχνικών και φιλοσοφικών έργων που έχουν γραφεί σ' αυτές, η Παιδεία θα κερδίσει πολλά. Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν και η γαλλίδα Ζακλίν, που έβαλε σαν στόχο της ζωής της να αποκτήσουμε μια πιο σωστή Παιδεία. Η Ζακλίν έφυγε από κοντά μας στις 18 του Δεκέμβρη 2010, σε ηλικία 97 χρόνων. Ασχολήθηκε με τις κλασικές γλώσσες και αφιέρωσε τη ζωή της για την διδασκαλία στα γαλλικά σχολεία. Το άρθρο που ακολουθεί είχε πρωτοδημοσιευθεί πριν πολλά χρόνια, με επιμέλεια του Γιώργου Αγγελόπουλου. Το θεωρούμε όμως επίκαιρο και σήμερα και το ξαναδημοσιεύουμε,

τιμώντας έτσι και τη Μνήμη της μεγάλης αυτής Ελληνίστριας.

«*Τα πολύτιμα αρχαία Ελληνικά*»

Έχουν άραγε θέση τα αρχαία ελληνικά στη γαλλική δευτεροβάθμια εκπαίδευση; Μήπως η διδασκαλία τους είναι χάσιμο χρόνου για τους μαθητές; Το ερώτημα αυτό το απαντά με τον δικό της τρόπο.

Η διάσημη ελληνίστρια και μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας αντέδρασε πριν από μερικά χρόνια, όταν η διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών και των λατινικών έγινε προαιρετική στα γαλλικά σχολεία και επικροτεί τη διαφαινόμενη τάση για αποκατάσταση της θέσης τους στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Η εκπαιδευτική πολιτική δεν μπορεί να βασίζεται μόνο σε βραχυπρόθεσμους πρακτικούς υπολογισμούς, υπογραμμίζει. «Μόνο διαμορφώνοντας το πνεύμα μπορούμε να φτιάξουμε άτομα ικανά να αντιμετωπίσουν τις δοκιμασίες της καθημερινής ζωής να καταλαβαίνουν τους άλλους και τον εαυτό τους. Γι' αυτό, υποστηρίζει, «είναι πολύτιμη η εκμάθηση αρχαίων γλωσσών: δεν πρόκειται για συσσώρευση γνώσης, να μπορείς δηλαδή να μιλάς τις γλώσσες αυτές, αλλά να καταλαβαίνεις τη δομή τους, τον πλούτο τους. Αυτό είναι χρήσιμο και παιδευτικό και προσφέρει στο άτομο τα στοιχεία εκείνα που του επιτρέπουν να προοδεύσει.

Το παιδευτικό όφελος δεν προέρχεται μόνο από καθαυτή την εκμάθηση της γλώσσας, αλλά και από τη δυνατότητα που αυτή προσφέρει στον μαθητή να έρθει σε επαφή με τα αρχαία κείμενα – «ό,τι καλύτερο για να αποκτήσει ελευθερία κρίσης και πνεύματος, υλικό για σκέψη και όπλα για να αντιμετωπίζει τις διάφορες προπαγάνδες». Άλλωστε, τη στιγμή που οικοδομείται η Ευρώπη είναι σημαντικό να κρατήσουμε την επαφή μας με 25 αιώνες δημιουργίας, «να γνωρίσουμε τα όνειρα των ανθρώπων εκείνων, όχι για να ταυτιστούμε με τη μοίρα τους, όχι για να γίνουμε νέοι Λεωνίδες ή νέοι Κοριοιόλανοι, αλλά για να καταλάβουμε πώς στη δεινά εποχή η ανθρωπότητα κατάφερε να λύσει τα προβλήματα, να αυτοπροσδιοριστεί, να προαγάγει βήμα προς βήμα τον πολιτισμό, να ενσαρκώσει αξίες· είναι ό,τι καλύτερο μπορούμε να προσφέρουμε σε ένα νέο, που βέβαια δεν μπορεί να ζήσει μόνο με την καθημερινότητα».

Η Ζακλίν ντε Ρομιγί αντιδρά όμως και στον τρόπο που διδάσκεται στα γαλλικά σχολεία η ίδια η γαλλική γλώσσα: «Τα παιδιά που αποφοιτούν από το Λύκειο μερικές φορές μόλις που ξέρουν να διαβάζουν, εκφράζονται φρικτά, αδυνατούν να αρθρώσουν με αποχρώσεις ή με ακρίβεια τη σκέψη τους να διατυπώσουν μια κρίση. Αλλά το να ξέρεις να εκφράζεσαι με σαφήνεια είναι απαραίτητο τόσο για την πρακτική επιτυχία». Παράδειγμα: «Ξαναδιάβαζα ένα κείμενο του σοφιστή Γοργία. Αφηγείται πώς, συνοδεύοντας τον ιατρό αδελφό του, ήταν αυτός και όχι ο ειδικός που έπεισε τον

άρρωστο να πάρει το φάρμακό του...Με τη δύναμη μιας εύστοχα διατυπωμένης σκέψης».

Σημ. Το άρθρο αυτό πρωτοδημοσιεύτηκε στο έντυπό μας "Η Ελληνική Γλώσσα Διεθνώς" στο τεύχος του Ιούνη 1997 και είναι επιμέλεια του Γιώργου Αγγελόπουλου. Το ξαναδημισιεύουμε γιατί το θεωρούμε πολύ σημαντικό, τώρα που η Παιδεία πήρε τον ανεπανόρθωτο κατήφορο.

***The precious ancient Greek.* By Jacqueline de Romily.**

Does ancient Greek has a place in the French secondary education system? Lest its teaching is a loss of time for the students? Jacqueline de Romily answers these questions.

The famous Hellenist and member of the French Academy reacted, a few years back, against the teaching of ancient Greek and applauds the emerging tendency for their reinstatement in the secondary education.

The education policy cannot be based only in short-term practical calculations, she points out. "Only by moulding the mind we can create individuals able to face the trials of everyday life, to understand the others and themselves. For this", she maintains, "is valuable the learning of ancient languages: it is not accumulation of knowledge, to be able to speak these languages, but to understand the structure and richness of them. This is valuable and pedagogical and offers to the individual those elements and prerequisites which allow him/her to progress.

The educational benefit is not coming only from the learning of the language, but from the possibility which it offers to the student to come in touch with the ancient scripts – "whatever is the best to acquire freedom of judgement and intelligence, material for thought and equipment in order to face the various propagandas". Moreover, the time that Europe is being constructed, it is of importance to keep in touch with 25 centuries of creativity, "to get to know the dreams of those men, not in order to identify with their fate, not in order to become Leonides or new Koriolanes, but in order to understand that in that period humankind managed to solve problems, to self define, to promote step by step civilisation, to embody values. What best can we offer to a young person, who of course cannot live only with the daily routine".

Jacqueline de Romily, however, reacts also in the way French is being taught in french schools: "The students who complete their studies and leave the Lyceum, on numerous occasions they can only just manage to read, they express themselves in a frightful way, they are unable to articulate with hue or with precision their thoughts, to frame an opinion. However, to know to express yourself with clarity, is essential, so much for a practical success". Example: "I re-read a text by sophist Gorgias. He narrates in it how, accompanying his doctor brother, was he and not the specialist who convinced the ailing person to take his medicine... With the strength of an accurately formulated thought".

This article was republished for the first time in our publication "Greek The International Language", in the June issue of 1997 and was presented by George Angelopoulos. We consider it very valuable, especially today when Education, as such, has no real values, and this is why we republish it.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ (ανωνυμίου του ελληνο) – συνέχεια από την έκδοση του Δεκέμβρη 2010. (ΣΤΗΛΑΙΤΕΥΤΙΚΟΣ - ΕΣΚΑΡΙΩΤΕΣ)

Ω γλυκύτατε Ιησού! Ω δίκαιοι Απόστολοι! Ω φιλόσοφοι Πατέρες! Πού είσθε την σήμερα, να ιδήτε τους απογόνους σας, και να συγκλαύσητε, μαζί με όσους την αλήθειαν γνωρίζουσι, διά την αθλιότητά τους; Εσείς επαργαγείλετε την νηστεϊαν, διά να χαλινώσητε οπωθούν τους γαστριμάργους, αυτοί αναθεματίζουν και τους ασθενείς, όταν κρεοφάγωσι. Εσείς εδιωρίσατε τας ελεημοσύνας, διά να στερεώσητε την αρετήν, αυτοί δε αρπάζουσι και από πλουσίους και από πτωχούς, όσα περισσότερα δυνηθώσι. Εσείς ενομοθετήσατε την εξομολόγησιν, διά να παρηγορήτε τους λυπημένους και βασανισμένους, διά να νουθετήτε τους χρείαν έχοντας και αμαθείς, αυτοί δε την ενεργούσι διά μόνην περιέργειαν εις το να μάθωσιν τα ξένα πράγματα, και έπειτα να τα κοινολογήσουσι, όχι μόνον όταν τους ωφελή, αλλά όταν δεν τους βλάπτει*. (* Δεν είναι κρυφόν, αλλ' όλοι το ηξεύρουσι, ότι εις τα Ιωάννινα οι πνευματικοί αναφέρουσι κάθε υπόθεσιν, οπού ακούουσιν από τους χριστιανούς εις τον αρχιερέα, και αυτός ευθύς κάμνει ένα κατάλογον με προσθήκην και τον προσφέρει του τυράννου, εις τρόπον οπού η εξομολόγησις, την σήμεραν, είναι εν μέσον προδοσίας. Εσείς εκηρύξατε την ομόνοιαν, την αδελφότητα, την ομοιότητα και την ελευθερίαν, αυτοί δε διδάσκουσι με τα παραδείγματά των τουναντίον.

Εσείς, τέλος πάντων, είχατε την αρετήν διά οδηγόν, αυτοί έχουσι τα χρήματα.

Τι ήθελεν ειπέι, στοχάζεσθε, ω Έλληνες, ο Λόγος της Σοφίας, ο ηδύτατος Χριστός, εις αυτούς τους υπηρέτας του; Ω! η απόφασίς του είναι φανερά, και άμποτες οι τα-λαίπωροι να διορθωθούν οπωσούν, διά να αποφύγουν την άφευκτον ποιήν των πλημμελημάτων των. Ποίος δεν βλέπει, ω Έλληνες, τον αφανισμόν, οπού εις την Ελλάδα προξενεί την σήμεραν το ιερατείον;

Εκατόν χιλιάδες, και ίσως περισσότεροι, μαυροφορεμένοι** (Οι τοιοῦτοι, όντες ελεύθεροι από κάθε στοχασμόν και φροντίδα, χαιρόνται άκραν υγιείαν και τρώγουσι πενήντα χιλιάδες) ζώσιν αργοί και τρέφονται από τους ιδρωτας των ταλαιπώρων και πτωχών Ελλήνων. Τόσαι εκατοντάδες μοναστήρια, οπού πανταχόθεν ευρίσκονται, είναι τόσαι πληγαί εις την πατρίδα, επειδή, χωρίς να την ωφελήσουν εις το παραμικρόν, τρώγουσι τους καρπούς της και φυλάττουσι τους λύκους, διά να αρπάζουν και ξεσχίζουν τα αθώα και ήλαρά πρόβατα της ποιίμνης του Χριστού***. (Όποιος ήθελε να συνθέση ένα κώδικα εις τα εγκλήματα, και ήθελε να μην παραιτήση κανένα αμάρτημα ανθρώπινον, ας ήθελεν υπάγει εις το Άγιον Όρος, και ανίσως ήθελε εξετάσει τους εκεί κατοικούντας, ήθελε κάμει τον εντελέστερον κώδικα απ' όσους μέχρι της σήμεραν εφάνησαν). Ιδού, ω Έλληνες, αγαπητοί μου αδελφοί, η σημερινή αθλία και φοβερά κατάστασις του ελληνικού ιερα-τείου, και η πρώτη αιτία οπού αργοπορεί την ελευθέρωσιν της Ελλάδος.

Αυτοί οι αμαθέστατοι, αφού ακούσουν ελευθερίαν, τους φαίνεται μία αθανάσιμος αμαρτία. Τι λοιπόν διάσκουσι τον απλούστατον λαόν; Τι στοχάζεσθε να λέ-

γωσιν οι ιεροκήρυκες επ' εκκλησίας; Φέρουσι ίσως τας παραβολάς του Ευαγγελίου, διά να παρακινήσωσιν τους ακροατάς εις την ομόνοιαν; Εξηγούσιν ίσως την πρώτην και μεγάλην εντολήν του «Αγάπα τον πλησίον σου, ως εαυτόν»; Λέγουσι ίσως ποτέ, ποίος είναι ο πλησίον και ποίος ο ξένος; Αναφέρουσι ποτέ το ρητό: «Μάχου υπέρ πίστεως και πατρίδος»; Εξηγούσι ποτέ τι εστί πατρίς; Λέγουσι πώς και πότε και ποίοι πρώτον πρέπει να την βοηθήσουν; Φέρουσι ποτέ τα παραδείγματα του Θεμιστοκλέους, του Αριστείδους, του Σωκράτους και άλλων μυρίων εναρέτων και σοφών; Μας είπον ποτέ ποίοι ήτον, και πόθεν κατάγονται; Μας ανέφερον ποτέ πώς διοικείται ο κόσμος και οποία είναι η καλλιτέρα διοίκησις; Μας εξήγησαν ποτέ τι εστί αρετή, και οποία είναι τα μέσα διά την απόκτηση τινάς, και πότε λάμπει η αρετή; Και ποίος να μας τα ειπή, αν δεν τα λέγουσιν αυτοί;

Φεϋ! Βαβαί της αθλιότητός μας! Οι ιεροκήρυκες αρχινούν από την ελεημοσύνην και τελειώνουν εις την νηστεϊαν*. (Άλλο δεν λέγουσι, ή άλλο δεν ηξεύρουσι να ειπώσι, παρά να μην φάγη ο λαός λάδι τας Τετράδας και να δώση χρήματα των καλογήρων). Πώς θέλεις λοιπόν να εξυπνήσουν οι Έλληνες από την ομόχλην της τυραννίας; Οι ιεροκήρυκες οι οποίοι ήτον εις χρέος να τους αποδείξωσι την αλήθειαν, δεν το κάμνουσι. Αλλά τι αποκρίνονται αυτοί οι φιλόζωοι και αυτόματοι ψευδομάρτυρες; «Ο Θεός, αδελφοί, μας έδω-σαν την τυραννίαν εξ αμαρτιών μας, και πρέπει, αδελφοί, να την υποφέρωμεν με καλήν καρδίαν και χωρίς γυγγυσμόν, και να ευχαριστηθώμεν εις ό,τι κάμνει ο Θεός». Και ύστερα από τέτοια ξυλολογήματα λέγουσι και το ρητόν «ον αγαπά Κύριος, παιδεύει».

Ω άνθρωποι, όντως βάρβαροι, χυδαίοι και εχθροί φανεροί της πατρίδος μας και του ίδιου Χριστού, πώς εννοείτε έτζι ανάποδα αυτό το ρητόν, και κάμνετε μεταλαμβάνετε, ανόητοι, ότι το «παιδεύω», εις την ελληνικήν γλώσσαν εννοεί ποτέ μεν το «διδάσκω», ποτέ δε το πει να εννοή το «διδάσκω»; Και ούτως ο πατήρ, επειδή αγαπά τον υιόν του, τον διδάσκει, ήτοι τον παιδεύει. Αλλ' ας το εξηγήσωμεν κατά το λεξικόν της αμάθειας, και να ειπώ-μεν, ότι τιμωρεί ένας όποιον αγαπά. Αλλά, διατί τον τιμωρεί; Βέβαια, διά να τον διορθώση από τα σφάλματά του και να τον καταστήση χρηστοηθή και ενάρετον. Πώς λοιπόν ημπορεί να νομισθή παιδεία προς το καλόν η τυραννία, η οποία, ως ανωτέρω απεδείχθη, είναι εχθρά πάσης αρετής και πρόξενος πάσης κακίας; Πώς, χυδαίοι, δεν το βλέπετε, μόνον εκφωνεíte ό,τι σας έλθη εις την ενθύμησιν, χωρίς να στοχασθήτε, ότι εις τοιαύτας υποθέσεις η παραμικρά κακοεξήγησις φέρει ανεκδιήγητα και πολυάριθμα κακά εις τους ακροατάς;

Ίσως όμως το λέγετε προς παρηγορίαν; Ω, κακόν χρόνον να έχητε και εσείς και η παρηγορία σας! Αυτή είναι χειροτέρα από την ιδίαν αιτίαν της θλίψεως, και εις άλλο δεν χρησιμεύει, παρά εις το να καταστή τους Έλληνας πάντοτε αξίους παρηγορίας. Εσείς φωνάζετε με

άκραν ησυχίαν και λέγετε: «Αγαπητοί, ο Θεός μας έδωσεν την οθωμανικήν τυραννίαν, διά να μας τιμωρήσῃ διά τα αμαρτήματά μας, και παιδεύοντάς μας εις την παρούσαν ζωήν, να μας ελευθερώσῃ μετά θάνατον από την αιώνιον κόλασιν. Ω εχθροί της αληθείας, τουτέστι του Ιησού Χριστού! Δεν βλέπετε, οπού, με αυτήν την κακήν σας και άτοπον παρηγορίαν, υποχρεώνετε τους Έλληνας, αντίς να μισήσουν την τυραννίαν και να προσπαθήσουν να ελευθερωθούν, εξ εναντίας να την αγαπήσωσι, και μάλιστα, να νομίζονται ευτυχείς, πιστεύοντες από απλότητά των, ότι παιδεύονται εις την παρούσαν ζωήν, διά να αποκτήσουν τον παράδεισον; Ποίος Εσκαριώτης σας έβαλεν εις τον νουν, να προφέρητε ταιούτην παρηγορίαν, όταν δεν ηξεύρετε να την εξηγήσητε, ω αναισχυντοι; Τα αμαρτήματα, ίσως, παιδεύονται με άλλα αμαρτήματα, ω άφρονες; Δεν στοχάζεσθε, πόσον ατιμείτε και τον εαυτόν σας και την Εκκλησίαν με τους παραλογισμούς σας;

Ότι η τυραννία είναι μισητή και από τον θεό και από τους ανθρώπους και ότι είναι κακόν, ποίος δεν το ηξεύρει; Πώς εσείς λοιπόν την παρασταίνετε σχεδόν-σχεδόν, ως ένα καλόν εις τους Έλληνας; Ποίος φίλος παρηγορεί τον φίλον του διά τον θάνατον του πατρός του, πριν απεθάνη; Και εσείς, οπού ονομάζεσθε υπερασπισταί και φίλοι της ανθρωπότητος, παρηγορείτε τους Έλληνας, ωσάν να είχαν χάσει την πατρίδα των, και τους νομίζετε ωσάν τους Εβραίους; Τι άλλο λέγουσιν οι φίλοι ενός υιού, οπού έχει τον πατέρα του άρρωστον, ειμή ότι να ελπίζη, να κράξη ιατρούς, και να προσπαθήσῃ να τον ιατρέυσῃ; Διατί και εσείς δεν λέγετε τα ίδια προς τους Έλληνας διά την ασθενή πατρίδα των, αλλά συμβουλευέτε όλον το εναντίον απ' ό,τι το ευαγγέλιον παραγγέλλει; Εσείς ουχί, ουχί! Δεν είσθε ποιμένες, ούτε οδηγοί του φωτός, αλλά λύκοι, και η καθεδρία του σκότους είσθε, ω ψεύσται και υποκριταί. Έως πότε η αμάθεια θέλει καλύπτει την μιανάν σας ψυχήν με το ένδυμα της υποκρισίας;

Κλεπτοκρατία (Επιμέλεια: Δρ. Κώστας Βίτκος).

Όταν ο Θεόδωρος Πάγκαλος είπε το περιβόητο: «τα λεφτά τα φάγαμε όλοι μαζί», ο άνθρωπος ήταν επικίνδυνα ειλικρινής. Χωρίς Πάγκαλο η ελληνική πολιτική θα ήταν νερόβραστες φακές. Κάθε φορά που ανοίγει το στόμα του και ανεβοκατεβάζει τα σαρκώδη του χείλη ευωχούμα! Αναμφίβολα, ένας από τους μεγάλους καρκίνους που καθημερινά κατατρώγει την ελληνική δημόσια οικονομία είναι οι 300 Έλληνες βουλευτές και οι 1.500 υψηλόμισθοι δορυφόροι τους. Όλοι αυτοί οι κρατικοδίαιτοι του ελληνικού Κοινοβουλίου («Κηφνοβούλιο» θα το ονόμαζα εγώ) ανερυθρίαστα ροκανίζουν καθημερινά το δημόσιο χρήμα.

Ποιο κάτω θα δούμε σε όλο το μεγαλείο της την έννομη κλεπτοκρατία που ίδρυσαν οι Έλληνες βουλευτές για τους βουλευτές! Τις πληροφορίες αντλώ από πρό-

σφατη έρευνα του Ν. Βαφειάδη. Ετοιμαστείτε να φρίξετε, όπως έφριξα κι εγώ. Έχουμε και λέμε:

ΜΙΣΘΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ

Σύμφωνα με την έρευνα, ο μέσος όρος των βουλευτικών αποδοχών ανέρχεται σε 10.000 ευρώ μηνιαίως. Συνολικά, μέσα στο 2010 οι 300 Έλληνες βουλευτές θα μοιραστούν το ποσό των 42,5 εκατομμυρίων ευρώ, ενώ 35 εκατομμύρια ευρώ θα μοιραστούν οι συνταξιούχοι βουλευτές ή οι σύζυγοι και οι άγαμες θυγατέρες πεθαμένων βουλευτών (ναι, οι γεροντοκόρες θυγατέρες πεθαμένων βουλευτών παίρνουν σύνταξη για να αποτριχώνουν τα μουστάκια τους!).

Για την κατοχύρωση βουλευτικής σύνταξης απαιτούνται μόλις τέσσερα χρόνια! Όσοι έχουν εκλεγεί για πρώτη φορά πριν από το 1993 συνταξιοδοτούνται από τα 55 τους χρόνια. Όσοι βουλευτές είναι άνω των 65 χρόνων λαμβάνουν ταυτόχρονα και βουλευτική αποζημίωση και βουλευτική σύνταξη. Είναι άγνωστο πόσοι βουλευτές λαμβάνουν βουλευτική σύνταξη και πόσοι από αυτούς παραμένουν βουλευτές, εισπράττοντας ταυτόχρονα και τη βουλευτική αποζημίωση!

Οι βουλευτές είναι οι μοναδικοί Έλληνες που έχουν τη δυνατότητα να λαμβάνουν παράλληλα και δεύτερη σύνταξη από το επάγγελμα που ασκούν ή ασκούσαν, εφόσον δεν εργάζονται στο Δημόσιο, ή και τρίτη σύνταξη στην περίπτωση που ήσαν συνδικαλιστές, πρώην δήμαρχοι ή πρώην νομάρχες.

Μέσα στην τριετία 2010-2012 υπολογίζεται από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους ότι μπορεί να δοθούν στους συνταξιούχους βουλευτές άλλα περίπου 80 εκατομμύρια ευρώ που διεκδικούν αναδρομικά, λόγω των αναδρομικών αυξήσεων που πήραν πρόσφατα οι δικαστές!

ΑΛΛΕΣ ΠΑΡΟΧΕΣ

Για τον κάθε βουλευτή ο Έλληνας φορολογούμενος πληρώνει: Κινητό τηλέφωνο, (μέχρι 200 ευρώ μηνιαίως), οχτώ σταθερές γραμμές τηλεφωνίας (μέχρι 12.000 ευρώ), αυτοκίνητο μισθωμένο από τη Βουλή, δωρεάν διαμονή σε κεντρικό ξενοδοχείο για τον βουλευτή της επαρχίας (70 ευρώ ημερησίως), γραφείο εκτός Βουλής και γραφική ύλη, ταχυδρομική ατέλεια, ατέλεια στις μετακινήσεις με λεωφορεία, σιδηρόδρομο και ακτοπλοία, καθώς και 52 αεροπορικά εισιτήρια μετ' επιστροφής για το νομό του, εφόσον αυτός απέχει περισσότερο από 200 χιλιόμετρα από την Αθήνα.

Ο Έλληνας βουλευτής έχει τη δυνατότητα λήψης άτοκων δανείων από τη Βουλή και χαμηλών τόκων από τις τράπεζες. Κάθε βουλευτής έχει στην υπηρεσία του τέσσερις δημοσίους υπαλλήλους, αποσπασμένους και μετακλητούς, καθώς και έναν επιστημονικό συνεργάτη, ο οποίος πληρώνεται από τη Βουλή.

Στους πρώην πρωθυπουργούς αλλά και στους πρώην προέδρους της Βουλής παραχωρούνται γραφεία μέσα στο Κοινοβούλιο, ακόμη και σε περίπτωση που δεν έχουν επανεκλεγεί βουλευτές, όπως είναι η περίπτωση

του Κώστα Σιμήτη. Τον πιο ευρύχωρο και ηλιόλουστο χώρο στον δεύτερο όροφο, με εξαιρετική θέα στον Εθνικό Κήπο, εξασφάλισε ο Κώστας Καραμανλής!

ΑΤΙΜΩΡΗΣΙΑ

Αν ένας βουλευτής απουσιάσει αδικαιολόγητα σε περισσότερες από πέντε συνεδριάσεις τον μήνα, παρακρατείται υποχρεωτικά για κάθε απουσία 1/30 της μηνιαίας αποζημίωσής του. Στην πράξη όμως, ενώ τα νομοσχέδια συζητούνται και ψηφίζονται σε άδεια έδρανα, ούτε ένα ευρώ δεν έχει παρακρατηθεί από κανέναν βουλευτή. Δεν γίνεται κανένας απολύτως έλεγχος στο «πόθεν έσχες» και στους τραπεζικούς λογαριασμούς των βουλευτών, ενώ οι μετοχές έτσι κι αλλιώς δεν μπορούν να ελεγχθούν διότι είναι ανώνυμες.

Τα αδικήματα των υπουργών παραγράφονται με ταχύρυθμες διαδικασίες. Οι βουλευτές παραμένουν ατιμώρητοι για όλα τα αστικά και ποινικά αδικήματα που διαπράττουν, επικαλούμενοι την ασυλία τους. Πολίτης που μήνυσε βουλευτή για εκβιασμό, οδηγήθηκε τελικά ο ίδιος στη φυλακή έπειτα από αντιμίνυση που του έκανε ο βουλευτής, ο οποίος, λόγω της ασυλίας, ουδέποτε δικάστηκε!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Το μόνιμο προσωπικό της Βουλής ανέρχεται στα 1.340 άτομα, ενώ 1.200 είναι οι αποσπασμένοι δημόσιοι υπάλληλοι και επιστημονικοί συνεργάτες των βουλευτών. Η συνολική μισθοδοσία ανέρχεται στα 106 εκατομμύρια ευρώ. Παίρνουν δύο επιπλέον μισθούς, που τελευταία ενσωματώθηκαν με τη μορφή επιδόματος στη βασική αποζημίωση.

Οι νεοπροσλαμβανόμενοι στη Βουλή λαμβάνουν 1.900 ευρώ καθαρά μηνιαίως. Συνταξιοδοτούνται έπειτα από 28,5 χρόνια υπηρεσίας και λαμβάνουν από το ταμείο αρωγής της Βουλής ένα εφάπαξ ίσο με δύο μηνιαίους μισθούς για κάθε έτος ασφάλισης (100.000-150.000 ευρώ ο καθένας). Επίσης στη Βουλή μισθοδοτούνται 74 ειδικοί φρουροί (άγνωστο πού υπηρετούν), ενώ καταβάλλεται και μηνιαίο επίδομα σε όλους τους αστυνομικούς που φρουρούν το Κοινοβούλιο.

Την τελευταία πενταετία ο αριθμός των μόνιμων υπαλλήλων της Βουλής διπλασιάστηκε με διακομματική συναίνεση. Οι περισσότεροι είναι συγγενείς πολιτικών, βουλευτών, υψηλόβαθμων δικαστικών και αστυνομικών, ενώ ως υπάλληλοι έχουν προσληφθεί ακόμη και πρώην πολιτικοί. Αποτελεί κοινό μυστικό πως δεν προσέρχονται όλοι οι υπάλληλοι στην εργασία τους, διότι, αν έρχονταν όλοι, θα δημιουργούνταν τα αδιαχώρητο!

Συμπέρασμα: Στη μίζερη κοινοβουλευτική δημοκρατία της Ελλάδας η έννομη κλεπτοκρατία καλά κρατεί. Και τώρα η δημόσια οικονομία πιάνεται από τα μαλλιά της για να μη πνιγεί!

Διανοητικά σκουπίδια

(Του Δρα Κώστα Βίτκου).

Ο Αριστοτέλης – απ' ό,τι γνωρίζουμε μέχρι τώρα – ήταν ο πρώτος που δήλωσε ότι ο άνθρωπος είναι ζώο λογικό. Όμως κάθε φορά που ψηλαφίζω τις σκέψεις κάποιων ανθρώπων και βρίσκω πόσο κούφιος είναι, λέω με μια δόση πικρής απογοήτευσης: «Σοφέ πρόγονε, δεν είναι όλοι οι άνθρωποι λογικά ζώα». Το ίδιο απογοητευτικό συμπέρασμα διατυπώνει και ο Άγγλος φιλόσοφος Bertrand Russell στο δοκίμιό του «An Outline of Intellectual Rubbish» (*Unpopular Essays*, Unwin Paperbacks, 1976, σ. 83). Συγκεκριμένα, ο Russell λέει:

«Ο άνθρωπος είναι ένα λογικό ζώο – τουλάχιστον έτσι μου είπαν. Σ' όλη μου τη ζωή έψαξα μ' επιμέλεια να βρω μαρτυρίες που να στηρίζουν τη δήλωση αυτή, αλλά μέχρι τώρα δεν είχα την καλή τύχη να τις βρω, αν και έψαξα σε πολλές χώρες τριών ηπείρων» («Man is a rational animal – so at least I have been told. Throughout a long life, I have looked diligently for evidence in favour of this statement, but so far I have not had the good fortune to come across it, though I have searched in many countries spread over three continents»).

Ας δούμε λοιπόν μερικά από τα διανοητικά σκουπίδια που κάποια «λογικά ζώα» γέμισαν τις μυαλοθήκες των αγαθών και ευκολόπιστων ανθρώπων. Τα περισσότερα προέρχονται από το χώρο της θρησκείας.

ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

Όταν ο μεγάλος Αμερικανός πολιτικός και ερευνητής Benjamin Franklin (1706-1790) κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αστραπή δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ηλεκτρική εκκένωση, και στη συνέχεια ανακάλυψε το αλεξικέραυνο, το οποίο προστάτευε κτήρια και ανθρώπους, ολόκληρο το παπαδαριό της Αμερικής και της Αγγλίας ξεσηκώθηκε και καταδίκασε την ανακάλυψη αυτή, γιατί την είδε ως μια ασεβή επέμβαση στο θέλημα του Θεού! Οι παπάδες έλεγαν στον αθώο κόσμο ότι με τον κεραυνό ο Θεός τιμωρεί τους ασεβείς (παλιότερα τη δουλειά αυτή την έκανε ο Δίας) και ότι δεν μπορεί ο κάθε Franklin να αφαιρεί ένα εργαλείο τιμωρίας από τα χέρια του Θεού. Δεν έχει καμιά δουλειά ο Franklin να προστατεύει τους κακούς ανθρώπους και παλιανθρώπους από τη θεϊκή κεραυνοπληξία! Βέβαια, το γεγονός ότι οι κεραυνοί χτυπούν και καθεδρικούς ναούς και σκοτώνουν και μητροπολίτες δεν παραμέριζε τα διανοητικά αυτά σκουπίδια.

Όταν κάποτε η Ινδία χτυπήθηκε από μια σειρά ισχυρών σεισμών, πετάχτηκε ο Mahatma Gandhi κι έστειλε σοβαρή προειδοποίηση στους συμπατριώτες του, λέγοντάς τους ότι αυτοί οι καταστροφικοί σεισμοί έχουν σταλεί ως τιμωρία για τις αμαρτίες των ξυπόλητων Ινδών. Διάβολε, πώς αυτός ο ισχυοπάρετος γυμνοσοφιστής οδηγήθηκε στο συμπέρασμα ότι ο σεισμός γνωρίζει να ξεχωρίζει τον αμαρτωλό Ινδό από το αθώο ηνστικό παιδάκι; Πρόσφατα είδαμε στην Κίνα τον μεγάλ-

λο φονικό σεισμό να ισοπεδώνει σχολεία γεμάτα παιδιά. Και αυτοί που συνηθίζουν να βήχουν στο πρόσωπό μας σκουπίδια λένε: «Δόξα τω Θεώ, εμείς εδώ στην Αυστραλία δεν γνωρίσαμε τέτοια συμφορά!»

Όταν οι καλόγριες μπιανιρίζονται – δεν τις έχω δει, αλλά ο Russell με πληροφορεί – φορούν μια λεπτή ρόμπα του μπάνιου για να μην τις δει γυμνές ο Θεός! Σ' αυτό οι καλόγριες έχουν δίκιο: ο δημιουργός του σύμπαντος είναι τόσο παντοδύναμος, που μπορεί και διαπερνά μέσα από στενές κλειδαρότρυπες και χοντρά ντουβάρια. Ωστόσο, σύμφωνα με τις καλόγριες, ο Θεός δεν είναι τόσο παντοδύναμος, ώστε να μπορεί να βλέπει το γυμνό κορμί τους πίσω από την αραχνούφανη ρόμπα! Με άλλα λόγια το διανοητικό σκουπίδι λέει ότι, όταν η καλόγρια είναι ντυμένη, ο Παντοδύναμος δεν βλέπει τη γύμνια της, ενώ στη μπιανιέρα τη βλέπει.

Όταν κάποιος ασθενής που ο καρκίνος κατατρώγει τα οστά του και ζητά μια ισχυρή δόση μορφίνης για να ησυχάσει (αυτό το λέμε εθελοντική ευθανασία), πετιέται ο παπάς και λέει ότι η ζωή δεν ανήκει στον ασθενή: ανήκει στον Θεό. Ναι, αλλά ο αφόρητος πόνος σε ποιον ανήκει; Ανήκει στον ασθενή, αλλά, σύμφωνα με τα σκουπίδια του παπά, ο Θεός δεν έχει κανένα πρόβλημα να βλέπει τον ασθενή να υποφέρει. Ο Θεός ανακάλυψε τον πόνο, κι εμείς δεν έχουμε, λέει, δικαίωμα να επεμβαίνουμε στο έργο του Θεού. Η μόνη επέμβαση που μας επιτρέπει ο Θεός είναι να σωληνώνουμε τον ασθενή και να τον κολλάμε σε μια μηχανή, που την ανακάλυψε το σατανικό μυαλό της Επιστήμης.

Όταν αποφασίσω να πεθάνω στην γενέτειρά μου και ζητήσω να με κάψουν, ο παπάς θα μου πει ότι η Ελλάδα είναι χώρα ορθοδόξων χριστιανών και ότι η αποτέφρωση δημιουργεί πρόβλημα στη νεκρανάσταση. Είναι πολύ πιο εύκολο για τον Θεό να νεκραναστήσει κάποιον που τον καταβρόχθισαν τα σκουλήκια, σε σύγκριση με κάποιον άλλον που έγινε στάχτη. Από τη στάχτη μόνο οι φοίνικες ανασταίνονται. Όσο για τους πρώιμους χριστιανούς που χωνεύτηκαν στα στομάχια των λιονταριών της Ρώμης, σίγουρα θα αναστηθούν και αυτοί. Αλίμονο όμως στα λιοντάρια που θ' αναγκαστούν να επιστρέψουν πίσω τα δανεικά και δεν θα έχουν δεκάρα να πληρώσουν στη δεύτερη παρουσία! Όσο και να στραγγίξεις ένα στομάχι λιονταριού, δεν βγάζεις δέκα κορμιά χριστιανών.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΚΑ ΣΚΟΥΠΙΑ

Αγαπώ τον Αριστοτέλη. Είναι ο πρόγονος που μου έδωσε τον απρόσωπο Θεό που δεν έχει ανάγκη από λατρεία. Όμως ο Αριστοτέλης μού έδωσε και κάποια διανοητικά σκουπίδια. Μεταφέρω μερικά εδώ, όπως τα βρήκα στον Russell. Δεν χρειάστηκε να τρέξω στα συγγράμματα του Σταγειρίτη σοφού για επιβεβαίωση – έχω εμπιστοσύνη στον συγγραφέα της *Ιστορίας της Δυτικής Φιλοσοφίας*.

Σύμφωνα λοιπόν με τον Αριστοτέλη, οι άνθρωποι που παντρεύονται πολύ νέοι αποκτούν παιδιά θηλυκά. Το αίμα των θηλυκών είναι πιο σκούρο από το αίμα των αρσενικών. Το γουρούνι είναι το μόνο ζώο υπεύθυνο για την ιλαρά. Τον ελέφαντα που πάσχει από αυπνία πρέπει να του τρίψουμε τους ώμους του με αλάτι, ελαιόλαδο και ζεστό νερό. Τέλος, οι γυναίκες έχουν λιγότερα δόντια και λιγότερο μυαλό από τους άντρες!

Βέβαια, δεν είναι μόνο ο Αριστοτέλης που μας έδωσε διανοητικά σκουπίδια: είναι και άλλοι, πριν και μετά από αυτόν. Αλλά τα περισσότερα διανοητικά σκουπίδια τα κατασκεύασαν οι θρησκείες. Δυστυχώς τα έχουμε ακόμη δίπλα μας. Χρειάζονται φιλότιμες προσπάθειες για να καθαρίσει ο πλανήτης από τις πλάνες τις θρησκευτικές. Εμείς, με το μικρό μας φτυάρι, οφείλουμε να φτυαρίζουμε όσο πιο μακριά μπορούμε τα διανοητικά σκουπίδια που βρίσκουμε μπροστά μας.

Όμως ας δούμε μερικά από τα διανοητικά σκουπίδια που κάποια «λογικά ζώα» γέμισαν όμως μυαλοθήκες των αγαθών και ευκολόπιστων ανθρώπων. Τα περισσότερα προέρχονται από το χώρο όμως θρησκείας.

Ζωντανά αρχαία Ελληνικά. (Επιμέλεια: Δρ Κώστας Βίτκος).

- Τι γελάς, ώ Ερμῆ;

- Ὅτι γελοιώτατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδον.

- Εἶπέ, οὖν, ὡς και αὐτός ακούσας ἔχω ζυγγελάν.

- Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατεῖληπται, και ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτούς ζυλλαβών.

- Πώς; Ἡδὺ γαρ τι ερεῖν ἔοικας.

- Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς εθήρευεν αὐτούς, και περί τιν ἐννήν αφανή δεσμά περιθείς εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τιν κάμινον. Εἶτα ὁ μὲν Ἄρης ἐσέρχεται λαθών, ὡς ὠτεο, καθορά δε αὐτόν ὁ Ἥλιος και λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. Ἐπεὶ δε ἐπέβησαν τὸν λέχους και ἐν ἔργῳ ἦσαν και ἐντὸς εγεγένητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τα δεσμά, ἐφίσταται δε ὁ Ἥφαιστος. Ἐκείνη μὲν οὖν – και γαρ ἔτυχε γυμνή οὔσα – οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη, ὁ δε Ἄρης τα μὲν πρώτα διαφυγεῖν ἐπειράτο και ἤλπιζε ρήξιν τα δεσμά, ἔπειτα δε συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον εαυτὸν ἰκέτευε.

- Τι οὖν; Ἀπέλυσεν αὐτούς ὁ Ἥφαιστος;

- Οὐδέπω, ἀλλά ζυγκαλέσας τὸς θεοὺς ἐπιδείκνυται τιν μοιχείαν αὐτοῖς. Οἱ δε γυμνοὶ ἀμφοτέροι κάτω νενευκότες ζυνδεδεμένοι ἐρυθριώσι, και τὸ θέαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονυχὶ αὐτὸ γινόμενον τὸ ἔργον.

- Ὁ δε χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται και αὐτούς ἐπιδεικνύμενος τιν αἰσχίνην τὸν γάμου;.

- Μα Δί', ὅς γε και ἐπιγελά εφεστὼς αὐτοῖς. Εγὼ μέντοι, εἰ χρη τοληθῆς εἰπεῖν εφθόνουν τῶν Ἄρει μὴ μόνον μοιχεύσαντι τιν καλλίστην θεόν, ἀλλά και δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

- Ουκοῦν και δεδέσθαι ἀν υπέμενας ἐπὶ τούτῳ;

- Συ δ' οὐκ ἀν, ὦ Ἀπολλων; Ἰδέ μόνον ἐπελθών. Ἐπαινέσομαι γαρ σε, ἦν μὴ τα ὁμοια και ααυτός ἐζῆ ἰδών.

Μετάφραση:

- Γιατί γελάς, Ερμή;
- Γιατί είδα πολύ γελοία πράγματα, Απόλλωνα.
- Πες μου τα λοιπόν και σε μένα, για να γελάσω κι εγώ.
- Η Αφροδίτη πιάστηκε με τον Άρη και ο Ήφαιστος, που τους έπιασε, τους έδεσε.
- Πώς; Λέγε μου, γιατί μου φαίνεται πως είναι πολύ ευχάριστα.
- Θαρρώ πως από καιρό τους είχε μυριστεί ο Ήφαιστος και τους παραφύλαγε. Και για να τους πιάσει, έπλεξε άφαντα δίχτυα γύρω από το κρεβάτι και τράβηξε για το καμίνι του. Ύστερα μπήκε μέσα ο Άρης, νομίζοντας πως δεν τον είδε κανείς, μα τον είδε ο Ήλιος και το μαρτύρησε στον Ήφαιστο, και σαν έπεσαν (με την Αφροδίτη) στο κρεβάτι και άρχισαν τη δουλειά, να σου και παρουσιάζεται ο Ήφαιστος. Και η Αφροδίτη, που ήταν θεόγυμη, καταντροπιάστηκε και δεν ήξερε πώς να σκεπαστεί, και ο Άρης προσπάθησε στην αρχή να το σκάσει και ήλπιζε πως θα σπάσει τα δίχτυα, ύστερα όμως που κατάλαβε πως ήταν πιασμένος για καλά άρχισε να παρακαλεί.
- Και λοιπόν; Τους λευτέρωσε ο Ήφαιστος;
- Καθόλου. Αλλά και προσκάλισε τους θεούς και τους έδειχνε τη μοιχεία. Και η Αφροδίτη με τον Άρη ήταν γυμνοί και οι δυο κι είχαν κατεβασμένα τα μάτια και δεμένοι αναμεταξύ τους κοκκίνιζαν και το θέαμα μου φάνηκε πολύ απολαυστικό, που νόμιζα πως γινόταν η ερωτοδουλειά μπροστά στα μάτια μου.
- Και δεν ντρέπεται αυτός ο σιδεράς να δείχνει ο ίδιος το ρεζίλι του;
- Καθόλου, μα τον Δία, μα γελούσε μάλιστα και στεκόταν εκεί μαζί με τους άλλους. Όσο για μένα, αν θες να σου πω την αλήθεια, ζήλευα τον Άρη, γιατί όχι μονάχα έσμιξε με την πιο όμορφη θεά, αλλά και δέθηκε μαζί της.
- Ωστε θα σου άρεσε κι εσένα να δεθείς μαζί της, αν σου τύχαινε κάτι τέτοιο;
- Και δε θα σ' άρεσε εσένα, Απόλλωνα; Τράβα μονάχα να τους δεις και τότε θα σου πω μπράβο, αν δεν ευχηθείς κι εσύ να πάθεις τα ίδια.

Άγνωστη ιστορία των κλεμμένων γλυπτών από το ναό της Αφαιάς Αθηνάς στην Αίγινα

Είναι γνωστή σε όλους η αρπαγή των γλυπτών του Παρθενώνα από τον Λόρδο Έλγιν. Η αρπαγή των γλυπτών από τον **Ναό της Αφαιάς Αθηνάς στην Αίγινα**, από τους Γερμανούς, αποτελεί μία «άγνωστη» ιστορία για τους περισσότερους. Πόσοι από εμάς γνωρίζουμε **πού βρίσκονται** σήμερα τα κλεμμένα γλυπτά και πόσοι τα έχουμε επισκεφτεί; Και το κυριότερο, **γιατί κανείς δεν ζητάει επισήμως την επιστροφή τους;**

Η αρπαγή από τους Γερμανούς

Η ιστορία ξεκινάει το 1811, όταν ο αρχιτέκτονας **Ch. R. Cock-**

erell και ο φίλος του βαρόνος **von Hallerstein**, επισκέφθηκαν την Αίγινα και **ληηλάτησαν το Ναό της Αφαιάς**. Με αδιαφανείς διαδικασίες και δωροδοκία των ντόπιων προεστών, **κρυφά μετέφεραν 17 αγάλματα και πολλά άλλα κομμάτια από τα αετώματα του Ναού** στον Πειραιά.

Από εκεί, με τη βοήθεια του Αυστριακού **Gropius**, μέλους μιας παρέας **αρχαιοκαπήλων** και «αρχιτέκτονα» μιας λεη-λασίας των γλυπτών του **Ναού του Απόλλωνα** στις **Βάσσεις Αρκαδίας** αλλά και την κάλυψη του Γάλλου προξένου **Louis Fauvel** και του συνεργάτη του λόρδου Έλγιν (!!!) **Giovani Lusieri**, όταν έμαθε τι γίνεται έσπευσε στην Αίγινα και έκλεψε, μεταφέροντας τα κλοπιμαία στα Αγγλοκρατούμενα, τότε, Επτάνησα, χωρίς να αντιμετωπίσει προβλήματα από την Οθωμανική Διοίκηση.

Το «σπορ» της αρπαγής εθνικών θησαυρών!

Διαπιστώνεται εύκολα ότι το ίδιο κύκλωμα περιηγητών και αξιωματούχων της εποχής είχε αναγάγει σε...επικερδές «άθλημα» την αρπαγή των πολιτιστικών εθνικών μας θησαυρών. «Ευτυχώς», επειδή οι αρχαιοκάπηλοι «περιηγητές» αλληλουποβλέπονταν, είχαν υπογράψει ιδιωτικό συμφωνητικό μεταξύ τους και δεσμεύτηκαν τα γλυπτά να μείνουν σε ενιαίο σύνολο, αλλιώς τώρα θα ήταν αδύνατος ο εντοπισμός τους.

Τελικά, εκτέθηκαν σε δημοπρασία, το Νοέμβριο του 1812 στη Ζάκυνθο. Προσφορές κατέθεσαν η Γαλλία, η Βαυαρία ενώ ο εκπρόσωπος μας Αγγλίας θεώρησε μεγάλο το ποσό που έπρεπε να προσφέρει και προτίμησε να παραμείνει στη Μάλτα και να κάνει κρυφές συζητήσεις με τον Cockerell για ακύρωση της πώλησης. Τελικά μετά από ένα αξιοθρήνητο διπλωματικό παρασκήνιο (στην πλάτη της «Ελλαδίτσας»), το 1814 κατέληξαν στη Γερμανία (τότε Βαυαρία).

Πού βρίσκονται σήμερα τα γλυπτά της Αφαιάς

Σήμερα κοσμούν ειδική αίθουσα **Γλυπτοθήκης του Μονάχου** και έχουν επονομαστεί ως **«ΑΙΓΙΝΗΤΕΣ»**. Σύμφωνα με επισκέπτες, αν έλειπαν από εκεί, η Γλυπτοθήκη θα ήταν ένα επαρχιακό συνηθισμένο Μουσείο!!! Συγκινητική είναι η μαρτυρία Αιγινήτη που επισκέφθηκε την Γλυπτοθήκη του Μονάχου, εκεί κατά την είσοδο του και συγκεκριμένα στο ταμείο του ζήτηθηκε να πληρώσει είσοδο για να θαυμάσει τα εκθέματα. Εκείνος με σθένος ψυχής και με πόνο καρδιάς αρνήθηκε να πληρώσει για κάτι που ήταν δικό του, για κάτι που ήταν της πατρίδας του, για κάτι που έπρεπε να είναι εκεί που γεννήθηκε στον **Ναό της Αφαιάς**.

Αντίγραφά τους ας κρατήσουν οι ληστές της πολιτιστικής μας κληρονομιάς. Οι θησαυροί της Ελλάδας πρέπει να επιστρέψουν στον τόπο που γεννήθηκαν. Καιρός να αποτινάξουμε από πάνω μας το ραγιαδισμό στον οποίο μας υποχρέωσε η οθωμανική κατοχή και η αποικιοκρατία. *Πηγή: Ίσως από το διαδίκτυο.*

Έφυγε από τη ζωή η ελληνίστρια Ζακλίν ντε-Ρουμπί

Η μεγάλη ελληνίστρια και ακαδημαϊκός Ζακλίν ντε Ρομιγί, η οποία υπήρξε η πρώτη γυναίκα καθηγήτρια του Collège de France, πέθανε σήμερα 18 του Δεκέμβρη, σε ηλικία 97 ετών, έγινε γνωστό από τον εκδότη μας Μπερνάρ ντε-Φαλουά.

Η Ζακλίν ντε Ρομιγί, γνωστή για τις μελέτες της στο χώρο του αρχαιοελληνικού πολιτισμού, η οποία ενσάρκωνε μια ουμανιστική αντίληψη του πολιτισμού, έγραψε σε διάστημα άνω των 60 ετών, πολλά έργα. Το 1988 έγινε η δεύτερη εκλεγμένη γυναίκα μέλος της γαλλικής Ακαδημίας, μετά την Μαργκερίτ Γιουρσενάρ. Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, έλαβε την ελληνική υπηκοότητα το 1995 και ανακηρύχθηκε πρέσβειρα του ελληνισμού το 2.000. «Είναι μια μεγάλη απώλεια για τη χώρα μας. Ήταν μια γυναίκα που αφιέρωσε όλη τη ζωή της στην ελληνική γλώσσα και τον ελληνικό πολιτισμό γιατί θεωρούσε ότι ήταν μια εκπαίδευση στην κατανόηση της ελευθερίας του ατόμου, στην προσήλωση στη δημοκρατία», δήλωσε η Ελέν Καρέρ ντ' Ανκός, ισόβια γραμματέας της Γαλλικής Ακαδημίας.

«Υπέφερε πολύ εδώ και μερικές δεκάδες χρόνια από το γεγονός ότι έβλεπε να φθίνει η μελέτη μας ελληνικής γλώσσας και αυτό της προκαλούσε τεράστιο πόνο», πρόσθεσε η ντ' Ανκός, η οποία πιστεύει ότι ο καλύτερος φόρος τιμής για την Ζακλίν ντε Ρομιγί «θα ήταν να δοθεί εφεξής μεγαλύτερη σημασία στην ελληνική γλώσσα την οποία υποστήριζε περισσότερο από οποιοδήποτε άλλον στη χώρα μας».

Πηγή: <http://www.kathimerini.gr/>

Η Ελληνική παιδεία των Δρυϊδών

Με τον όρο Δρυΐδες (Druids) αναφέρεται η ευγενής ιερατική τάξη των αρχαίων Κελτικών κοινωνιών, οι οποίες έζησαν στην Δυτική Ευρώπη, βόρεια και εντεύθεν των Άλπεων και αργότερα στα Βρετανικά Νησιά. Τα έθιμα των Δρυϊδών αποτελούσαν τμήμα του πολιτισμού όλων των φυλετικών ομάδων που ονομάζονταν 'Κέλτες' και 'Γαλάτες' από μας τους Έλληνες και 'Celtae' and 'Galli' από τους Ρωμαίους, ονομασίες οι οποίες εξελίχθηκαν σήμερα σε 'Celtic' και 'Gaulish'. Οι Δρυΐδες πήραν το όνομα τους από την Βελανιδιά (Δρυς) και ήταν ιερείς και φιλόσοφοι ενώ νομοθετούσαν και απένεμαν δικαιοσύνη.

Η βελανιδιά υπήρξε το «ιερό» δέντρο των ελληνικών βασιλικών οίκων της Μακεδονίας, πράγμα που είναι ιστορικά και αρχαιολογικά αποδεδειγμένο με το πλήθος ευρημάτων που βρέθηκαν στους βασιλικούς μακεδονικούς τάφους με τα περίφημα βασιλικά διαδήματα.

Και όπως γράφει ο Όγκυ Ο Κάρυ στο βιβλίο του (Ηθη και έθιμα των αρχαίων Ιρλανδών), «ξεκίνησε από τη Μακεδονία ή Μέση Ελλάδα ο Παρθολών με μια μικρή ομάδα ανθρώπων, ανάμεσα στους οποίους ήταν τρεις Δρυΐδες ονομαζόμενοι Φίος, Αίολος και Φόμορος», συμπεραίνουμε ότι οι Δρυΐδες ήταν αιγιακής προελεύσεως και οι γνώσεις τους ήταν αντλημένες από τα αρ-

χαία ελληνικά ιερατεία. Ίσως γι' αυτό και σύμφωνα με τον Ιούλιο Καίσαρα «θεωρούν απρέπεια να μεταφέρουν τις σπουδές τους σε γραπτό λόγο, αν και χρησιμοποιούν το ελληνικό αλφάβητο για σχεδόν οτιδήποτε άλλο».

Δεν είναι ίσως τυχαίο που οι Δρυΐδες πήραν το όνομα τους από το δέντρο δρυς, (βελανιδιά), μια που το δέντρο αυτό ήταν ιερό για τους Έλληνες από τα βάθη της αρχαιότητας. Να μην ξεχνάμε την προφητική ιερή βελανιδιά στο μαντείο της Δωδώνης, το αρχαιότερο μαντείο στον κόσμο, το ιερό δέντρο της Γαίας και αργότερα του Δία.

Οι σημαντικότερες αναφορές στις Δρυΐδες περιγράφονται σε αρχαία έγγραφα, κυρίως της λατινικής γλώσσας. Τα σπουδαιότερα βιβλία, λόγω και του προσωπικού κύρους του συγγραφέως αλλά και της πρόσβασης του τελευταίου στη γνώση καθώς και στην ίδια αντίληψη των γεγονότων, είναι τα συγγράμματα του Ιουλίου Καίσαρος που έχουν ως τίτλο «**De Bello Gallico**». Μία σειρά βιβλίων στα οποία γράφει για την γεωγραφία και την κοινωνία των γαλατών ή κελτών, ο αυτοκράτωρ της Ρώμης. (Gaius Julius Caesar, 13 Ιουλίου 100 π.Χ. – 15 Μαρτίου 44 π.Χ.)

Οι δρυΐδες έχουν γίνει αρκετά γνωστοί στο ευρύ κοινό μέσα από το κόμικς Αστεριζ των Γκοσινί και Ουντερζό, στο οποίο από τους κύριους χαρακτήρες είναι ο δρυΐδης Πανοραμίζ.

Το απόσπασμα του κειμένου, σε μορφή εικόνας, προέρχεται από το βιβλίο «De Bello Gallico, Liber VI, εδάφια XIII και XIV», του Ιουλίου Καίσαρα που, όταν ήταν στρατηγός της Ρώμης, στην περιοχή της σημερινής Γαλλίας, έκανε αυτές τις περιγραφές.

Γιατί διδάσκουμε αρχαία Ελληνικά στα παιδιά.

(Του καθηγητή Ι. Κακριδή)

Τρεις είναι οι κύριοι λόγοι που μας υποχρεώνουν να βοηθήσουμε τα παιδιά μας να επικοινωνήσουν όσο γίνεται περισσότερο με τον αρχαίο κόσμο.

Γιατί αλήθεια διδάσκουμε τα αρχαία ελληνικά στα παιδιά που θέλουμε να μορφώσουμε, σε τόσες ώρες μάλιστα;

Πρώτα απ' όλα, Γιατί είμαστε κι εμείς Έλληνες. Από τον καιρό του Ομήρου ως σήμερα έχουν περάσει κάπου δυο χιλιάδες εφτακόσια χρόνια. Στους αιώνες που κύλησαν οι Έλληνες βρεθήκαμε συχνά στο Απώγειο της δόξας, άλλοτε πάλι στα χείλη μιας καταστροφής ανεπανόρθωτης· νικήσαμε και νικηθήκαμε αμέτρητες φορές· δοκιμάσαμε επιδρομές και σκλαβιές· αλλάξαμε θρησκεία· τους τελευταίους αιώνες η τεχνική επιστήμη μετασημάτισε βασικά τη μορφή της ζωής μας· και κρατηθήκαμε Έλληνες, με την ίδια γλώσσα – φυσικά εξελιγμένη -, με τα ίδια ιδανικά, τον ίδιο σε πολλά χαρακτήρα και με ένα πλήθος στοιχεία του πολιτισμού κληρονομημένα από τα προχριστιανικά χρόνια.

Στον πνευματικό τομέα κανένας λαός δεν μπορεί να προκόψει, αν αγνοεί την ιστορία του, Γιατί άγνοια της ιστορίας θα πει άγνοια του ίδιου του εαυτού του. Είμαι Έλληνας, συνειδητός Έλληνας, αυτό θα πει, έχω αφομοιώσει μέσα μου την πνευματική ιστορία των Ελλήνων από τα μυκηναϊκά χρόνια ως σήμερα.

Ο δεύτερος λόγος που μας επιβάλλει να γνωρίσουμε την αρχαία πνευματική Ελλάδα είναι ότι είμαστε κι εμείς Ευρωπαίοι. Ολόκληρος ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός στηρίζεται στον αρχαίο ελληνικό, με συνδετικό κρίκο τον ρωμαϊκό. Εμάς μας τους Ευρωπαίους μας δένει βέβαια και ο Χριστιανισμός, όσο και να μας χωρίζουν ορισμένα δόγματα. Μα και ο Χριστιανισμός έπρεπε να δουλευτεί. Πρώτα με την ελληνική σκέψη, για να μπορέσει ν' απλώσει έπειτα στον ευρωπαϊκό χώρο. Η ρίζα του πολιτισμού των Ευρωπαίων όλων είναι ο αρχαίος ελληνικός στοχασμός και η τέχνη, γι' αυτό δεν μπορεί να τα αγνοεί κανείς, αν θέλει να αισθάνεται πως πνευματικά ανήκει στην Ευρώπη.

Μα ο κυριότερος λόγος που δεν επιτρέπεται οι νέοι μας ν' αγνοούν την αρχαία Ελλάδα είναι ότι στην Ελλάδα για πρώτη φορά στα χρονικά του κόσμου ανακαλύφτηκε ο άνθρωπος ως αξία αυτόνομη, ο άνθρωπος που θέλει να κρατιέται ελεύθερος. Από κάθε λογής σκλαβιά, και υλική και πνευματική. Μέσα στους λαούς που περιβάλλουν τον ελληνικό χώρο στα παλιά εκείνα χρόνια υπάρχουν πολλοί με μεγάλο πολιτισμό, πάνω απ' όλους οι Αιγύπτιοι και οι Πέρσες. Οι λαοί αυτοί ούτε γνωρίζουν ούτε θέλουν τον ελεύθερο άνθρωπο. Το απολυταρχικό τους σύστημα επιβάλλει στα άτομα να σκύβουν αδιαμαρτύρητα το κεφάλι μπροστά στο βασιλέα και τους θρησκευτικούς αρχηγούς.

Η ελεύθερη πράξη και η ελεύθερη σκέψη είναι άγνωστα στον εξωελλαδικό κόσμο. Και οι Έλληνες; Πρώτοι αυτοί, σπρωγμένοι από μια δύναμη που βγαίνει από μέσα μας και μόνο, τη δεσποτεία θα τη μεταλλάξουν σε δημοκρατία, και από την άβουλη, ανεύθυνη μάζα του λαού θα πλάσουν μια κοινωνία από πολίτες ελεύθερους, που καθένας τους να νιώθει τον εαυτό του υπεύθυνο και για τη δική του και για των άλλων την προκοπή. Ο στοχασμός είναι κι αυτός ελεύθερος για τα πιο τολμηρά πετάγματα του νου και της φαντασίας. Ο Έλληνας είναι ο πρώτος, που ενώ ξέρει πως δεν μπορεί ατιμώρητα να ξεπεράσει τα σύνορα του ανθρώπου και να γίνει θεός, να κατέχεται από μια βαθιά αισιοδοξία για τις ανθρώπινες ικανότητες και είναι γεμάτος αγάπη για τον άνθρωπο, που τον πιστεύει ικανό να περάσει τις ατέλειές του και να γίνει αυτό που πρέπει να είναι – ο **τέλειος άνθρωπος**.

Αυτή η πίστη στον τέλειο άνθρωπο, συνδυασμένη με το βαθύ καλλιτεχνικό αίσθημα που χαρακτηρίζει την ελληνική φυλή, δίνει στον αρχαίο Έλληνα τον πόθο και την ικανότητα να πλάσει πλήθος ιδανικές μορφές σε ό,τι καταπιάνεται με το νου, με τη φαντασία και με το χέρι τις απέριτες μορφές που σχεδιάζουν οι τεχνίτες

στα αγγεία της καθημερινής χρήσης, στη μεγάλη ζωγραφική, στην πλαστική του χαλκού και του μαρμάρου, πάνω απ' όλα στο λόγο μας, και τον πεζό και τον ποιητικό.

Αυτόν τον κόσμο θέλουμε να δώσουμε στα παιδιά μας, για να μορφωθούν· για να καλλιεργήσουν τη σκέψη τους αναλύοντας τη σκέψη των παλιών Ελλήνων· για να καλλιεργήσουν το καλλιτεχνικό τους αίσθημα μελετώντας ό,τι ωραίο έπλασε το χέρι και η φαντασία των προγόνων μας· για να μπορέσουν κι αυτοί να νιώσουν τον εαυτό τους αισιόδοξο, ελεύθερο και υπεύθυνο για τη μοίρα του ανθρώπου πάνω στη γη· προπαντός για να φουντώσει μέσα μας ο πόθος για τον τέλειο άνθρωπο.

I.Θ. Κακριδής

Η Ελληνική συμμετοχή στη Θεία Κωμωδία.

(Του Σωτήρη Μανταλβάνου – συγγραφέα/ερευνητή).

Δε θα σχολιάσω την αξία του ποιήματος του Δάντη Αλιγγέρι, γιατί είναι δεδομένη. Ξαναδιαβάζοντάς το, μου κίνησαν την περιέργεια οι πολλές αναφορές σ' Ελληνικά θέματα γενικά. Μέτρησα και κατάταξα αυτές τις αναφορές ... Τελείως ασυνήθιστο να κάνουμε στατιστικές σ' ένα ποίημα, όμως αυτές είναι κάποτε αποκαλυπτικές. Βρήκα, λοιπόν, αναφορές: 1) Σε Ελληνικούς θεούς 40, 2) Στον Ελληνικό χώρο 27, 3) Στους Έλληνες (σοφούς, επιστήμονες, πολιτικούς...) 54, 4) Στην Ελληνική λογοτεχνία 20, 5) Στις Ελληνικές επιστήμες 26, 6) Στα Ελληνικά ήθη και έθιμα 9, 7) Στην Ελληνική μυθολογία 185. Σύνολο 411 αναφορές.

Την ίδια στιγμή έχουμε αναφορές 1) Στην Π. Διαθήκη 83, 2) Στην Κ. Διαθήκη 54, 3) Στον Ιησού ειδικά 19, 4) Στη Μαρία 20, 5) Στους Εβραίους 6. Σύνολο 182 αναφορές, τη στιγμή που το χριστιανικού περιεχομένου έργο, εκτυλίσσεται στον (Ελληνικό) Άδη, με «Ελληνικό προσωπικό» (Χάρων, Κέρβερος...), το Καθαρτήριο και τον Παράδεισο.

Δε λέω ότι, χωρίς τις πάμπολλες αναφορές στην Ελληνική μυθολογία, και όχι μόνον, δεν θα κατάφερνε ο Δάντης να σκαρώσει την Κωμωδία του· θα μπορούσε. Όμως η Θεία Κωμωδία θα είχε εντελώς διαφορετική μορφή. Πώς θα ήταν; Ούτε ο Δάντης γνωρίζει.

Στη Θεία Κωμωδία έχουμε συχνές αναφορές στον Όμηρο, τον Ορφέα, το Μίνω, τον Ηρακλή, ενώ ελάχιστες στους προφήτες της Π. Διαθήκης.

Να πω εδώ, ότι και όλοι, σχεδόν, οι Βυζαντινοί συγγραφείς (ιστορικοί, χρονογράφοι, κήρυκες...) χρησιμοποιούν κατά κόρον, και συνήθως λεπτομερέστατα και ασχολίαστα, την Ελληνική μυθολογία. Οι λόγιοι του Βυζάντιου, παρά την εχθρότητα μας Εκκλησίας προς τον Ελληνισμό, ουδέποτε απεκόπησαν από μας Ελληνικές ρίζες. Τα Ελληνικά γράμματα διδάσκονται συνεχώς και αδιαλείπτως (ειδικά Ρητορική και Φιλοσοφία) και τούτο, όχι εκ συμπαθείας, αλλ' εξ ανάγκης, μιας και στον τότε γνωστό κόσμο μόνον Ελληνικές Σχολές υπήρχαν, όπου μπορούσε κανείς να μορφωθεί.

Αυτή η, να την πω εξάρτηση, συνεχίζεται και πολύ αργότερα. Τον 19^ο αιώνα ο Β. Ουγκώ, στους Άθλιους π.χ., κάνει εκατοντάδες αναφορές σε Ελληνικές πηγές. Αναφέρει πλείστα όσα ιστορικά και μυθικά πρόσωπα, πολλά εκ των οποίων είναι άγνωστα σε μας τους φτωχογνώστες της Ελληνικής ιστορίας και μυθολογίας. Αυτός τα χειρίζεται με απόλυτη άνεση, όποτε και όπου τα χρειαστεί για να δέσει αρμονικά την αφήγησή του. Γνωρίζει μέχρι Μπότσαρη και Κανάρη...

Τέλος, χωρίς να είναι οι τελευταίοι, οι θεμελιωτές του Κομμουνισμού γνώριζαν απταιστώως την Αρχαία Ελληνική γλώσσα, ιστορία και μυθολογία.

Η Χριστιανική, περί μεταθανάτιας ζωής, διδασκαλία, στηρίζεται στον Πλάτωνα, κυρίως όμως στην Ορφική πίστη, την αναμεμιγμένη με Θρακικά στοιχεία περί μελλοντικών ανταμοιβών και τιμωριών.

Πριν το Δάντη, άλλοι (μυθικοί έστω) Έλληνες, επισκέφθηκαν ζωντανοί τον Άδη: Ο Ορφέας π.χ. για να συναντήσει την Ευριδίκη του (Ευριδίκη Βεατρίκη, και τα δύο τετρασύλλαβα και ομόηχα...) κι ο Ηρακλής Στον πλούταρχο (Περί των υπό του θείου τιμωρουμένων 563.10) διαβάζουμε την περίπτωση του Θεσπέσιου, ο οποίος επισκέφτηκε τον Άδη, όπου, πεθαμένος συγγενής του τον ξενάγησε, όπως ακριβώς ξενάγησε το Δάντη ο Βιργίλιος.

Ο Δάντης, χάρη της Βεατρίκης, έπλεξε ολόκληρο ταξίδι απ' την Κόλαση ως τον Παράδεισο. Έχω την αίσθηση, ότι και στους Άθλιους, ο Επίσκοπος και ο Ιαβέρης, ο Μάριος και ο Ενζολοράς και όλοι οι Άθλιοι μαζί, είναι το «γέμισμα» του έργου, κι ότι το κύριο θέμα κι εδώ, είναι ο, Πλατωνικός, έστω, έρωτας του Γιάννη Α- Γιάννη (του συγγραφέα!) προς τη δική του Βεατρίκη, την Τατιάνα. Έχω άδικο; Εδώ είμαι να διαψευστώ, αλλά κοιτάζετε την τελευταία φράση του έργου του Ουγκώ... Ακόμη και σήμερα, διακεκριμένοι συγγραφείς και δημοσιογράφοι, αναφέρονται σε αρχαία Ελληνικά ιστορικά και μυθολογικά πρόσωπα και γεγονότα.

Για να κατασκευάσει το παραμύθι του ο Δάντης, χρειάστηκε την άμεση συνδρομή των παλαιότερων και πλουσιότερων Ελληνικών μύθων. Αν και κάποτε υποβιβάζει την αρχαία Ελληνική θρησκεία, μνημονεύει ως το τελευταίο κεφάλαιο την Αργώ και τον Ποσειδώνα. Είναι υποχρεωμένος να το κάνει, μιας και δεν υπάρχουν άλλες ζωντανές θρησκείες, φιλοσοφίες, λογοτεχνίες, αστρολογίες, μυθολογίες και επιστήμες να στηριχτεί, να δανειστεί, να συγκρίνει. Η αστείρευτη, πολύκρουνη Ελληνική πηγή ξεδίπασε, ξεδιπλά και θα ξεδιπλά μας διπασμένους στρατοκόπους της γνώσης κάθε εποχής. Το ανέσπερο Ελληνικό φως φώτιζε, φωτίζει και θα φωτίζει τους «εν σκότει... καθημένους».

Υ.Γ. Και ο πολεμικός ναύσταθμος της Πολιτείας μας λέγεται HMAS KERBERUS. Σωτήρης Μανταλβάνος.

Φιλολογικά. (Γράφει ο Νίκος Α. Νομικός – ποιητή/ζωγράφος).

Στο κείμενο αυτό θα αναφερθούμε σε έναν αριθμό ποιητών, που έχουν πλέον κλείσει μια εικοσαετία από την εμφάνισή τους, στο λογοτεχνικό μας στερέωμα.

Μιλάμε για την ομάδα εκείνη, που την ονομάζουν στην Φιλολογική μας Πατρίδα, «η γενιά του '70'».

Κατά την γνώμη μας, τα είκοσι αυτά χρόνια ποιητικής προσφοράς, από την άποψη κριτικής διείσδυσης, όχι μόνο είναι αρκετά, αλλά και προσοδοφόρα, προκειμένου να εντοπιστούν τα στοιχεία και τα ίχνη της, ως της μέρες μας.

Βέβαια, σ' αυτή την έκδοση και στις ερχόμενες που θα ακολουθήσουν, παρουσιάζουμε μιαν ολοκληρωμένη προσπάθεια των κριτικών λογοτεχνίας, όπως του Μήτσου Παπανικολάου, του Μήτσου Λυγίζου, και άλλων, που αυτή την ποιητική γενιά του '70 την ακτινογραφούν από κοινωνικής, ιστορικής κι ακόμα από αισθητικής άποψης, καταγράφουν και αναλύουν.

Είναι αναγκαίο βήμα, στο να γνωρίζουμε, την κατάσταση του χρονικού εκείνου (όπως τα χρόνια της Χούντας) που οι ποιητές έζησαν, και από τα γεγονότα αυτά, δυνάμεθα να εντοπίσουμε τους παράγοντες που διαμόρφωσαν την προσωπικότητα και την εξέλιξη της γενιάς αυτής.

Ο Νίκος Εγγονόπουλος ερωτηθείς από τον ποιητή Α. Φωστιέρη, γι' αυτά τα χρονικά που παίζουν ρόλο στη λογοτεχνική δημιουργία των ποιητών, είπε ότι, η κάθε πολιτική και κοινωνική κατάσταση που επικρατεί, είναι δύσκολη γι' αυτούς τους δημιουργούς, και βέβαια αντανακλούνται μέσα στο έργο τους, άλλοι με συμβολισμούς και άλλοι με την έντεχνη κρίση τους, ως πομποί που στέλνουν το μήνυμα στους ακροδέκτες.

Επομένως, το γεγονός ότι η προσπάθεια αυτή επιχειρείται από εκπροσώπους αυτής της γενιάς του '70, προσφέρει σ' όλη αυτή την μελέτη, ξεχωριστό ενδιαφέρον καθ' ότι αποκτά τις εμπειρίες μιας προσωπικής εξομολόγησης, ακόμη και διαμαρτυρίας.

Εδώ παραθέτουμε ένα ενδεικτικό ποίημα του αγαπητού μου Σερραίου ποιητή και ζωγράφου Αλέξανδρου Ίσαρη, που το έγραψε στη Θεσσαλονίκη το 1976, όπου εκεί ζει, με τίτλο: Τα περισσότερα εγκλήματα τελούνται κατά το θέρος.

Καθώς τραβούσαν το νύχι του δείχτη

Καθώς περνούσαν το σύρμα

Μεσ' από το λαιμό

Κι ύστερα πάνω από τη γλώσσα.

Καθώς κατέβαινε, ο υπόγειος

Στον Πειραιά γεμάτος πτώματα.

Γελαστά και ακρωτηριασμένα

Καθώς αναχωρούσες με δεμένες κινήσεις.

Για τις νυχτερίδες, και τα σαυροειδή

Για το νησί με τους Μανδραγόρες.

(Θεσσαλονίκη 1976. Η συνέχεια στην επόμενη έκδοση).

Παλιά ποιήματα. (Του Δρα Κυρ. Π. Δεληγιάννη).

Υπομονή.

Δύναμη που 'χει η καρδιά τον πόνο να μερώνει!
Όσο βαρύ το χτύπημα κι αν είναι αλαφρώνει,
σήμερα λίγο αύριο πολύ, κι ο κόσμος ξαναγιώνει.
υπομονή να κάνετε, σας συμβουλεύουν κι άλλοι.
Κάνετε πέτρα την καρδιά και τα πλεμόνια ασάλλι
Κι ακούτε το γλυκό σκοπό που τραγουδά τα' αηδόνη.
Πουλιά, σκοποί και χρώματα τις ομορφιές τους δεί-
χνουν,
τους πόνους τους πραΰνουνε, τις πίκρες όζω ρίχνουν.
Χαρές και λύπες παν μαζί πιασμένες χέρι χέρι,
κι αν σήμερα βοριάς φυσά, θα' ναι αύριο καλοκαιρί.
Κουράγιο και υπομονή ποτέ να μη σας λείψουν.
Δε γίνεται οι συμφορές πίκρες να μας ποτίζουν.
Γιατί' ναι νόμος της ζωής, που ο καθείς τον ξέρει:
ετούτος ο ανήφορος κατήφορο θα φέρει.
(Κυριάκος Π. Δεληγιάννης – 2005).

Θυγατέρες

θυγατέρες του Οδυσσέα,
Περνώντας φουρτουνιασμένους ωκεανούς
Και χορεύοντας με των ανέμων τα τραγούδια
- Πνοή του Ζέφυρου κρατώντας το τιμόνι
Κι η μοίρα σας απολώντας τα πανιά –
Αψηφώντας φουρτούνες, των γοργόνων τραγούδια,
Σε κίτρινες ακρογαλιές βρήκατε λιμέρι.
Ανάμεσα στον ευκαλύπτων τα θροΐσματα,
Με την ελπίδα συντρόφισσα, χτίσατε κάστρα από μάλαμα
Κι ακόμα, πλέκετε του Όμηρου στεφάνια δάφνινα.
Αλλά ο Ευριπίδης έγραψε της ψυχής τραγωδίες.
(Κυριάκος Π. Δεληγιάννης).

Early Greek Philosophy, By John Burnet.

III. ANAXIMENES

23. The Life of Anaximenes Anaximenes of Miletos, son of Eurystratos, was, according to Theophrastos, an "associate" of Anaximander.¹⁰⁴ Apollodoros said, it appears, that he "flourished" about the time of the fall of Sardeis (546/5 B.C.), and died in Ol. LXIII. (528/525 B.C.).¹⁰⁵ In other words, he was born when Thales "flourished," and "flourished" when Thales died, and this means that Apollodoros had no definite information about his date. He perhaps made him die in the sixty-third Olympiad because that gives just three generations for the Milesian school.¹⁰⁶ We cannot therefore say anything positive as to his date, except that he must have been younger than Anaximander.

24. His Book. Anaximenes wrote a book which survived until the age of literary criticism; for we are told that he used a simple and unpretentious Ionic,¹⁰⁷ very different, we may suppose, from the poetical prose of Anaximander.¹⁰⁸ The speculations of Anaximander were distinguished for their hardihood and breadth; those of Anaximenes are marked by the opposite quality. He appears to have thought out his system care-

fully, but he rejects the more audacious theories of his predecessor. The result is that, while his view of the world is less like the truth than Anaximander's, it is perhaps more fruitful in ideas that were destined to hold their ground.

25. Theory of the Primary Substances Anaximenes is one of the philosophers on whom Theophrastos wrote a special monograph;¹⁰⁹ and this gives us an additional guarantee for the trustworthiness of the tradition. The following¹¹⁰ are the passages which contain the fullest account of the central feature of his system:

Anaximenes of Miletos, son of Eurystratos, who had been an associate of Anaximander, said, like him, that the underlying substance was one and infinite. He did not, however, say it was indeterminate, like Anaximander, but determinate; for he said it was Air.—*Phys. Op.* fr. 2 (R. P. 26).

From it, he said, the things that are, and have been, and shall be, the gods and things divine, took their rise, while other things come from its offspring.—*Hipp. Ref.* i. 7 (R. P. 28).

"Just as," he said, "our soul, being air, holds us together, so do breath and air encompass the whole world."—*Aet.* i. 3, 4 (R. P. 24).

And the form of the air is as follows. Where it is most even, it is invisible to our sight; but cold and heat, moisture and motion, make it visible. It is always in motion; for, if it were not, it would not change so much as it does.—*Hipp. Ref.* i. 7 (R. P. 28).

It differs in different substances in virtue of its rarefaction and condensation.—*Phys. Op.* fr. 2 (R. P. 26).

When it is dilated so as to be rarer, it becomes fire; while winds, on the other hand, are condensed Air. Cloud is formed from Air by felting;¹¹¹ and this, still further condensed, becomes water. Water, condensed still more, turns to earth; and when condensed as much as it can be, to stones.—*Hipp. Ref.* i. 7 (R. P. 28).

26. Rarefaction and Condensation At first, this looks like a falling off from the more refined doctrine of Anaximander to a cruder view; but this is not really the case. On the contrary, the introduction of rarefaction and condensation into the theory is a notable advance.¹¹² In fact, it makes the Milesian cosmology consistent for the first time; since a theory which explains everything as a form of a single substance is clearly bound to regard all differences as quantitative. The only way to save the unity of the primary substance is to say that all diversities are due to the presence of more or less of it in a given space. And when once this step has been taken, it is no longer necessary to make the primary substance something "distinct from the elements," to use Aristotle's inaccurate but convenient phrase; it may just as well be one of them.

Η Αθλιότητα του πολέμου στις Τρωάδες του Ευριπίδη (Του Δρα Κυριάκου Π. Δεληγιάννη – Φιλολόγου. Μέρος Α’).

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν την *ύβρη* ως τη μεγαλύτερη αμαρτία και αιτία μεγάλων συμφορών.

Ο Θεόγνης (βλ. E.R. Dodds, ‘The Greeks and the Irrational’, University of California Press, 1951, p.52) θεωρεί την *ύβρη* ως το *πρώτο κακό*. Ο Ηράκλειτος βλέπει στην *ύβρη* μεγαλύτερο κίνδυνο παρά σε πυρκαϊά: “*ύβριν χρη σβενύνναι μάλλον ή πυρκαϊήν*”. Ο διαπρεπής Ελληνιστής G. Murray παρατηρεί για τους κινδύνους που απειλούν την ευτυχία ότι «It is a bad omen in Greek poetry for anyone, when he is regarded as ‘a happy man’» (Είναι κακός οιωμός στην Ελληνική ποίηση για οποιονδήποτε θεωρείται «ευτυχής άνθρωπος»). Η ευτυχία που οφείλεται σε επιτυχία δε διαρκεί πολύ, έχει τα όριά της. Αν ο ευτυχής τα περάσει, τιμωρείται. Η υπέρβαση των ορίων της είναι *ύβρη*, δηλ. αλαζονεία. Η *ύβρη* (αρχ. *ύβρις*, γεν. *ύβρεως*) επισύρει την αγανάκτηση των θεών και την τιμωρία την οποία αναλαμβάνει η *Νέμεση*.

Η *ύβρη* θεωρούνταν *έγκλημα*, που το έκανε κανείς όταν παραβίαζε ή καταπατούσε το νόμο της φύσης, τη φυσική τάξη.

Η έννοια της *ύβρης* έχει μεγάλη θέση στην ελληνική τραγωδία. Σε κάθε σκηνή των *Τρωάδων* επιβεβαιώνεται η ενοχή που οφείλεται στην παραβίαση του νόμου της φύσης.

Πρέπει να προσέξουμε και το εξής, ότι η τιμωρία της ενοχής δε γίνεται αποκλειστικά από τους θεούς, παρά από τη «φύση των πραγμάτων». Τέτοια μια πεποίθηση έχει γεννηθεί στους ανθρώπους όλων των εποχών, ότι οι εγκληματίες, όποιου βαθμού κι αν είναι το έγκλημά τους, θερίζουν ό,τι σπέρνουν. Θα ήταν, δηλ., λάθος αν πιστεύαμε ότι η τιμωρία των Ελλήνων επιβλήθηκε μόνο από την Αθηνά και τον Ποσειδώνα, επειδή τους εξόργισε η βεβήλωση των ναών τους και άλλες ιερόσυλες πράξεις των Ελλήνων (βλ. The Oxford classical Dictionary, Clarendon 1957, p. 638). Η «φύση των πραγμάτων», όμως, δεν είναι η μόνη τιμωρός δύναμη. Τιμωρός δύναμη είναι και η *Ερινύα*, που άλλα προσωνύμιά της είναι *τύχη*, *νέμεση*, *μοίρα*, *ανάγκη* (κατά τον Ευριπίδη, απόσπ. 1022. Βλ. E. R. Dodds, ό.π., σ. 29, σημ. 41).

Τιμωρός της *ύβρης*, είδαμε παραπάνω, είναι η *Νέμεση*. Αλλά τί είναι η *Νέμεση*;

Στην αρχαία ελληνική μυθολογία, *Νέμεση* είναι θεά που προσωποποιεί την οργή των θεών και την τιμωρία της αλαζονείας (*ύβρης*) των ανθρώπων. Κατά τον Ησίοδο η *Νέμεση* είναι θυγατέρα της *Νύχτας*. Σχετίζεται με τη δίκαιη εκδίκηση, ιδίως με την τιμωρία του ασεβούς ανθρώπου (*The Macmillan Encyclopedea*, London 1981. Επίσης: J. B Bury και Russell Meiggs, ‘*History of Greece*’, Macmillan, 4th edition, 1984, σ. 292). Αυτή κυβερνά τον κόσμο.

Η *Νέμεση* ήταν θεότητα του τύπου της *Άρτεμης*. Στις περισσότερες περιπτώσεις είναι η ανταπόδοση ή η τιμωρία ή η δίκαιη αγανάκτηση ιδίως των θεών για την έπαρση των ανθρώπων.

Η Τροία, π.χ., καταστράφηκε εξαιτίας της υβριστικής συμπεριφοράς των Τρώων. Οι Έλληνες νίκησαν, κυριεύσαν, κατάστρεψαν την Τροία, αλλά μολονότι νικητές, δεν ήταν αδιάβλητοι. Έκαναν πράξεις που ξεπερνούσαν τα όρια που έθετε ο νόμος της φυσικής και της ηθικής τάξης: πρόσβαλαν τους θεούς καταστρέφοντας ναούς, ατιμάζοντας ιερωμένες γυναίκες, αφιερωμένες στην υπηρεσία των θεών, όπως η *Κασσάνδρα*, και σφάζοντας ανθρώπους πάνω σε βωμούς ή σε τάφους, όπως τον *Πρίαμο* και την *Πολυξένη*. Γι’ αυτό και τιμωρήθηκαν.

Ίσως η λέξη *Νέμεση* ετυμολογικά σχετίζεται με το ρήμα *νέμω*. Αρχικά ίσως ήταν η θεά που *νέμει* (= διανέμει) δώρα στους λάτρεις της (The Oxford Classical Dictionary, Oxford, Clarendon 1957).

Ο Ευριπίδης σημείωσε πολλές περιπτώσεις συμπεριφοράς που καλούν την επέμβαση της *Νέμεσης*. Τις σημειώσεις του δεν τις περιόρισε στις *Τρωάδες* παρά τις επεξετέινε και στα άλλα τρία δράματα της τετραλογίας του (*Αλέξανδρο*, *Παλαμήδη*, *Σίσυφο*). Το στοιχείο της *ύβρης* υπάρχει σ’ όλα τα δράματα. Ας παρακολουθήσουμε όμως τη σύντομη έκθεση της υπόθεσης κάθε δράματος αρχίζοντας από τον *Αλέξανδρο*.

1. *Αλέξανδρος*. Η υπόθεση του *Αλέξανδρου* είναι η εξής: Η *Εκάβη*, η βασίλισσα της Τροίας, ενώ ήταν έγκυα, ονειρεύτηκε ότι είχε γεννήσει πυρσό, από τον οποίο έβγαιναν φίδια. Οι μάντιες το ερμήνευσαν ως κακό οϊωνό και είπαν ότι το παιδί που θα γεννιούνταν έπρεπε να θανατωθεί. Πράγματι μόλις γεννήθηκε το παιδί δόθηκε σ’ έναν υπηρέτη του *Πριάμου*. Αυτός όμως το λυπήθηκε και το εξέθεσε σ’ ένα βουνό, όπου το βρήκαν βοσκοί, δούλοι του *Πριάμου*, και το μεγάλωσαν σα δικό τους παιδί. Το ονόμασαν *Πάρη* από την *πήρα* (δωρ. *πάρα*= σάκκος), μέσα στην οποία είχε βρεθεί. Ο *Πάρης* μεγάλωσε ως δούλος, έγινε βουκόλος και αγαπούσε πολύ έναν ταύρο που τον είχε εξημερώσει ο ίδιος.

Πέρασαν χρόνια. Η *Εκάβη* ποτέ δεν έπαψε να νιώθει θλίψη για το έκθετό της τέκνο· γι’ αυτό πήρε την άδεια να κάνει επιμνημόσυνη τελετή με αθλητικούς αγώνες και άλλες εκδηλώσεις. Αλλά χρειαζόταν έναν ταύρο ως κύριο βραβείο των αγώνων. Έστειλε ο *Πρίαμος* υπηρέτες να ψάξουν να βρουν ταύρο, κι αυτοί διάλεξαν και πήραν τον ταύρο του *Πάρη*. Μαζί τους, επιστρέφοντας στην Τροία, πήγε και ο *Πάρης*, που έλαβε μέρος στους αγώνες, νίκησε όλους τους ανταγωνιστές του, ακόμα και τους (ως τότε άγνωστους) αδελφούς του *Πρίγκηπες*, και έτσι ξαναπόχτησε τον ταύρο. Αλλά ακολούθησε φιλονεικία, μάλιστα ο *Δήφοβος*, ο μικρότερος γιος του *Πριάμου*, έβγαλε μαχαίρι, για να σκοτώσει τον τολμηρό δούλο. Ο *Πάρης* τον απέκρουσε. Ύστερα απ’ αυτό κατέφυγε σε κάποιο βωμό, όπου αναγνωρίστηκε από

την Κασσάνδρα. Η Εκάβη χάρηκε πολύ. Κι ο Πρίαμος τον δέχτηκε ως γιο του και τον ονόμασε Αλέξανδρο λόγω του ότι απέκρουσε τους άνδρες ανταγωνιστές του.

Στην πραγματικότητα, ο Πάρης ήταν ο δαυλός που θα κατάστρεφε την Τροία. Η ζωή του ήταν η καταστροφή της πατρίδας του. Αυτό το γνώριζε η Κασσάνδρα, αλλά κανείς δεν την πίστευε. Τί τραγική ειρωνεία!

Στο δράμα αυτό χαιρόμαστε για πράγματα που θα φέρουν κακό: ο Πρίαμος και η Εκάβη χαιρόνται για την εύρεση του γιου τους που τον θεωρούσαν πεθαμένο, σα να ήταν νεκρός και αναστήθηκε. Τα όσα προφήτευσαν οι μάντιες για τις συμφορές που ο δαυλός με τα φίδια οιωνιζόταν, ξεχάστηκαν. Η κατάρα, όμως, δεν αφανίστηκε, συνεχίζει να απειλεί την Τροία (βλ. Gilbert Murray, «Ο Ευριπίδης και η Εποχή του», μετάφρ. Ευθαλίας Γιαννά, εν Αθήναις 1937, σ. 116-8).

2. Παλαμήδης. Στον *Παλαμήδη* ο Ευριπίδης χειρίζεται το θέμα της άδικης εκτέλεσης του Παλαμήδη που τη μηχανεύτηκε ο Οδυσσέας. Αλλά γιατί;

Ο Παλαμήδης ήταν ο εφευρέτης της γραφής. Επίσης φημιζόταν για τη δεξιοτεχνία και τη σοφία του. Τα πλεονεκτήματα αυτά τον έκαναν ανταγωνιστή του Κάδμου και του Οδυσσέα. Ο Παλαμήδης ήταν ο μόνος που δεν απατήθηκε από το στρατήγημα του Οδυσσέα που προσποιήθηκε τον τρελό, για να μη λάβει μέρος στην Τρωική εκστρατεία. Ο Παλαμήδης αποκάλυψε το πονηρό σχέδιό του, γι' αυτό το λόγο τον μίσησε ο Οδυσσέας και αποφάσισε να τον καταστρέψει. Και νά τι έκανε: Πήρε μια ποσότητα χρυσού και την έθαψε κρυφά στη σκηνή του Παλαμήδη. Ύστερα πλαστογράφησε μια επιστολή και την έδωσε σ' έναν Τρωαδίτη αιχμάλωτο. Τάχα πως η επιστολή προερχόταν από τον Πρίαμο για τον Παλαμήδη, όπου ο πρώτος υποσχόταν στον δεύτερο μια ποσότητα χρυσού αν πρόδινε τους Έλληνες. Ο αιχμάλωτος αφέθηκε ελεύθερος να δραπετεύσει, αλλά σύντομα πιάστηκε. Η επιστολή δόθηκε στον Αγαμέμνονα. Μπροστά σ' αυτόν δικάστηκε ο Παλαμήδης, καταδικάστηκε και εκτελέστηκε. Αγανάχτησε ο αδελφός του Παλαμήδη, ο Οίαξ, αλλά πώς να εκδικηθεί τον άδικο θάνατό του; Χάραξε την υπόθεση αυτή πάνω σε κουπιά που τα πέταξε στη θάλασσα ελπίζοντας πως ο πατέρας του Ναύπλιος θα τά 'βρισκε και θα εκδικούνταν το φόνου του γιου του προκαλώντας την καταστροφή του ελληνικού στόλου με «φρυκτωρίες». Δηλαδή με αναμμένους δαυλούς ή πυρσούς θα παραπλανούσε και θα οδηγούσε τα πλοία των Ελλήνων, σε ώρα κακοκαιρίας, καθώς επέστρεφαν από την Τροία, σε βραχώδεις ακρογιαλιές, όπου θα εξώκελλαν και θα καταστρέφονταν. Έτσι θα εκδικούνταν ο δύστυχος πατέρας τον άδικο χαμό του γιου του.

Δόλια η συμπεριφορά του Οδυσσέα προς έναν άνθρωπο που φθονούσε. Αλλά ποιά η σχέση της με το θέμα των «Τρωάδων»; Μα ο Οδυσσέας ήταν ο ηθικός αυ-

τουργός του θανάτου και του Παλαμήδη και του Αστύνακτα.

3. Σίσυφος. Μορφή της μυθολογίας. Γιος του Αιόλου, θεού των ανέμων. Θεωρούνταν θεμελιωτής της Κορίνθου που, στα πολύ παλιά χρόνια, ονομαζόταν Εφύρα. Φημιζόταν ο Σίσυφος για την πονηριά, την εξυπνάδα και την κατεργαριά. Χάρης σ' αυτές τις ικανότητες του κατάφερε να μαζέψει πολλά πλούτη στην Κόρινθο.

Με την πονηριά του ξεγέλασε και αλυσόδεσε το Χάρο, που είχε 'ρθει να του πάρει την ψυχή. Συνέπεια αυτού ήταν να μην πεθαίνουν άνθρωποι, να μη γίνονται πλούσιες κηδείες, να μην προσφέρονται θυσίες στους θεούς του κάτω κόσμου. Καλό αυτό, αλλά ερχόταν σε σύγκρουση με το σχέδιο του Δία που είχε ορίσει την τάξη πάνω στη γη. Όπως αναμενόταν, ο Δίας εξοργίστηκε και έστειλε στο Σίσυφο τον Άρη, το θεό του πολέμου, που λευτέρωσε το Χάρο από τα δεσμά. Τότε ο Χάρος πήρε την ψυχή του Σίσυφου και την πήγε στα σκοτεινά βασίλεια του Άδη.

Αλλά και από κει κατάφερε ο Σίσυφος να το σκάσει. Είχε ξεγελάσει τον Πλούτωνα, το θεό του Άδη, υποσχόμενός του ότι, αν του επέτρεπε να ανέβει πάνω στη γη, θα πρόσταζε τη γυναίκα του να κάνει για τον Πλούτωνα πλούσιες θυσίες και, ύστερα από αυτό, θα ξαναγύριζε στον Άδη.

Ο Σίσυφος ανέβηκε πάνω στη γη, αλλά δεν ξαναγύρισε στον Άδη. Περνούσε ευχάριστα στο λαμπρό παλάτι του με γλέντια και φαγοπότια.

Τα 'μαθε όμως ο Πλούτωνα και οργίστηκε. Ξανάστειλε το Χάρο να πάρει την ψυχή του Σίσυφου.

Πίσω στον Άδη ο Σίσυφος καταδικάστηκε να κυλάει ένα μεγάλο λιθάρι μέχρι την κορφή ενός απόκρημνου βραχώδους βουνού. Ώρες πολλές αγωνιζόταν, ιδρώνει, κατακουραζόταν ώσπου να ανεβάσει το λιθάρι στην κορφή. Την τελευταία στιγμή, όμως, όταν μόνο με ένα σπρώξιμο θα έφτανε και το λιθάρι και αυτός στην κορφή και θα ξεκουραζόταν, το λιθάρι ξέφυγε απ' τα χέρια του και κατακυλούσε πίσω προξενώντας άγριο βουητό και σύννεφα σκόνης. Ξανάπαιρνε τότε ο Σίσυφος την κατηφόρα πικραμένος, για να αρχίσει και πάλι το επίπονο ανέβασμα του ογκόλιθου στην κορφή του βουνού, χωρίς ποτέ να το κατορθώνει. Αυτό ήταν το αιώνιο μαρτύριό του. Έτσι τιμωρήθηκε για την *ύβρη*, για την παράβαση των θείων νόμων και του σχεδίου του Δία, της τάξης του κόσμου.

Η βίαη παρθενογένεση της Ρωμοσύνης.

(Του Θωμά Ηλιόπουλου – Φιλολογού).

Βρισκόμαστε στην αρχή του 6^{ου} αιώνα και ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιουστίνος (518-527) καταργεί με αυτοκρατορικό διάταγμα τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αντιόχειας. Ακολουθεί φυσικά το «μέγα» Θεοδόσιο που είχε καταργήσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Ολυμπίας το έτος 393.

Το 527 τη σκυτάλη της αυτοκρατορίας του Βυζαντίου παραλαμβάνει ο Ιουστινιανός (482-565) Ρωμαίος πολίτης με καταγωγή από την περιοχή των σημερινών Σκοπίων, ο οποίος είναι ένας από τους μεγαλύτερους διώκτες του Ελληνισμού. Κατέστειλε κάθε εξέγερση εναντίον του με γενικές σφαγές και ιδιαίτερα με άγριους και βάρβαρους διωγμούς κατά των Ελλήνων.

Η ιστορία καταγράφει 40.000 νεκρούς, γκρέμισμα των ελληνικών ναών και κλείσιμο όλων των Φιλοσοφικών σχολών. Ανανέωσε όλους του νόμους κατά των Ελλήνων με την επιβολή της ποινής του θανάτου. Από όσους δήλωναν Έλληνες αφαίρεσε όλα τα κτήματά τους και περιήλθαν στην περιουσία του κράτους.

ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΥΜΦΟΡΕΣ

Το έτος 529 γράφεται η πιο μαύρη σελίδα στην ιστορία του Ελληνισμού. Αυτό το χρόνο καταργήθηκε η πιο γνωστή φιλοσοφική σχολή της Αθήνας, η Ακαδημία του Πλάτωνα. Πριν το κλείσιμό της από τον Ιουστινιανό η Ακαδημία είχε ζωή 916 συναπτών ετών Ελληνικής κλασικής παιδείας. Μέχρι σήμερα κανένα άλλο πανεπιστήμιο δεν έχει φτάσει τη σπουδαιότητά της, αλλά και τη μακροβιότητα του πιο αρχαίου εκπαιδευτικού ιδρύματος. Οι ιστορικοί περιγράφουν το «κατόρθωμα» αυτό του Ιουστινιανού: «Θεσπίσας πρόσταξιν έπεμψε εν Αθήναις κελεύσας μηδένα τολμάν διδάσκειν φιλοσοφίαν και αστρονομίαν» (ιστορικός Μαλάλας).

Και αφού έκλεισε και κατέστειψε την Ακαδημία, αφαίρεσε και τους μισθούς των δασκάλων και το δικαίωμα να διδάξουν. Στον Ιουστινιανό Κώδικα I, 11 & 12 βρίσκουμε τα λόγια του: «Απαγορεύομεν να ασκούν διδασκαλία αυτοί που πάσχουν από την ιερόσυλη τρέλλα των Ελλήνων». Ο όρος Έλληνας τώρα γίνεται ο πιο μισητός σε όλη την αυτοκρατορία. Στον Κώδικα Α' 11 βρίσκουμε την καταδίωξη με τα εξής λόγια: «Επειδή τινές εύρηται εκ των ανοσιών και μισαρών Ελλήνων κατεχόμενη πλάνη...».

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Στον «Προς Ιουστινιανόν λόγο 15» ο Μαλάλας σημειώνει: «Διωγμός γαρ γέγονε Ελλήνων μέγας και πολλοί εδημεύθησαν... εθέσπισε δε ο αυτός βασιλεύς ώστε μη πολιτεύεσθαι τους ελληνίζοντας». Δηλαδή εάν ήσουν Έλληνας δεν μπορούσε να συμμετέχεις στα κοινά και οι περιουσίες τους δημεύτηκαν.

Λίγο αργότερα, οι Έλληνες γραμματικοί, ρήτορες, νομικοί και γιατροί φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και εκτελέστηκαν με την κατηγορία ότι ήταν «Έλληνες». Το 562 ακολουθεί νέος άγριος διωγμός και «Έλληνες πιάστηκαν και διαπομπεύτηκαν μέσα στην Κωνσταντινούπολη ταυτόχρονα με το κάψιμο Ελληνικών βιβλίων...» λέει ο ίδιος ιστορικός. Και ο άλλος ιστορικός ο Προκόπιος σημειώνει πως ο Ιουστινιανός «θέλησε καταλύειν ρητόρων αξίωμα».

Ο φανατισμός εναντίον των Ελλήνων δεν έχει προηγούμενο. Στα μέσα του 20^{ου} αιώνα «ανακαλύψαμε» τη λέξη Γενοκτονία. Οι Έλληνες την έζησαν πριν από

1500 χρόνια κατά τον 6^ο αιώνα όταν «όλα τα' σκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά» που μας λέει ο Δ. Σολωμός για άλλη συνεχόμενη σκλαβιά.

Η άγρια αυτή γενοκτονία των Ελλήνων δεν συγκρίνεται με καμία άλλη. Οι Έλληνες που επέζησαν μετά τη βίαιη αυτή καταστολή δεν έχουν σχέση με την αρχαία Ελληνική παιδεία, ούτε με τους φιλοσόφους τους, ούτε με τους ποιητές τους. Έχουν μάτια αλλά δεν μπορούν να δουν τους προγόνους τους. Έχουν αυτιά, αλλά τους απαγόρευσαν να τους ακούνε, αφού έκλεισαν τα σχολεία τους.

ΚΑΙ Η ΒΙΑΙΗ ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΕΣΗ

Κάτω από αυτές τις συνθήκες οι Έλληνες έπρεπε να θάψουν βαθιά την ελληνικότητά τους και έτσι βίαια παρθενογεννήθηκε μία «νέα φυλή» οι Ρωμιοί χωρίς να έχουν ρίζες, χωρίς ιστορία, χωρίς παιδεία και κάτω από το ρωμαϊκό ζυγό βίαια αγκαλιάσανε τη «ρωμοσύνη» ως σανίδα σωτηρίας. Κανένας άλλος λαός στον κόσμο δεν απέβαλε το «είναι» του τόσο βίαια. Και σήμερα για ποιο «Ελληνορωμαϊκό πολιτισμό» μιλάμε; Όσο για τον Ιουστινιανό τον ονομάσαμε και «Μέγα»! Τρομάρα μας! Το κακό συνεχίζεται και σήμερα γιατί πιστεύουμε ακόμη ότι είμαστε ρωμιοί – με το όνομα του κατακτητή – και ότι η ρωμοσύνη θα μας σώσει. Τί σκέψη μπορούμε να παράγουμε ως ηττημένοι;

Σήμερα ως Ελλάδα και Έλληνες πρέπει να αναζητήσουμε την ιδεολογική, την πνευματική και την πολιτισμική μας οντότητα στο μεγαλείο της «Ελληνικότητάς» μας, τα οποία κατέστρεψαν και εξαφάνισαν το «Βυζάντιο» και η ιδεολογία της Ρωμοσύνης.

Τα Ιερά των αρχαίων Ελλήνων. (Γράφει ο Χαράλαμπος Κανδηλιώτης – ποιητής/ερευνητής).

Ένα Ιερό, άγνωστο στον πολύ κόσμο, που δεν γνωρίζουμε πότε οικοδομήθηκε, δεν γνωρίζουμε αν προηγείται του Μαντείου της Δωδώνης, αλλά προηγείται του Μαντείου των Δελφών.

Αυτό το Ιερό ήταν το Μαντείο της Πηλαίας και Θερμοπυλών, όπου συγκροτήθηκε η πρώτη Αμφικτιονία. Την Αμφικτιονία αυτήν την αφιέρωσαν στην θεά Δήμητρα και οι επίτροποι, ή ιερείς της, λέγονταν Πυλαγόρες, και φρόντιζαν το Μαντείο. Από ποιους ιδρύθηκε το Μαντείο, μόνο εικασίες μπορούμε να προσεγγίσουμε. Σκοπός αυτών που αποφάσισαν την ίδρυση τού ιερατείου σ' αυτήν την ορεινή τοποθεσία ήταν μάλλον γιατί περιβάλλονταν από πολλά βουνά. Όπου πολύς κόσμος κατέφυγε εκεί μετά από κάποιον κατακλυσμό.

Το ενδιαφέρον τους ήταν μεγάλο και ανθρωπιστικό. Θα μπορούσαμε να πούμε ακόμα και πατριωτικό, γιατί οι λαοί που κατοικούσαν στην ορεινή αυτή περιοχή είχαν υψηλό φρόνημα καθήκοντος και το πνεύμα της Αμφικτιονίας ήταν μια καλή αρχή προς την ενοποίηση των ελληνικών φυλών.

Οι λαοί που συμμετείχαν σ' αυτήν την Αμφικτιονία ήταν δώδεκα. Οι εξής: Αχαιοί, Ίωνες, Αιολείς, Δωριείς, Θεσσαλοί, Φωκείς, Λοκροί, Περραιβοί, Μάγνητες, Θηβαίοι, Δόλοπες και Βοιωτοί.

Και απ' ό,τι κατάλαβα, οι φωτισμένοι αυτοί άνθρωποι μάλλον θα ήρθαν από ανατολικά, ίσως από το Ιερατείο της Σαμοθράκης, γιατί το νησί αυτό έχει ύψος 1800 μέτρα, τα δε νερά του νησιού πηγάζουν από πολύ ψηλά. Εκεί ήταν το Ιερατείο των Καβείρων. Τι γνωρίζουμε γι' αυτό; Γνωρίζουμε ότι το ιερατείο αυτό ήταν πανάρχαιο και διέσωσε τον πανάρχαιο ελληνικό πολιτισμό. Αργότερα έχουμε την ίδρυση του ιερατείου των Δελφών, αλλά δεν γνωρίζουμε πότε ακριβώς ιδρύθηκε και από ποιούς. Ίσως από Μινωίτες. Στη μυθολογία διαβάζουμε ότι οι Μινωίτες ακολούθησαν ένα δελφίни και προς τιμή αυτού ίδρυσαν το ιερατείο των Δελφών, το οποίο αφιέρωσαν στον θεό Απόλλωνα.

Ο ρόλος των Μαντείων ήταν χρήσιμος γιατί έδινε στους προγόνους μας τη δύναμη και θέληση για εξάπλωσή τους σ' όλον τον τότε γνωστό κόσμο.

Βέβαια υπάρχει κι ένα σημείο που έχει ανάγκη ιδιαίτερης μελέτης. Από πού ήρθαν οι πρόγονοί μας; Μελετητές αρχαίων πολιτισμών καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η προέλευσή μας είναι μάλλον ινδοευρωπαϊκή. Αυτό όμως το αντικρούει ο ανθρωπολόγος Άρης Πουλιανός, ο οποίος επιμένει, (σύμφωνα με έρευνές του), ότι οι Έλληνες είμαστε αυτόχθονες κάτοικοι αυτού του χώρου, που λέγεται Ελλάδα και ιδιαίτερα της περιοχής Ηπείρου-Μακεδονίας.

(Αυτά ως μια αρχή. Θα έχουμε και συνέχεια. Χ. Κανδηλιώτης).

«Βλαπτικοί παράγοντες στην εργασία και την εργαζόμενη γυναίκα».

(Παρουσίαση: Κατερίνα Τσίτα – ερευνήτρια). Επιμέλεια του Γιώργου Ραχιώτη του Πανεπιστημίου της Θεσσαλίας – ειδικού ιατρού εργασίας).

Πολλοί είναι οι βλαπτικοί παράγοντες του εργασιακού περιβάλλοντος σε σχέση με τη γυναίκα, αλλά σε πρώτη προτεραιότητα τοποθετείται ο βλαπτικός παράγοντας της νυχτερινής βάρδιας εργασίας. Τι όμως πραγματικά προκαλεί η νυχτερινή βάρδια στην υγεία;

Η νυχτερινή βάρδια έχει καταταγεί, σύμφωνα με τη διεθνή υπηρεσία για την έρευνα του καρκίνου, ως πιθανός καρκινογόνος παράγοντας και συσχετίζεται με κίνδυνο των γυναικών για ανάπτυξη καρκίνου του μαστού. Κι αυτό ερμηνεύεται ως εξής: Όταν κοιμόμαστε το βράδυ, από το κεντρικό νευρικό σύστημα παράγεται μια ορμόνη που λέγεται μελατονίνη, η οποία για να παραχθεί θέλει σκοτάδι, και αυτή η ορμόνη έχει αποδειχθεί ότι είναι σημαντική για τη λειτουργία του αμυντικού συστήματος του οργανισμού.

Όταν αυτή αντί για σκοτάδι αντιμετωπίζει το φως, όταν έχουμε αντιστροφή, δηλαδή του βιολογικού ρυθμού, πέφτουν οι συγκεντρώσεις της ορμόνης κι αυτό έχει

αποδειχθεί ότι διαταράσσει το αμυντικό σύστημα του οργανισμού, με αποτέλεσμα να είναι αυτός ο τρόπος που θεωρείται ότι εμπλέκεται με τη δημιουργία της καρκινογένεσης.

Θίγει επαγγέλματα νυχτερινά, που έχουν σε σταθερό ρυθμό νυχτερινές βάρδιες, όπως νοσηλεύτριες, γιατρούς, αστυνομικούς, αεροσυνοδούς, κ.λπ. Ιδιαίτερος κίνδυνος υπάρχει στην κατηγορία των γυναικών, (σύμφωνα με σχετικές μελέτες), που δουλεύουν βράδυ πάνω από μια δεκαετία και τουλάχιστον με μια νυχτερινή βάρδια την εβδομάδα. Όμως δεν μπορούμε να ορίσουμε με ασφάλεια κάποιο όριο, διότι ο κάθε οργανισμός αντιδρά διαφορετικά.

Παράλληλα, υπάρχουν μελέτες με τη συγκεκριμένη ορμόνη (μελατονίνη) που αφορούν και τους άνδρες και συγκεκριμένα παρουσιάζουν ότι η βραδυνή εργασία τους επηρεάζει και προκαλεί καρκινογενέσεις στο παχύ έντερο και στον προστάτη.

Ένας ακόμη σημαντικός βλαπτικός παράγοντας στην εργασία για την υγεία της γυναίκας είναι η έκθεσή της σε χημικές ουσίες και για παράδειγμα σε μόλυβδο.

Βέβαια αυτές επηρεάζουν και τους άνδρες αλλά οι γυναίκες είναι πιο ευπαθείς, στην έκθεση σε τέτοιους βλαπτικούς παράγοντες και ακόμη περισσότερο πιο ευπαθείς όταν είναι έγκυες. Για παράδειγμα, οι κομμώτριες είναι ένας κλάδος που εκτίθεται σε μεγάλο ποσοστό τοξικών ουσιών.

Μελέτες έχουν δείξει ότι το επάγγελμα της κομμώτριας έχει κινδύνους για καρκινογένεση, λόγω της χρήσης των βαφών (λόγω κυρίως της εισπνοής των στοιχείων των βαφών).

Άλλοι βλαπτικοί παράγοντες είναι η πολύωρη ορθοστασία, ο κακός εργονομικός σχεδιασμός των θέσεων εργασίας, η έκθεση σε βιολογικούς παράγοντες (π.χ., σε ιούς), καθώς και οι λεγόμενοι ψυχοκοινωνικοί οργανωτικοί, που αφορούν στην παρενόχληση στην εργασία.

Δηλαδή, όσον αφορά στο τελευταίο υπάρχει το λεγόμενο σύνδρομο «μόμπινγκ – mobbing) στοιχεία του οποίου είναι η υποτίμηση και η μείωση της προσωπικότητας του εργαζομένου με διάφορους τρόπους από προϊστάμενους (αλλά παρατηρείται και μεταξύ ισόβαθμων υπαλλήλων), επίσης η συμπεριφορά κάποιων και η προσπάθειά τους να «βάλουν» στο ψυγείο» τον εργαζόμενο, να τον απομονώσουν, να διαρρέουν σχόλια ότι δεν κάνει καλά τη δουλειά του, κ. ά. Πολλά από τα θύματα του «μόμπινγκ) είναι γυναίκες, τόσο στον τομέα των υπηρεσιών (π.χ. γραφεία) όσο και στη βιομηχανία. Παράδειγμα αποτελούν συνδικαλίστριες που μπαίνουν στο «ψυγείο) από την εργοδοσία.

Οι ξεχασμένοι Έλληνες της Κάτω Ιταλίας.

Άρθρο της: [Χριστιάννας Λούπα](#)

Αν νομίζετε ότι, περπατώντας στους δρόμους της Μπόβα, της Παρμίνα ή του Ρέτζιο της Κάτω Ιταλίας, ακούσατε να μιλούν οι ντόπιοι μεταξύ τους ελληνικά, μην τρομάξετε! Δεν έχετε παραισθήσεις! Όντως ελληνικά ακούσατε. Λίγο παρεφθαρμένα βέβαια και προσαρμοσμένα στην τοπική διάλεκτο. Είναι τα λεγόμενα «γκρεκάνικα».

Πώς είναι δυνατόν λοιπόν, ολόκληρη η Νότια Ιταλία να θυμίζει τόσο έντονα Ελλάδα; Από τις ονομασίες των δρόμων, τη διάλεκτο των ανθρώπων, τα ήθη και τα έθιμα, μέχρι και τις αρχαιότητες. Το ελληνικό πνεύμα είναι διάχυτο παντού. Τι συμβαίνει εδώ; Μήπως άλλαξαν τα σύνορα της Ελλάδας και δεν το πήραμε είδηση;

Πράγματι, τα σύνορα της Ελλάδας στην αρχαιότητα δεν είχαν καμιά σχέση με τα σημερινά. Πριν 3.500 χρόνια περίπου οι Μυκηναίοι έφτασαν στα παράλια του κόλπου του Τάραντα, όπου και εγκαταστάθηκαν. Λίγα χρόνια αργότερα άρχισαν να καταφθάνουν στην περιοχή Ευβοείς, Μεγαρείς, Μεσσήνιοι, Σπαρτιάτες, Ίωνες που σιγά σιγά δημιούργησαν την περίφημη Magna Grecia. Ο όρος περιλάμβανε όλες τις περιοχές της Κάτω Ιταλίας, οι οποίες είχαν κατοικηθεί από Έλληνες αποίκους.

Οι καλοί μας οι μακρινοί παππούληδες λοιπόν, οι Μεσσήνιοι, μετά το τέλος του Β΄ Πελοποννησιακού Πολέμου, πήγαν στην Κυλλήνη κι από εκεί στην Κάτω Ιταλία, όπου εγκαταστάθηκαν στην περιοχή της Καλαβρίας - τη σημερινή Απουλία - και ίδρυσαν την νέα πόλη της Μεσσήνης, περίπου 3.000 χρόνια πριν. Έτσι, η Messina, είναι χτισμένη στην άκρη του ομώνυμου κόλπου, ακριβώς εκεί που γίνεται το πέρασμα από τη χερσόνησο στη Σικελία.

Στο σημείο εκείνο, κατά τη μυθολογία, βρίσκονταν δύο θεόρατοι βράχοι που έφταναν μέχρι τον ουρανό. Στον έναν υπήρχε μια κρυφή σπηλιά όπου κατοικούσε ένα απαίσιο τέρας, που γάβγιζε ολημερίς, η Σκύλλα, με δώδεκα πόδια και έξι λαιμούς, που ο καθένας κατέληγε σε τρομερό κεφάλι με τρεις σειρές τεράστια, κοφτερά και πυκνά δόντια. Κάθε τόσο ξεπρόβαλλαν από τη σπηλιά το κεφάλια και άρπαζαν τους δύστυχους ναυτικούς από τα καράβια. Στον άλλο βράχο κατοικούσε η Χάρυβδη,

που τρεις φορές τη μέρα ρουφούσε τη θάλασσα και μετά την ξερνούσε με δύναμη, τσακίζοντας όποιο πλεούμενο περνούσε τη στιγμή εκείνη. Παρ' όλα αυτά ο Οδυσσέας κατάφερε να περάσει τον πορθμό, μολονότι έχασε έξι από τους συντρόφους του.

Σήμερα βέβαια γνωρίζουμε ότι, λόγω της στενότητας του πορθμού, η θάλασσα που μπαίνει σ' αυτόν από τα δύο μεγάλα πελάγη, το Τυρρηνικό και το Σικελικό είναι γεμάτη από πολύ επικίνδυνα ρεύματα, που στη φαντασία των τότε ανθρώπων που προσπαθούσαν να εξηγήσουν τα ναύαγια, πήραν τη μορφή τεράτων.

Ένας όμορφος μύθος σχετικά με την πόλη Μπόβα, αναφέρει πως εκεί ήρθε μια γιγάντια βασίλισσα Σπαρτιάτισσα με τα βόδια της κι εγκαταστάθηκε στο μέρος αυτό με το λαό της. Η ίδια μάλιστα άφησε το τεράστιο αποτύπωμά της στο βράχο. Ο λαός έβσκε τα βόδια του στα πλούσια βοσκοτόπια της περιοχής και το μέρος ονομάστηκε Βούας (= βους). Με τα χρόνια οι Ιταλοί μετέτρεψαν το «υ» σε «ν» κι έτσι προέκυψε η Βονα.

Οι Λακεδαιμόνες επίσης ίδρυσαν τον Τάραντα, στις όχθες του ομώνυμου ποταμού. Δωρικής καταγωγής και γόννοι παράνομων δεσμών μεταξύ οπλιτών και γυναικών άλλων φυλών που τους υπηρετούσαν, κατάφεραν να δημιουργήσουν μια πολύ ισχυρή πόλη στο τακούνη της ιταλικής μπότας. Οι Έλληνες άποικοι, ωστόσο, κουβάλησαν μαζί τους και όλες τις συνήθειες του τόπου τους, τους ήρωες, τους μύθους, τους θεούς, τα ήθη και τα έθιμα, αλλά και τη φιλαρχία και τις έριδες - που θα οδηγήσουν τις ελληνικές πόλεις σε μεγάλες διαμάχες - και φυσικά τη γλώσσα, η οποία άντεξε μέχρι το τέλος της βυζαντινής περιόδου.

Τώρα στα ελληνόφωνα χωριά, τα “γκρεκοχώρια”, χρησιμοποιούν τη “γκρεκάνικη” διάλεκτο, που δυστυχώς, όμως, τείνει να εξαφανιστεί, καθώς οι κάτοικοι ζουν απομονωμένοι στη φτώχεια του ιταλικού νότου και ο μόνος τρόπος να διατηρηθεί είναι να διδάσκεται στα σχολεία.

“Του βάντουνε αλάι στη λάμπα της γλώσσας μα να μη σβηστεί”, (Πρέπει να βάλουμε λάδι στη λάμπα της γλώσσας μας για να μη σβηστεί), λένε οι συμπαθέστατοι και πολύ φιλόξενοι κάτοικοι, κρούοντας τον κώδωνα του κινδύνου, κυρίως στο ελληνικό κράτος και ζητώντας την προστασία της διαλέκτου.

Ευτυχώς, ήδη από το 1999, ψηφίστηκε, έστω και όψιμα, νόμος στην Ιταλία για την προστασία των δώδεκα γλωσσικών μειονοτήτων, μεταξύ των οποίων το αρχαίο ελληνικό ιδίωμα των “γκρεκάνικων”, που είναι και το πιο ευρέως διαδεδομένο στην περιοχή. Έτσι, λοιπόν, δειλά - δειλά η διάλεκτος αυτή αρχίζει να διδάσκεται στα σχολεία έχοντας μεγαλύτερες πιθανότητες να επιβιώσει.

Χριστιάννα Λούπα

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

(Γράφει ο Στρατής Βακράς, συγγραφέας/ερευνητής).

Η νύχτα ήρθε απρόσμενα, δίχως τυμπανοκρουσίες και σχεδόν αθόρυβα διώχνοντας το φως και δίνοντας μιαν ανάσα στην Πανίδα και Χλωρίδα από τον καύσωνα της ημέρας διεκδικώντας συνάμα το μερίδιο της που λόγω θέρους η φύση είχε μεροληπτήσει υπέρ του φωτός. Η

πνοή μιας ελαφριάς μαϊστράδας από το Αιγαίο δίνουν μια ανάσα στον ταλαιπωρημένο ανθρώπινο οργανισμό, που είχε εξαντληθεί με το να αμύνεται ολημερίς στο κύμα καύσωνος, και εγώ, αχώριστο κομμάτι του εαυτού μου, καθισμένος στην βεράντα του σπιτιού, με θέα το ασημοφώτιστο αιγαίο συλλογίζομαι και αναλογίζομαι με φόντο το ελαφρύ σκοτάδι που προσπαθεί να σκεπάσει την θέα της ζωογόνας θάλασσας, με ένα αλαφρό σκότος που το διαταράσσει η ανταύγεια των ηλεκτρικών λαμπτήρων της ανθρώπινης διάνοησης για την χειραγωγή του σκότους.

Αγναντεύω με έκσταση το απέραντο νυχτερινό ασημένιο γαλάζιο του Αιγαίου που μέσα του αντανακλάται η ολόγιομη σελήνη, τα αμέτρητα άστρα και πλανήτες που με την ανταύγεια τους δίνουν αυτήν την μαγευτική αντανάκλαση. Στο βάθος του ορίζοντα, στις απέναντι τουρκικές ακτές, τα φώτα της εκεί ανθρώπινης διάνοησης αντιστέκονται και αυτά όπως και τα Ελληνικά φώτα διαπερνώντας το σκοτάδι, πιθανόν για να μου επισημαίνουν την παρουσία τους. Το αιγαίο κυματίζει ρυθμικά με την δική του μουσική και για εσένα που το αγαπάς και το λατρεύεις, αυτά τα δύο – παλμός και μουσική γίνονται έστω και για λίγο το σημείο αναφοράς για να σου υπενθυμίσει πως η ζωή δεν είναι μια ανάσα, ένας χτύπος της καρδιάς, αλλά μια αέναη ύπαρξη που μεταλαμπαδεύετε, που μας πλησιάζει με τον τρόπο της ζητώντας αναγνώριση. Μέσα στην ανταύγεια του ήσυχου αιγαίου λες και διακρίνεις φανταστικές σκιές και φαντάσματα του παρελθόντος, ενός παρελθόντος που εξακολουθεί ακόμα και σήμερα να είναι σημείο αναφοράς σαν επίκαιρο, σαν το παρόν, αφού έχει αφήσει ανεξίτηλα ίχνη στην ιστορία αυτής της χώρας που σήμερα είναι κτήμα και της Ευρωπαϊκής πολιτιστικής κληρονομιάς. Με τα μάτια της φαντασίας και επηρεασμένος από αυτό το παρελθόν βλέπω τα τότε φοβερά για την εποχή τους πολεμικά πλοία, τις περίφημες Σάμαινες, να διασχίζουν τα νερά του αιγαίου, όχι μόνον για την διατήρηση της Σαμιακής ανεξαρτησίας, αλλά και για την στήριξη φίλων και συμμάχων. Βλέπω τα εμπορικά πλοία με ρώτα την Κύπρο και την Αίγυπτο να μεταφέρουν προϊόντα και βιοτεχνίες του νησιού, βλέπω με τα μάτια της φαντασίας τον Σάμιο Ελπίς να' χει βάλει ρώτα για την Μεσόγειο, να περνά τις στήλες του Ηρακλέους και να διαπλέει τα δυτικά παράλια της μαύρης Ηπείρου, τον πέμπτο προ Χριστού αιώνα, βλέπω με την ίδια φαντασία τον μεγάλο φιλόσοφο Πυθαγόρα να φεύγει κυνηγημένος από το κατεστημένο για τις προοδευτικές του ιδέες, κάτι που επαναλαμβάνεται μέχρι και των ημερών μας, και τα αυτιά συλλαμβάνουν με υπέρηχους την θλιβερή κραυγή μιας αδελφής που ψάχνει ακόμα για τον αδελφό της τον Αλέξανδρο, και την στιγμή που στην οθόνη της φαντασίας μου έρχονται σκηνές από μια τιτάνια μάχη μεταξύ δυο θεών, που διεκδικούν ακόμα αυτό το πέλαγος, του Ποσειδώνα και του Τρίτωνα, κάπου στον δρόμο ακούγονται ομιλίες

συνανθρώπων πιθανόν για να μου επισημάνουν πως δεν είμαι μόνος μέσα σε αυτήν την απεραντοσύνη του τοπίου της έκστασης και της σκέψης, και την σκέψη διαταράσσει ακόμα περισσότερο κάποιο παιδικό κλάμα, μια φωνούλα, που λες και θέλει να βεβαιώσει πως όταν θα έρθει το πλήρωμα του χρόνου πίσω σου η ζωή, με ό,τι συνεπάγεται, αναμνήσεις, φαντασία, στοχασμούς, θα έχει συνέχεια. Από πάνω στο στερέωμα τα αμέτρητα αστέρια με τους λίγους πλανήτες σαν φύλακες του Σύμπαντος επιτηρούν και επισημαίνουν την αέναη παρουσία τους, και η αύρα να δροσίζει σώμα και πνεύμα, και εσύ χαμένος ακόμα στην αίσθηση της επαφής να εκστασιάζεσαι αναλογιζόμενος πως από αυτήν την ασήμαντη γωνιά με την δική σου παρουσία γίνεσαι μάρτυρας πεπραγμένων, γίνεσαι πραγματιστής γιατί απέναντι σου έχεις ένα έστω και απειροελάχιστο κομμάτι από το έργο του Δημιουργού των πάντων. Ενός ακούραστου και ατέρμονου δημιουργού που πολλοί μην μπορώντας ή και μη θέλοντας να εμβαθύνουν στην σκέψη, την φαντασία, την περιέργεια, την γνώση, την λογική το προσδιορίζουν με μια κενή δισύλλαβη λέξη Θεός και με αυτό καλύπτουν την αδυναμία και την άρνηση της πραγματικότητας παραβλέποντας τον ουσιαστικό, αυτόν τον πραγματικό δημιουργό, αυτό που αποκαλούμε απέραντο και άπειρο σύμπαν, το αέναο, το άναρχο και ατέρμονο σύμπαν με την τόσο λεπτή αρμονία που το διέπει, και μέσα του περικλείει το κάθε συστατικό της δημιουργίας, ύλη, φως, οξυγόνο, υδρογόνο, συμπτώσεις, περιπτώσεις, αποστάσεις, χρόνο, αιτίες, αλλά και το ανεξήγητο. Βλέπεις πάνωθ' σου τα ουράνια σώματα και προσπαθείς να τα πλησιάσεις με την φαντασία, με την σκέψη, την περιέργεια, την γνώση, και γιατί όχι και με κάποια προσδοκία και επιθυμία. Και όσο εσύ επιμένεις και προσδοκάς τα βλέπεις να σε καταλαβαίνουν και να σου μιλούν με την δική τους γλώσσα και τρόπο, τρεμοσβήνοντας ή και σβήνοντας την λάμψη τους παίρνοντας τον δρόμο για το ησυχαστήριο τους περιμένοντας την ώρα που θα το χρειαστεί και πάλι αυτή η αρμονία του σύμπαντος. Κλείνεις τα μάτια και αφήνεις την φαντασία με όλες τις αισθήσεις να τα πλησιάσεις και να καταλάβεις, να ακούσεις τον παλμό της ύπαρξης τους, να ξεχωρίσεις τον αχαarakterιστο ήχο των μετακινήσεων τους στο ατέρμονο σύμπαν, να ακούσεις την μουσική όπως την άκουγε κάποτε ο συμπατριώτης μας φιλόσοφος Πυθαγόρας και να γίνεις ένας διάυλος για την μετάδοσή της. Και ξαφνικά αυτή η σκέψη συμβαδίζοντας με την φαντασία σε κάνουν να αισθάνεσαι υπεράνθρωπος, μηδενίζεις τις αποστάσεις, γίνεσαι αυτόπτης και αυτόκοος μάρτυρας, βγαίνοντας από τα όρια της στενής ανθρώπινης λογικής και προσπαθείς να ακούσεις να δεις και να διαισθανθείς με μια συμπαντική τηλεπάθεια, και τότε τα μάτια της φαντασίας θα δουν, τα αυτιά της θα ακούσουν και θα ζητήσεις να έχεις μαζί τους κάποιο διάλογο έστω και φανταστικό, και με το βλέμμα προσηλωμένο στο αχα-

νές διάστημα βγαίνεις από τα στενά όρια της λογικής και μπαίνεις στην σφαίρα των προσδοκιών, θέλεις να ικανοποιήσεις την περιέργεια, θέλεις να δεις το σύμπαν σαν μια προσιτή οντότητα και αυτό να μάθεις το πώς, το πότε και το πού, αλλά αν και το σύμπαν έχει κάποια απρόσμετη οντότητα, η φαντασία δεν έχει ύλη, δεν έχει προδιαγραφές, είναι μια εντελώς αφηρημένη γλωσσική τοποθέτηση και τίποτε περισσότερο, όμως η επιθυμία της γνώσης και της επαφής δεν σου αφήνουν περιθώρια λογικής και αφού το σύμπαν με την περίτεχνη κατασκευή του δεν σου δίνουν παρά εικαστικές απαντήσεις, προσπαθείς να τις βρεις εσύ με τη δική σου νόηση και αναλογίζεσαι, και μέσα στους λογισμούς, μέσα στον χαμό της λογικής και της σκέψης βλέπεις ένα ουράνιο σώμα απροσδιόριστης ηλικίας, όγκου και αποστάσεως να χάνεται σαν τις χαμένες σου σκέψεις και γίνεσαι ένα άβουλο ον όταν σκεφτείς πως αυτό το άγνωστο ουράνιο σώμα θα μπορούσε να έπεφτε επάνω σε αυτόν τον πλανήτη, που αυτήν την στιγμή εσύ αναλογίζεσαι και περιεργείς και να διαλυθεί εκ των όσων συνετέθη, αλλά σε αυτήν την περίπτωση επεμβαίνει η λογική που τόση ώρα σε είχε αφήσει να χαθείς στον ειρμό των σκέψεων και του αδιανόητου και σε βεβαιώνει πως για την ύπαρξη σου υπάρχουν σύμμαχοι και συγκυρίες, υπάρχει η απόσταση, ο χρόνος, η τριβή, η έλξη των λοιπών ουρανίων σωμάτων, αλλά πέραν αυτών των φυσικών εμποδίων υπάρχει η ανθρώπινη επιστήμη, που έρχεται μετά την αρμονία του σύμπαντος να σε καθησυχάσει για τις όποιες σου άνοιες, για τις μικρό φοβίες σου και τότε η σκέψη αφήνει και πάλι την φαντασία να εισχωρήσει σε ακαταλαβίστικα μονοπάτια και ατραπούς, μια και η ανθρώπινη φαντασία είναι ο προπομπός της κάθε επίτευξης. Και με αυτήν την φαντασία και τον επηρεασμό της από το ασημοφώτιστο Αιγαίο καταργείς τον χρόνο πρότερο και επόμενο, σπας τα σύνορα του αγνώστου και της αμφιβολίας, σβήνεις αποστάσεις της γνώσης και της λογικής και προσεγγίζεις την ανθρώπινη προσδοκία για την νόηση του απέραντου, του αγνώστου, αυτών που στην κοινή λογική σε αποτρέπουν η γνώση των δυσκολιών λόγω αποστάσεων, και του χρόνου της δικής σου διαβίωσης, αλλά αυτά ανήκουν στην σφαίρα της λογικής που αυτήν την στιγμή η νηνεμία και το παιχνίδισμα του Αιγαίου που σου μιλά με την δική του γλώσσα, που είναι και η γλώσσα που την νοιώθεις μέσα στην δική του μαγεία, μια μαγεία που δεν την διαταράσσει κανένας Ποσειδώνας σε έχει εγκλωβίσει. Και αφού αυτά τα τότε αλλά και σημερινά ανθρώπινα δημιουργήματα έπαψαν να έχουν κάποια επίδραση στην φύση και στην σκέψη μας, βρέθηκε ένα άλλο ανθρώπινο κατασκευάσμα να μου διακόψει την επαφή και τους διαλογισμούς, είναι ένα κατάφωτο κρουαζιερόπλοιο που αναιδέστατα διασχίζει το Αιγαίο, σκοτάδι και λογισμό μέχρι που κάπου χάνεται, και τα αστέρια εξακολουθούν να πλησιάζουν αλλά μαζί με αυτά έρχεται το φως να νικήσει το σκοτάδι και να εξα-

φανίσει αυτόν τον λαμπερό μαυροπίνακα στον οποίο είχα εισχωρήσει, ταξιδεύοντας δίχως όρια και φραγμούς για το πότε, πώς, και πού...
(*Στρατής Βακράς*).

Βιβλιοπαρουσίαση. (Γράφει η *Ιωάννα Λιακάκου. Συγγραφέας/Κριτικός*).

Ας πούμε για το βιβλίο της Λίτσας Νικολοπούλου-Γκόγκα. Ένα βιβλίο όμορφο εξωτερικά και ουσιαδώς εσωτερικά. Ο τίτλος του κι αυτός ωραίος, ουσιαδώς και ακριβής. Αποδίδει σωστά το περιεχόμενο Αναμνήσεις Ερωτήσεις Απορίες. Και τι άλλο μπορεί να περιέχει ένα βιβλίο από αναμνήσεις, ερωτήσεις και απορίες. Όσα κι αν θυμάται κανείς, όσο κι αν αναρωτιέται και ρωτάει τους πάντες και τα πάντα στο τέλος μένει με τις απορίες του ή μάλλον την πιο μεγάλη απορία. Γιατί είμαστε άδικοι; Τι μας φταίει; Γιατί δεν μπορούμε να βρούμε αυτό που λέμε ευτυχία; Γιατί η φτώχεια και η απονία;

Ωραία μας τα περιγράφει η συγγραφέας, απλά, σταράτα, καθαρά, θαρραλέα. Δε φοβάται, δε δειλιάζει, δεν μασάει τα λόγια της. Έχει πολλά να πει, πολλά παράξενα βλέπει, απορεί, ρωτάει απορεί. Από τις αναμνήσεις, από το παρόν, από το παρελθόν, από παντού πετάγονται οι ερωτήσεις, γιατί, γιατί, γιατί. Σαν ένα παιδί που ρωτάει συνέχεια, έτσι κι η συγγραφέας Λίτσα Νικολοπούλου Γκόγκα έγραψε το βιβλίο της. Αλλά κάπου κάπου προσφέρει και λύσεις. Η σπατάλη δεν είναι καλή, μπορούμε να είμαστε και ολιγαρκείς και η ζωή μας θα είναι ευκολότερη και δεν θα στερούνται οι συνάνθρωποί μας, λέει. Να μια απάντηση στο ερώτημα της πείνας που μαστίζει το ένα τρίτο του πληθυσμού της γης. Η εργασία και η δραστηριότητα κάνει τον άνθρωπο υγιή, ευχάριστο ακόμη και όμορφο, αν θέλετε. Μπορεί ο άνθρωπος να καλυτερέψει τη ζωή του. Μπορεί. Αρκεί να είναι έτοιμος να κουραστεί, να προσπαθήσει, να θέσει σκοπό του να γίνει ευτυχισμένος. Τίποτα δεν δίδετε, δεν χαρίζετε, το καθετί το αποκτάμε με κόπους, με προσπάθεια, με γνώση και καλοσύνη. Γι' αυτό η συγγραφέας επισημαίνει τα λάθη μας, τις υπερβολές μας, την αλαζονεία μας, την τεμπελιά μας, την απάθειά μας προς τον ξένο πόνο και ελπίζει ότι αφού βλέπουμε πού σφάλουμε ίσως μπορέσουμε να διορθωθούμε, να δούμε τον κόσμο γύρω μας και λίγο πιο πέρα από μας πόσες ανάγκες έχει. Γυρίζει πίσω στα νεανικά της χρόνια, οι αναμνήσεις κατακλύζουν το νου και βλέπει με απορία ότι και τότε τα ίδια συνέβαιναν τα άδικα και τα στραβά όπως και σήμερα, όπως και σε όλη την ιστορία του ανθρώπου και κάνει τις ερωτήσεις της σε μας, στον κόσμο, στην ιστορία στο Θεό ακόμη. Γιατί; Γιατί; Γιατί ο άνθρωπος δεν μπορεί να βρει το δρόμο του.

Αγάπη χρειάζεται, συμπόνια και ίσως και ολιγάρκεια. Η πλεονεξία, η σπατάλη, η αλαζονεία φταίνει για όλα τα

δεινά της ανθρωπότητας, ακόμη και η κούφια φιλοδοξία και ματαιοδοξία μας έχουν φτάσει σ' αυτό το βήμα. Καθόλου υπερήφανοι δεν μπορούμε να είμαστε για την πορεία μας εδώ στη γη. Γνωρίζουμε ότι είμαστε περαστικοί και όμως σε πόσα λάθη δεν πέφτουμε λάθη που μας οδηγούν στη δυστυχία, στο αδιέξοδο, και τέλος ίσως σε κάποια γνώση, μερικούς, αλλά τότε είναι αργά πολύ.

Τούτο το ωραίο βιβλίο της Λίτσας Νικολοπούλου-Γκόγκα έχει πολλά θέματα να θίξει. Αναμνήσεις, λοιπόν Ερωτήσεις, Απορίες για μεγάλα κοινωνικά προβλήματα που είναι απόρροια της ψυχοσύνθεσης του ανθρώπου που δυστυχώς δεν μπορεί να ξεφύγει από τη μοίρα του; Την κατάρα; Την επιπολαιότητά του, ή την κακία του ίσως, ας πούμε την άγνοιά του. Ωραία θέματα όπως: Ο φόβος και το θάρρος. Αφθονία και στέρηση. Έκσταση και απόγνωση. Δύστυχα παιδιά. Όταν σε παίρνουν τα χρόνια Νύφες. Μη μιλάς μη ζητάς πολλά, και άλλα. Όλα της ωραία και σοβαρά χωρίς να είναι ψυχοπλακώτικα. Το εισαγωγικό σημείωμα του Κωνσταντίνου Καλυμνιού σύντομο και συμπυκνωμένο αποδίδει το περιεχόμενο του βιβλίου και προετοιμάζει τον αναγνώστη για τα θέματά του. Η εμφάνιση του βιβλίου εξαιρετική. Μια απλή εικόνα της καθημερινής κίνησης. Η ζωή, ο άνθρωπος, τα ζώα βοηθοί και συνεργάτες του ανθρώπου, η θάλασσα, ο ουρανός. Όλα σε μια εικόνα η ζωή μας κι εμείς περαστικοί, όλοι, πεζοί καβαλαρέοι. Όλοι οδεύουμε. Αφιερωμένο στους πολυαγαπημένους της που διάβηκαν το δρόμο άλλοι κανονικά κι άλλοι σαν αστραπή, γρήγορα και συγκλονιστικά. Στους γονείς της τους σεβαστούς, στον αδικοχαμένο εγγονό της Γιωργάκη, το δεκαεννιάχρονο λεβέντη που μας λείπει, ότι και να γράνω για το Γιωργάκη θα' ναι φτωχό. Σ' αυτούς αφιερώνει το βιβλίο της η συγγραφέας.

Η Λίτσα Νικολοπούλου-Γκόγκα γεννήθηκε στο Αίγιον το 1932, μετανάστευσε στην Αυστραλία το 1956 και ζει στη Μελβούρνη από τότε στην περιοχή του Νόρθκοτ, πάντα εργαζόμενη και αφιερωμένη στην οικογένειά της βρήκε το χρόνο και έγραψε τις σκέψεις της, τις Αναμνήσεις της, έκανε τις Ερωτήσεις της, κατέθεσε τις Απορίες της. Είναι αξιέπαινη γι' αυτό της το κατόρθωμα. Γυναίκα, εργαζόμενη, μητέρα, γιαγιά, έγραψε. Πώς τα κατάφερε; Τα κατάφερε. Μπράβο της. Έχει δημοσιεύσει ως τώρα έξι βιβλία με Ποίηση κι άλλοτε με Πεζογραφία. Επίσης συχνά δημοσιεύει στον παροικιακό τύπο. Έργο της έχει συμπεριληφθεί σε Ανθολογίες καθώς και μεταφρασμένα έργα της στην αγγλική σε συνεργασία με άλλους λογοτέχνες.

Σε όλα της τα έργα γενικά ασχολείται με το θέμα του πολέμου, της πείνας, της καταπίεσης, της βίας και μολονότι βλέπει τη ζωή ρεαλιστικά ελπίζει στο μέλλον οι άνθρωποι να ζήσουν αγαπημένοι με αυτοσεβασμό με αλληλεγγύη.

Χάρτης ηλικίας 120.000 ετών!

Σάββατο, 08 Ιανουάριος
2011 14:00

Βρέθηκε στην περιοχή του Bashkir θαμμένος ένας πέτρινος χαραγμένος χάρτης (μέρος μεγαλύτερου μάλλον που πρέπει να χαρτογραφεί όλη την Γη και υποθέτουν ότι έχει κομματιαστεί και θαφτεί στην περιοχή) ο οποίος δείχνει την περιοχή των Ουραλίων και χρονολογείται (από δύο όστρακα που βρέθηκαν στην επιφάνεια του) ούτε λί-γο ούτε πολύ, περίπου 120.000ετών! Αν και η χρονολόγηση του δεν είναι σίγουρη (μπορεί τα όστρακα να είχαν εγκλωβιστεί στην πέτρα πολύ πριν χαραχτεί ο χάρτης), είναι σίγουρα αρχαίος και σίγουρα δεν συμβαδίζει με τις γνώσεις και την τεχνολογία καμιάς εποχής-του-παρελθόντος! Ο χάρτης είναι τρισδιάστατος, δηλαδή χωρίζεται σε τρία μέρη από διαφορετικά υλικά που δίνουν μια τρισδιάστατη εικόνα της περιοχής με τα βουνά, τα ποτάμια, τα φαράγγια κλπ. Τέτοιος χάρτης είναι αδύνατον, σύμφωνα με τους Ρώσους επιστήμονες που τον μελετούν, να γίνει α-κόμα και σήμερα και χρειάζεται βοήθεια από αεροφω-τογραφίες ή δορυφόρους και μοντέρνα τεχνολογία. (Οι αμερικάνοι φτιάχνουν έναν τέτοιο τρισδιάστατο χάρτη της γης που θα είναι έτοιμος το 2010!) Οι ακτίνες X έδειξαν ότι η χάραξη δεν έγινε από κάποιον χαρτο-γράφο με συμβατικά μέσα (και μάλιστα πρωτόγονα) αλλά ότι είναι φτιαγμένη με τεχνητό τρόπο και μάλιστα με εργαλεία ακριβείας. Γι αυτό τον λόγο και τον κατασκευαστή του χάρτη τον ονομάζουν "The creator" (ο δημιουργός). Η πέτρα της Ντάσκα (Dashka's stone) όπως την ονομάζουν, έχει άγνωστη γραφή (σημειώσεις) πάνω της και στην αρχή νόμιζαν ότι είναι αρχαία Κινέζικα σύμβολα γραφής αλλά δεν είναι και αν και δεν έχουν ακόμα μεταφράσει αυτή την άγνωστη γλώσσα, πιστεύουν ότι είναι ιερογλυφικοί-συλλαβικοί χαρακτήρες. Οσο μελετούν τον χάρτη, τόσα νέα μυστήρια ανακαλύπτουν.

Στο χάρτη υπάρχει ένα γιγαντιαίο αρδευτικό σύστημα, μαζί με τους δύο υπάρχοντες φυσικούς ποταμούς, υπάρχουν 2 τεχνητά αρδευτικά κανάλια 500 μέτρων, 12 δεξαμενές μεγέθους 300- 500 μέτρων, σχεδόν 10 χι-

λιόμετρα μήκος και 3 χιλιόμετρα βάθος η καθεμία. Σε σχέση με αυτά, το κανάλι του Βόλγα σήμερα φαίνεται αστείο. Ένας φυσικός, ο Alexandr Chuvygov υποθέτει ότι και σήμερα οι άνθρωποι θα μπορούσαν να φτιάξουν μόνο ένα μικρό μέρος όσων περιγράφονται στον χάρτη. Επίσης, σύμφωνα με τον χάρτη ο ποταμός Belaya έχει τεχνητές όχθες. Και άλλο ένα μυστήριο είναι ότι στον χάρτη δεν υπάρχουν καθόλου δρόμοι!!! Ένας τέτοιος χάρτης, λένε, δεν μπορεί παρά να φτιάχτηκε για ανάγκες πλοήγησης, άρα υποθέτουν ότι οι κατασκευαστές του ήταν θαλασσοπόροι (για να μην πουν αεροπόροι) και πιθανόν να μην είναι ντόπιοι αλλά να έχουν έρθει από άλλο μέρος θέλοντας ίσως να φτιάξουν μια αποικία σε αυτό το μέρος. Μερικοί από τους επιστήμονες πιστεύουν ότι ο χάρτης ανήκει σε έναν εξαφανισμένο αρχαίο ανώτερο Πολιτισμό...) Οι επιστήμονες του Bashkir έχουν κάνει επίσημες ανακοινώσεις στην παγκόσμια επιστημονική κοινότητα για το εύρημα τους και σε λίγο και ξένοι επιστήμονες θα μπου στην έρευνα για την επιβεβαίωση ή όχι αυτού του περιεργου ευρήματος το οποίο ανατρέπει (αν επιβεβαιωθούν οι απόψεις) την Παγκόσμια-Ιστορία.

Από την Πράβδα, Άρθρο στα Αγγλικά.
<http://english.pravda.ru/main/2002/04/30/28149.html>

ΟΦΕΙΛΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Λαμμανού Βασιλειάδη, εκπαιδευτικού).

Επειδή υπάρχει μεγάλη σύγχυση και παραπληροφόρηση, σχετικά με το θέμα των οφειλών της Γερμανίας προς την Ελλάδα, θέλουμε υπεύθυνα να ενημερώσουμε συνοπτικά την ελληνική κοινή γνώμη και τους αρμόδιους φορείς, για το κρίσιμο αυτό εθνικό θέμα.

Οι οφειλές της Γερμανίας προς την Ελλάδα είναι δύο κατηγοριών:

Α. 1. *Οι επανορθώσεις για τις καταστροφές στις υποδομές κατά τη διάρκεια της κατοχής, δηλαδή προς το Δημόσιο, ύψους 7,1 δισεκ. Δολάρια, αγοραστικής αξίας 1938.* Αυτές, σύμφωνα με επίσημο έγγραφο της Τράπεζας της Ελλάδας, υπολογίζονται έως τον Μάρτιο του 2010 στο ποσό των 108,43 δισεκ. ευρώ, χωρίς τους νόμιμους τόκους (με το ελάχιστο επιτόκιο του 3% σε τιμές του 1938 υπερβαίνουν σήμερα το 1 τρις ευρώ, τρεις φορές περίπου πάνω από το δημόσιο χρέος).

2. *Το κατοχικό δάνειο, ύψους 3,5 δισεκ. Δολαρίων (αγοραστικής αξίας 1938).* Το κατοχικό δάνειο είναι το μισό περίπου του ανωτέρω ποσού των 7,1 δισεκ. Δολαρίων. Ανέρχεται σήμερα σε περίπου 54 δισεκ. ευρώ, χωρίς τους νόμιμους τόκους.

Το δάνειο αυτό, που υπολογίζεται κάθε χρόνο, τόσο από την τράπεζα της Ελλάδας, όσο και από την γερμανική κρατική τράπεζα, προκάλεσε καθοριστικά την πείνα και τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς απ' αυτήν. Το δάνειο της κατοχής, πρέπει να τονίσουμε, το δώσαμε με αίμα!

Και τα δύο αυτά ποσά δεν έχουν παραγραφεί, ούτε μπορούν να παραγραφούν,

Γιατί είναι αναγνωρισμένες οφειλές με διεθνείς συμφωνίες και διεθνείς συμβάσεις.

Αρκεί να τα ζητήσει η εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση. Γιατί, αν τα ζητούσε και η γερμανική κυβέρνηση αρνιόταν να τα καταβάλει, θα μπορούσε η όποια ελληνική κυβέρνηση να προσφύγει στα διεθνή δικαστήρια και αναμφισβήτητα να δικαιωθεί και να τα πάρει.

Καμία ελληνική κυβέρνηση δεν τα διεκδίκησε με αυτή τη διαδικασία.

Κατά καιρούς τέθηκε το θέμα ακόμη και με ρηματική νότα, αλλά το θέμα έμεινε εκεί, μετά την άρνηση των γερμανικών κυβερνήσεων, με απαράδεκτα προσχήματα.

Η άρνηση τις γερμανικής κυβέρνησης εκφράζεται με πολλούς τρόπους. Ένας στον οποίο οφείλεται κυρίως η παραπληροφόρηση είναι ο ισχυρισμός της Γερμανίας ότι δήθεν έχει δώσει στην Ελλάδα, στις 21 Σεπτεμβρίου 1961 115 εκατομμύρια μάρκα, με τα οποία ισχυρίζεται ότι ξόφλησε τις υποχρεώσεις της. Στη συναλλαγή που έγινε τότε για την απελευθέρωση του εγκληματία πολέμου Μέρτεν, υπογράφηκε πραγματικά σύμβαση, που σε υποσημείωση όμως φέρει την υπογραφή του τότε πρέσβη της Ελλάδας στη Βόννη, όπου τονίζεται ρητώς ότι μ' αυτά τα χρήματα, που βασικά δεν προορίζονταν για τα θύματα, αλλά για άλλες κατηγορίες θυμάτων, δεν εξοφλούνται οι υποχρεώσεις της Γερμανίας προς την Ελλάδα και ότι η Ελλάδα δεν παραιτείται από τις αποζημιώσεις. Να σημειωθεί επιπλέον ότι από αυτό το ποσό δόθηκαν τελικά μόνο 38 εκατομμύρια μάρκα.

Β. 1. Οι αποζημιώσεις των θυμάτων 100 Ολοκαυτωμάτων, από τα οποία έχουν αναγνωριστεί τα 89. (56.225 νεκροί ενδεικτικά).

Μία περίπτωση αφορά και τα θύματα του Διστόμου, που η αποζημίωσή τους ανέρχεται σήμερα περίπου στο ποσό των 60 εκατομμυρίων ευρώ, σύμφωνα με απόφαση της ολομέλειας του Αρείου Πάγου, που ανείρεσε ο Υπουργός Δικαιοσύνης της κυβέρνησης Σημίτη, αλλά επικύρωσε η απόφαση του αντίστοιχου Αρείου Πάγου (Corte Suprema di Cassazione) της Ιταλίας τον Οκτώβριο του 2008, που ισχύει και για το Δίστομο.

Η τελεσίδικη απόφαση για τις διεκδικήσεις των θυμάτων και αυτής του Διστόμου εκκρεμεί στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης, κατόπιν αγωγής της Γερμανικής Κυβέρνησης στις 29 Δεκεμβρίου 2009, για αναίρεση της απόφασης του Αρείου Πάγου της Ιταλίας, λόγω ετεροδικίας.

Το Διεθνές Δικαστήριο στη Χάγη κατά έγκυρες πληροφορίες θα συνέλθει στις 15 Ιανουαρίου του 2011 για να προβεί στις απαραίτητες διαδικασίες έως τα τέλη Μαρτίου του ίδιου έτους. Η απόφαση αναμένεται να εκδοθεί, πιθανότατα το καλοκαίρι του 2011, εάν δεν υπάρξει κάποια παρέμβαση από το ελληνικό ή άλλο

κράτος. Εφόσον η απόφαση περί ετεροδικίας δικαιώσει τη Γερμανία λήγει μια δια παντός το θέμα των αποζημιώσεων για τα θύματα και παραμένουν ανοιχτές οι άλλες απαιτήσεις.

Αλλά η ελληνική κυβέρνηση μπορεί, παρ' όλα αυτά, να θέσει το θέμα των αποζημιώσεων, για λόγους ηθικούς και λύσης ενός προβλήματος που έχει να κάνει με τη δικαίωση των θυμάτων και την εκπλήρωση των υποχρεώσεων της Γερμανίας για ανθρωπιστικούς λόγους.

2. **Οι αρχαιολογικοί θησαυροί**, που άρπαξαν από τα μουσεία, τους αρχαιολογικούς χώρους και από παράνομες ανασκαφές, είναι καταγεγραμμένες, και δεν έχουν επιστραφεί ως όφειλαν.

Το «Εθνικό Συμβούλιο Διεκδίκησης των Οφειλών της Γερμανίας προς την Ελλάδα», με πρόεδρό του τον Μανώλη Γλέζο και Γενικό Γραμματέα τον Ευάγγελο Μαχαίρα, δίνει ένα συνεπή αγώνα για το εθνικό αυτό ζήτημα.

Δεν απαιτεί, αλλά απαιτεί:

*Απαιτεί από την εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση, να πράξει το ιστορικό της χρέος και να διεκδικήσει, επιτέλους, τις αποζημιώσεις από τη Γερμανία. Όπως έχουν εξελιχτεί τα πράγματα μόνο οι ελληνικές κυβερνήσεις είναι σε θέση να φέρουν σε πέρας αυτό το καθήκον.

*Απαιτεί από τη γερμανική κυβέρνηση να πάψει να υπεκφεύγει, διαδίδοντας ψευδώς ότι τάχα έχει πληρώσει στο παρελθόν ή ότι δεν οφείλει τίποτα.

*Η αλήθεια είναι ότι η Ελλάδα είναι η μοναδική ευρωπαϊκή χώρα που δεν έχει αποζημιωθεί από τη Γερμανία, ενώ όλες οι άλλες χώρες έχουν αποζημιωθεί!

*Η αλήθεια επίσης είναι ότι οι δύο χώρες της τριπλής κατοχής κατά την περίοδο 1941-1945 (δηλ. η Ιταλία και η Βουλγαρία), που εξαιτίας της ναζιστικής Γερμανίας εισέβαλαν στην Ελλάδα, έχουν καταβάλει αποζημιώσεις και μόνο η Γερμανία αρνείται (αυτοεξαιρείται) να καταβάλει τις απαιτούμενες οφειλές. Όμως είναι επίσης αλήθεια ότι καμία γερμανική κυβέρνηση δεν πρόκειται να ανταποκριθεί, αν δεν απαιτήσουν οι ελληνικές κυβερνήσεις αυτό που πρέπει.

Δεν έχουμε κάτι εναντίον του γερμανικού λαού. Αντίθετα βρίσκουμε πολύτιμους συμπαραστάτες γερμανούς δημοκράτες και αντιφασίστες, που κατανοούν κι αυτοί ότι η καταβολή των αποζημιώσεων στην Ελλάδα είναι αναγκαία προϋπόθεση για να γυρίσει οριστικά η μαύρη σελίδα του ναζισμού και να προχωρήσουμε μπροστά σ' ένα κοινό δημοκρατικό ευρωπαϊκό μέλλον, με σεβασμό στις θεμελιώδεις αξίες του ανθρώπου, με αλληλεγγύη και ανθρωπιά.

Προς επίρρωση των ανωτέρω παραθέτουμε και την απαίτηση του κόμματος Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ προς τη Γερμανική Κυβέρνηση, στις 29.Ιανουαρίου 2010, που έχει ως εξής:

1. Ο γερμανικός στρατός και τα τάγματα εφόδου SS έχουν διαπράξει κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου και στην Ιταλία αποτρόπαια εγκλήματα. Προ πάντων μετά την πτώση του Μουσολίνι και την αποχώρηση της Ιταλίας από τη συμμαχία με την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία το Σεπτέμβριο του 1943 διαπράχθηκαν απειράριθμα εγκλήματα του γερμανικού στρατού εναντίον του άμαχου πληθυσμού.

2. Η Γερμανική Κυβέρνηση πρέπει γι' αυτά τα απάνθρωπα εγκλήματα να αναλάβει τις ευθύνες της. Δεν υπήρξε ως τώρα επαρκής ανταπόκριση. Απέναντι σ' αυτούς τους ανθρώπους που αντιμετώπισαν την τρομοκρατία των Εθνικοσοσιαλιστών περιορίστηκε η Ομοσπονδιακή Γερμανία μόνο σε συμβολικές χειρονομίες.

3. Εξαιτίας της μη πληρωμής αποζημιώσεων προσέφυγαν οι επιζώντες ή οι συγγενείς τους στο πρόσφατο παρελθόν, είτε μεμονωμένα είτε συλλογικά, στα ιταλικά δικαστήρια. Μερικές απ' αυτές τις προσφυγές δικαιώθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο της Ιταλίας, το Corte di Cassazione. Τελικά καταδικάστηκε η Ομοσπονδιακή Γερμανία τον Οκτώβριο του 2009 να πληρώσει αποζημιώσεις.

4. Στην περίπτωση αυτή ανήκουν και οι δικαστικές αποφάσεις για τα θύματα της σφαγής του Διστόμου από τα SS, των οποίων οι συγγενείς απαιτούν την εκτέλεση της δικαστικής απόφασης που τους δικαίωσε.

5. Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση αρνήθηκε σε όλες αυτές τις δικαστικές αποφάσεις να πληρώσει ένα εκατομμύριο Ευρώ στους συγγενείς των θυμάτων που εκτελέστηκαν το καλοκαίρι του 1944 στο χωριό Civitella από Μεραρχία του γερμανικού στρατού «Hermann Göring». 50 ακόμη προσφυγές εκκρεμούν στα ιταλικά δικαστήρια. Αρνήθηκε να προβεί στην αποζημίωση των θυμάτων των SS. Δεν είναι ακόμη διατεθειμένη να αναγνωρίσει την απόφαση του ανωτάτου ιταλικού δικαστηρίου. Η απόφαση του ανωτάτου δικαστηρίου Corte di Cassazione (Corte Suprema di Cassazione) για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας δεν αναγνωρίζει την ετεροδικία, που προβάλλει η Γερμανική Κυβέρνηση, αρνούμενη να αναγνωρίσει την απόφαση του ιταλικού δικαστηρίου και να την εφαρμόσει.

6. Αντί να πληρώσει αποζημίωση σ' αυτούς τους ανθρώπους, υποβάλλει η Γερμανική Κυβέρνηση αγωγή εναντίον της Ιταλίας στο Διεθνές Δικαστήριο στη Χάγη. Αυτή η αγωγή υποβλήθηκε το Δεκέμβριο του 2009 με την υποβολή ενός δικαιολογητικού. Η Γερμανική Κυβέρνηση επιδιώκει να αναγνωρίσει το Διεθνές Δικαστήριο, ότι το ιταλικό δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του το δικαίωμα της ετεροδικίας του γερμανικού κράτους.

Την ευθύνη – για να αποδώσουμε τα του καίσαρος το καίσαρι – **φέρουν ακέραια και αναλογικά** οι εκάστοτε ελληνικές κυβερνήσεις, τα ελληνικά κόμματα και οι Έλληνες πολίτες, που δεν πίεσαν τις κυβερνήσεις να πράξουν το χρέος τους, για το τεράστιο αυτό εθνικό θέμα και όχι μόνο.

Η λέξη κλειδί που ερμηνεύει το φαινόμενο: Η υποτέλεια των ελληνικών κυβερνήσεων, κομμάτων, οργανώσεων κ.λ.π

Οι εξαιρέσεις επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Παρ' όλα αυτά ο αγώνας μας συνεχίζεται έως την τελική του δικαίωση.

Για περισσότερες πληροφορίες στο ιστολόγιο του Εθνικού Συμβουλίου διεκδίκησης των οφειλών της Γερμανίας προς την Ελλάδα: www.olokaftoma.gr και: www.damonpontos.gr φάκελος: Γερμανικές επανορθώσεις. **Ο υπεύθυνος για τη Γερμανία Δαμιανός Βασιλειάδης. Μέλος της Γραμματείας του Εθνικού Συμβουλίου.**

Βάσει της αρχής της ετεροδικίας, που ζητά η γερμανική κυβέρνηση με την αγωγή της εναντίον του ιταλικού Αρείου Πάγου, κανένας πολίτης και κανένα κράτος δεν μπορεί να ασκήσει αγωγή εναντίον του γερμανικού κράτους. Η γερμανική κυβέρνηση φέρει ως επιχειρημα ότι δεν υπήρξαν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας κατά την κατοχή, αλλά εγκλήματα στα πλαίσια πολεμικών επιχειρήσεων.

Κβαντική Καρυάτιδα Πηγή: Πύλη Ιάσωνος.

Η διεκδίκηση της Καρυάτιδας δεν πρέπει να είναι μόνο παθητική. Η αναμονή σε τέτοια θέματα είναι επικίνδυνη. Όπως το προτείναμε και σε προηγούμενα άρθρα, πρέπει να αναδείξουμε την ελληνική τεχνογνωσία στον αρχαιολογικό αλλά και στον τεχνικό τομέα. Επιπλέον με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να προτείνουμε την αντικατάσταση του γνήσιου με ένα αντίγραφο ελληνικής παραγωγής για να μην υπάρξει έλλειψη στο Βρετανικό Μουσείο.

Όμως από την πλευρά του Νέου Μουσείου της Ακρόπολης, αυτή η πρόταση δεν αλλάζει τίποτα. Γι' αυτόν τον λόγο σκεφτήκαμε ότι θα πρέπει να το ενισχύσουμε με μια καινοτόμα προσπάθεια. Η ιδέα έχει ως εξής. Η μουσειολογία προβλέπει τώρα ένα κενό στη θέση της Καρυάτιδας που βρίσκεται στην Αγγλία. Αυτό το νοητικό σχήμα είναι δυνατό, αλλά δεν επαρκεί για να προκαλέσει μια αλλαγή φάσης, ώστε να δημιουργήσει φαινόμενο έλξης. Στην κβαντική φυσική το απόλυτο κενό δεν έχει νόημα λόγω της ανισότητας του Heisenberg (1901-1976) [1. 2. 3.]. Η ιδέα είναι λοιπόν να μετατρέψουμε το κλασικό κενό σε κβαντικό κενό, για να δημιουργήσουμε στη συνέχεια το είδωλο της Καρυάτιδας μέσω της τεχνικής του ολογράμματος. Τα lasers επιτρέπουν μια θεαματική απόδοση και μάλιστα μπορούν ακόμη και να δημιουργήσουν την αίσθηση της υψής. Ας φανταστούμε λοιπόν αυτό το κενό που υπάρχει, να τοποθετήσουμε στο Νέο Μουσείο της Ακρόπολης το ολόγραμμα της Καρυάτιδας. Μπορεί εύκολα να φανταστεί κανείς το φαινόμενο που μπορεί να προκαλέσει στον επισκέπτη, στον θεατή και βέβαια στον φο-

ρέα. Είναι ένας ιδιόμορφος τρόπος για να αποδείξουμε τις ικανότητές μας σ' ένα τομέα, κοινή τομή της επιστήμης και του πολιτισμού.

Η ολιστική προσέγγιση της ιδέας έχει όμως και ένα στρατηγικό υπόβαθρο. Η διεκδίκηση δεν προέρχεται όμως μόνο από τους υπεύθυνους του Νέου Μουσείου και τους Έλληνες επιστήμονες, αλλά από το λαό μας. Κι αυτός μπορεί να συμμετάσχει οικονομικά και συμβολικά σε όλη αυτήν την προσπάθεια που θα δείξει τι μπορούμε να δημιουργήσουμε γύρω από αυτό το μοναδικό θέμα που αποτελεί την αιχμή του δόρατος. Η όλη ιδέα είναι υλοποιήσιμη και υπάρχουν άνθρωποι που θέλουν να προσφέρουν στην πατρίδα τους. Σε αυτήν την προσπάθεια υπάρχει χώρος για τον καθένα, ακόμα κι ως θεατής. Ένα μοναδικό γεγονός που θα τραβήξει την προσοχή όλου του κόσμου πάνω στο θέμα της Καρυάτιδας.

Στα αζήτητα 2500 χρόνια Ιστορίας.

Θαλάσσια χωματερή τα 2.500 χρόνια Ιστορίας από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας στην περιοχή της Κυνοσούρας, εκεί όπου αντί να περιφρουρείται ο χώρος ως μνημείο παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς, υψώνεται ένα παρατημένο γλυπτό αναδεικνύοντας τη γύμνια της πολιτείας, των πολιτικών ανδρών του λαού της. Τον αφύλακτο αρχαιολογικό χώρο παγκόσμιας σημασίας **μόνο πρόβατα για βοσκή επισκέπτονται...** Το ζητούμενο αυτή τη στιγμή είναι να διασωθούν έστω και τα λίγα «καθαρά» εναπομείναντα στρέμματα γης στο σημείο που συναντήθηκαν δύο διαφορετικοί πολιτισμοί, ο ένας επελαύνων από την Ανατολή και ο άλλος αμυνόμενος στη Δύση. Αυτός ο χώρος-μνημείο, λέει ο Περιβαλλοντικός και Πολιτιστικός Σύλλογος «Perivos» Σαλαμίνας, **πρέπει να αγκαλιαστεί από όλη την ανθρωπότητα γιατί εκεί ανήκει.** Ζητάμε από όλους όσοι δεν οικοδομούν πάνω στο μίσος να συνδράμουν στην προσπάθειά μας αυτή και να υποστηρίξουν τις δραστηριότητές μας που έχουν σκοπό τη μη απαλλοτρίωση των λίγων στρεμμάτων γης όπου γράφτηκε ένα μέρος της παγκόσμιας Ιστορίας. «Ακόμα και από την COSCO ζητάμε να σεβαστεί την πολλών χιλιάδων ετών ιστορία της χώρας (Κίνας), τα συμφέροντα της οποίας εκπροσωπεί. Και να πιέσει προς την κατεύθυνση δικαίωσης του αιτήματός μας.

Απευθύνουμε πρωτίστως έκκληση και προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας **Κάρολο Παπούλια** να αγκαλιά-

σει και εκείνος τον αγώνα μας και να βοηθήσει με την προσωπικότητα και την ισχύ που απορρέει από το αξίωμα του».

Αυτό το παγκόσμιο σκάνδαλο, να θέλουν να εξαφανίσουν (χωρίς και την υπογραφή υπουργού Πολιτισμού) χιλιάδες χρόνια Ιστορίας, στο όνομα ενός ειδικού αναπτυξιακού σχεδίου του Πειραιά που ισοπεδώνει την πραγματική ανάπτυξη, που μπορεί να έρθει με μια ήπια μορφή τουρισμού στον τόπο όπου συγκρούστηκε η... Ιστορία.

Δεν θέλουμε, όπως διατείνονται κάποιοι, να εξαφανιστούν οι εργάτες και να χαθούν οι δουλειές τους από τα ναυπηγεία, απλώς η ασυδοσία με τα βυθισμένα κουφάρια, η βρωμιά και τα σκουπίδια θέλουμε να εξαφανιστούν, τονίζει με έμφαση ο Περιβαλλοντικός και Πολιτιστικός Σύλλογος Σαλαμίνας εξηγώντας: Είναι υπερβολικό να εξαπλώνονται σκανδαλωδώς πάνω στον χαρακτηρισμένο αρχαιολογικό χώρο λογής λογής εγκαταστάσεις ρυπαίνοντας, μολύνοντας, καταστρέφοντας το τοπίο.

Ο «Perivos» ζητά από τις δημοτικές αρχές Σαλαμίνας να πάρουν πρωτοβουλίες που θα σώσουν ό,τι απόμεινε από ένα ιστορικό κομμάτι γης με παγκόσμια σημασία.

Ένα μικρό οδοιπορικό ιστορικό από τον σύλλογο παρουσιάζει κάποιες από τις πτυχές του προβλήματος στην Κυνοσούρα.

Το 1966 με το ΦΕΚ 37/Β/19-1-65 και το ΦΕΚ 429/Β/8-7-66 ένα τμήμα της Κυνοσούρας θέση «Μαγούλα» κηρύσσεται αρχαιολογικός χώρος.

Το 1971 το βόρειο τμήμα της Κυνοσούρας περιήλθε - άγνωστο πώς- στην ιδιοκτησία της εταιρείας «Αρκαδί-α».

Από τον ΟΛΠ και το υπ. Πολιτισμού χορηγήθηκε άδεια στην εταιρεία για να ιδρύσει «μηχανουργείο», με τον όρο της πρόχειρης κατασκευής, ώστε να καθίσταται ευχερής ανά πάσα στιγμή η μετατόπισή του.

Στη συνέχεια, η εταιρεία έστησε ναυπηγοεπισκευαστική μονάδα και παράλληλα στην ευρύτερη περιοχή στήθηκαν άλλες 3 ή 4 ναυπηγικές μονάδες.

Με το ΦΕΚ 305/Β/26-3-1982 χαρακτηρίζεται ο χώρος της ναυμαχίας της Σαλαμίνας ως αρχαιολογικός ιστορικός τόπος. Παρά ταύτα, στην περιοχή γίνονται εργασίες αμμοβολών, επεκτάσεις ναυπηγείων και εγκατάσταση πλωτών διαχωριστήρων κατεργασίας πετρελαιοειδών καταλοίπων.

Με την πράξη 33/1-8-2001 του ΚΑΣ αποφασίστηκε η προστασία του κηρυγμένου αρχαιολογικού χώρου της Κυνοσούρας σε Ζώνη Α (απόλυτη προστασία-αδόμητη περιοχή), με απαγόρευση λειτουργίας τέτοιων μονάδων

και κατασκευής λιμενικών έργων, και σε Ζώνη Β (επιτρέπεται η δόμηση με ειδικούς όρους και περιορισμούς. Η ως άνω απόφαση υπεγράφη από τον υπ. Πολιτισμού Ευάγγ. Βενιζέλο και δημοσιεύθηκε με το ΦΕΚ 1459/26-10-2001. Τονίζεται ότι ουδέποτε οι ναυπηγοεπισκευαστικές εργασίες σταμάτησαν ή περιορίστηκαν μέχρι σήμερα στην περιοχή.

Στις 12-11-2009 η ΚΣΤ' Εφορεία Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων με έγγραφό της ζητά να σταματήσουν οι αμμοβολές στην εν λόγω περιοχή. Ο ΟΛΠ με τη Νομαρχία Πειραιά παρεμβαίνουν άμεσα, ζητούν τη συνέχιση των εργασιών και καταφέρνουν να αναστείλουν την εφαρμογή της απόφασης της ΚΣΤ' Εφορείας, με το σκεπτικό ότι το θέμα θα ετίθετο προς συζήτηση στο ΚΥΣΥΜ τις 10-3-2010 όπου υπήρχε πρόταση για αλλαγή χρήσης γης της Κυνοσούρας.

Ο ΟΛΠ με το έγγραφο προς το υπ. Πολιτισμού Αρ. Πρωτ. 40613/23-11-2009, μεταξύ άλλων αναφέρει τα εξής:

* Οι εργασίες μπορούν να γίνουν μόνο στη συγκεκριμένη περιοχή διότι οι άλλες επισκευαστικές περιοχές Περάματος και Δραπετσώνας βρίσκονται πλησίον κατοικημένων περιοχών.

* Οι ναυπηγοεπισκευαστικές εργασίες εκτελούνται χωρίς να δημιουργείται πρόβλημα, για το φυσικό ή αρχαιολογικό περιβάλλον.

Ομως οι μετρήσεις της Greenpeace δείχνουν ότι από το 2000 η επιβάρυνση σε TBT/kg είναι τεράστια και αγγίζει τα 89.600 mg, αντί για 0,05 mg (TBT: ισχυρό βιοκτόνο υφαλοχρωμάτων).

Ο ΟΛΠ σε συνεργασία με τη Νομαρχία Πειραιά, στα θέματα που προτείνει για ένταξη στο αναπτυξιακό σχέδιο Πειραιά 2010-2020, περιλαμβάνει και θέματα με τίτλο «Επαναδιατύπωση όρων εργασιών περιοχής Κυνοσούρας», όπου απαιτείται συνεννόηση με το ΥΠΠΟ, για αλλαγή χρήσης γης σε τμήμα της Κυνοσούρας.

Σημειώνεται ότι ο νομάρχης Πειραιά Γ. Μίχας, ως πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Πειραιά το 2002, ήταν ένθερμος υποστηρικτής της συνέχισης των εργασιών αμμοβολών στην περιοχή της Κυνοσούρας και συνεχίζει μέχρι σήμερα. Πηγή: Ελευθεροτυπία

Διάφορα.

Τι κερδίσαμε από την ένταξή μας στην Ε.Ε.;

Όταν ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο πρεσβύτερος, μας έβαλε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με το επιχείρημα ότι θα μπορούμε σε μια αγορά 400.000.000 αγοραστών, όπου τα αγροτικά μας προϊόντα θα' βρισκαν αγοραστές, όπου θα εξασφαλιζόνταν τα σύνορά μας από κάθε απειλή και ότι αυτό θα ήταν ένα κολύμπι στα βαθιά νερά της πολιτικής και της οικονομίας, οι περισσότεροι τον πίστεψαν, εκτός από την αριστερά και κύρια το κομμάτι εκείνο, που είχε πείρα και γνώμη. Το ΚΚΕ.

Βέβαια ο Κ. Καραμανλής ενδιαφέρονταν κύρια για τη σωτηρία της τάξης του και όχι για τον ελληνικό λαό,

εργάτες, αγρότες, μικρομεσαίους επιχειρηματίες που έχασαν. Αυτό το βλέπουν σήμερα και οι σειρήνες της ένταξης κατάπιαν τη γλώσσα τους.

Τα αγροτικά μας προϊόντα δεν βρίσκουν αγορές στην Ε.Ε., γιατί η Ένωση τα αγοράζει πιο φτηνά από άλλες χώρες και η Ελλάδα αναγκάζεται να τα θάβει, κύρια τα φρούτα μας. Στον τομέα της ασφάλειάς μας η Ε.Ε. δεν μας καλύπτει απέναντι στην Τουρκία, γιατί είναι μέλος του ΝΑΤΟ.

Στην πραγματικότητα η Ελλάδα έγινε μια ακόμα αγορά για τα βιομηχανικά προϊόντα της Ε.Ε., που μας αναγκάζει ν' αγοράζουμε τα προϊόντα της και πρώτα τα όπλα της.

Τότε άρχισε να δημιουργείται το υπέρογκο χρέος, στο οποίο μετέχουν και οι Έλληνες τραπεζίτες. Άρα το μόνο που κερδίσαμε είναι αυτό το υπέρογκο χρέος, που θα μας έχει οικονομικά και πολιτικά υπόδουλους, ώσπου να το ξοφλήσουμε, εκτός και αν ο ελληνικός λαός κάποια στιγμή αποφασίσει να πάρει την τύχη του στα χέρια του και διαγράψει όλους και όλα.

«ΝΕΑ ΙΚΑΡΙΑ» Οκτώβρης – Δεκέμβρης 2010.

«Και από τον θάνατο ακόμα, / πιο πικρή 'σαι προσφυγιά»

Αυτό το πικρό, σοφό Λαϊκό δίστιχο εκφράζει τη γνώμη του λαού για κάθε είδους προσφυγιά. Ακόμα και ο ίδιος ο Σωκράτης προτίμησε να πιεί το φαρμάκι, παρά να εκπατριστεί, όπως του ζήτησαν οι φίλοι του.

Η σημερινή προσφυγιά είναι παγκόσμιο φαινόμενο. Την προκαλεί το αδηφάγο κεφάλαιο, που καταληστεύει τους πόρους των φτωχών λαών, αναγκάζοντάς τους να πάρουν των ομματιών τους σ' Ανατολή και Δύση με τις οικογένειές τους, αφήνοντας τους κινδύνους, που πολλές φορές αποδειχονται θανατηφόροι.

Η σημερινή φυγή εκατομμυρίων εξαθλιωμένων ανθρώπων, για να χορτάσουν την πείνα τους στα πλούσια κέντρα της Δύσης, θυμίζει παρόμοια φαινόμενα κατά την περίοδο της παρακμής και της διάλυσης πρώτα της ρωμαϊκής και ύστερα της βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Μόνο που σήμερα είναι χειρότερα τα πράγματα, γιατί οι πληθυσμοί που λιμοκτονούν είναι το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της γης. Και οι σύγχρονοι αποικιοκράτες δεν δίνουν δεκάρα γι' αυτούς τους ανθρώπους, που η πείνα και οι πόλεμοι τους διώχνουν από την πατρίδα τους.

Κι ο ελληνικός λαός, που έπαθε τα ίδια σε άλλες εποχές πρέπει να τους βοηθήσει, γιατί αν χαθεί από τις ανθρώπινες κοινωνίες η ανθρωπιά, που το επιδιώκουν οι σημερινοί αποικιοκράτες, η κοινωνία μας θα μπει σε μια κρίση αξιών, με αρχή την οικονομική κρίση. Αλλά ας μην απελπιζόμαστε. Εκτός από την πλουτοκρατία υπάρχει και ο εργαζόμενος λαός. Αυτός ο λαός θα μένει πάντα στη σαπισμένη γη, να φέρνει την υγεία της.

Ο ανώνυμος Έλληνας. «ΝΕΑ ΙΚΑΡΙΑ» Οκτώβρης-Δεκέμβρης 2010.

Έκκληση των «Ελληνικών Θεμάτων».

Τα «Ελληνικά Θέματα» κάνουν έκκληση στους φίλους και συνδρομητές τους να στείλουν την συνδρομή τους στην ταχυδρομική μας διεύθυνση, ή να καταθέσουν αυτήν στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας, στον αριθμό λογαριασμού: 109/790947-02.

Ευχαριστούμε θερμά!